

22/2012

ISSN 1802-4327

www.milujte.se

Milujte se!

Časopis pro novou evangelizaci

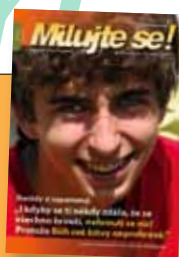
Milujte se navzájem, jak jsem já miloval vás.
Jan 15,12

Navždy si zapamatuj:
„I kdyby se ti někdy zdálo, že se
všechno hroutí, **nehroučí se nic!**
Protože **Bůh své bitvy neprohrává.**“

svatý Josemaría Escrivá de Balaguer

Obsah:

dvacáté druhé číslo

- 3 I am there – Jsem tady
- 4 Zázrak před objektivem kamery a komisí odborníků
- 10 Maminčin pláč
- 11 Uzdravení a obrácení
- 12 Šel jsem se na to podívat
- 14 Pochopí lidé tajemný jazyk těchto slz?
- 15 Lítost a odpouštění
- 17 Svatý od svatého Josefa
- 22 Církev a majetek
- 26 Kde se vzal majetek Církve?
- 28 Bratři podle krve i víry
- 31 Osud dětí trpících AIDS je i v našich rukou
- 32 Odkaz misionáře
- 33 Zlo způsobené slovy musíš napravit!
- 36 Nestačí, že již smějí vyslovit jméno papeže
- 38 Tváře kultury smrti
- 40 Hledat, rozpoznat a uskutečnit své povolání
- 42 Různá povolání v evangeliích
- 45 Nelekni se, kdyby Pán počítal i s tebou...!
- 46 Svatba, karcinom a tušení smyslu
- 48 Souhlas s Boží vůlí
- 50 Čas jako dar
- 51 S rodinou na misie
- 52 Z uniformy do hábitu
- 55 Za manžela a za „Cyrila“...
- 58 Terezie, dva zlatáky a Bůh / Opravdu všechnu sílu? / Dřevorubec, co neměl čas
- 60 Mladí sobě
- 61 Den před tím...
- 62 Společenství čistých srdcí
- 63 SČS v kostce

Milovaní čtenáři!

V časopise *Milujte se!* se snažíme psát otevřeně i o tématech, které se dnes (snad z jakéhosi falešného ostychu, aby se někdo předkládáním náročných požadavků křesťanství neodradil) přecházejí mlčením, nebo kterým se nevěnuje dostatečná pozornost. Řídíme se slovy Pána Ježíše: „Poznáte pravdu a pravda vás osvobodí.“ (Jan 8,32) Nechceme zprostředkovávat jakési „homeopatické křesťanství“ – tedy tak naředeně, že sice nikoho neznepokojí, ale také nikomu nic nedá...

Proto vám, kteří máte časopis *Milujte se!* objednaný, k němu **tentokrát přidáváme i výtisk knižičky *Příprava na svátost smíření dnes*** (vydala Matice cyrilometodějská, 48 stran A6, doporučená cena 28 Kč, kompletní text on-line na www.milujte.se). Domníváme se, že to je pomůcka, kterou lze při přípravě na svátost smíření používat pravidelněji. A že ji také můžete doporučit či darovat druhým. Přes svou stručnost obsahuje řadu věcí, které bývají jinde opomíjeny.

Těm, kteří mají objednáno větší množství výtisků *Milujte se!*, posíláme několik kusů knihy na ukázkou. Budete-li mít zájem o další, napište si o ně, prosím, na adresu redakce (e-mail: redakce@milujte.se). **Rádi knihu v požadovaném množství zašleme i všem ostatním, kteří o ni budou mít zájem.** Věříme, že může přinést velký užitek nejen vám, ale i vašemu okolí.

V Kristu P. Pavel Zahradníček OMI

Podpořte *Milujte se!* – objednejte si jej

Máme velkou radost, že se k vám dostává další číslo časopisu *Milujte se!*, který u nás začal vycházet díky iniciativě sester Matky Terezy. Vydávání dalších čísel se však neobejde bez vaší pomoci. Prosíme vás o modlitby – za nás, kteří časopis připravujeme, za všechny čtenáře a za ty, kteří časopis šíří dále k těm, kteří by se k němu jinak nedostali a nemohli si jej objednat. Jsme však raději, můžeme-li zasílat časopis čtenářům přímo domů a nikoli jej pouze anonymně distribuovat.

Časopis posíláme všem zájemcům zdarma (je distribuován pouze v ČR). Náklady na výrobu a distribuci jednoho výtisku, které činí přibližně 20 Kč, jsou hrazeny výhradně z darů čtenářů. Dary na podporu časopisu *Milujte se!* můžete posílat na účet 2400089111/2010, specifický symbol 7777, a jako variabilní symbol použijte údaj ze složenky, která je součástí zásilky. Dary jsou potvrzovány a lze je uplatnit při snížení základu daně.

Časopis *Milujte se!* můžete objednat sobě nebo svým přátelům e-mailem na redakce@milujte.se nebo poštou na adrese redakce. Jen na vás záleží, zda časopis bude i nadále vycházet. Děkujeme za vaši podporu.

redakce

Jsme velmi šťastné, že časopis *Milujte se!* šíří pravdu a učení Církve a že prospěšnost a vzdělávací vliv je vidět ve svědectvích ze života lidí. Podporujeme a modlíme se za všechny, kteří se podílejí na vzniku tohoto časopisu.

Sestry Matky Terezy v ČR

Milujte se!

Časopis pro novou evangelizaci
22/2012, VI. ročník, vydáno 20. srpna 2012

Vychází s církevním schválením Biskupství brněnského
č. j.: Ep/1379/08 ze dne 25. 1. 2008

Koordinátor: P. Mgr. Marek Dunda, Th.D.
Šéfredaktor: P. Mgr. Pavel Zahradníček OMI, Th.D.
Překlady: Terezie Eisnerová OP
Jazyková a grafická úprava: Ondřej P. Vaněček

Adresa redakce: Časopis *Milujte se!*, 671 03 Vranov nad Dyjí 20
e-mail: redakce@milujte.se, www.milujte.se

Vydavatel: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, <http://res.claritatis.cz>,
číslo účtu pro zasílání darů: 2400089111/2010, specifický symbol: 7777

ISSN 1802-4327, MK ČR E 17470

Katolický časopis *Milujte se!* je zaměřen na osvětu a vzdělávání široké veřejnosti jako prevence náboženské nesnášenlivosti a xenofobie. Časopis vychází pod záštitou sester Matky Terezy a je vydáván ve spolupráci s občanským sdružením Hnutí Pro život ČR.

Objednávky: Časopis je neprodejný a distribuován zdarma. Lze jej v požadovaném počtu výtisků objednat na adrese redakce. Jeho vydávání je možné jedině díky zasílaným darům, neboť časopis nemá předplatně či státní a církevní dotace. Zaslání dary lze podle §15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit pro snížení základu daně.

Redakce si vyhrazuje právo zveřejnění texty krátit, případně upravovat.
Fotografie lidí umístěné u svědectví a článků jsou pouze ilustrační.

Znění licencí Creative Commons (CC) naleznete na <http://creativecommons.org/licenses>.

Foto na titulní straně: P. Krzysztof Dedek

I am there **Jsem tady**

Text této básně zanechal astronaut James B. Irwin na povrchu Měsíce. Irwin byl pilotem měsíčního modulu při expedici Apollo 15. Autorem básně je James Dillet Freeman – napsal ji pohnut smrtí své manželky Kateřiny. Na Měsíc se s Apollem 11 dostala i další Freemanova báseň „Prosba o ochranu“ (The Prayer for Protection).

Do you need Me ?
I am there.

You cannot see Me, yet I am the light you see by.
You cannot hear Me, yet I speak through your voice.
You cannot feel Me, yet I am the power at work in your hands.

I am at work, though you do not understand My ways.
I am at work, though you do not understand My works.
I am not strange visions. I am not mysteries.

Only in absolute stillness, beyond self, can you know Me
as I AM, and then but as a feeling and a faith.

Yet I am here. Yet I hear. Yet I answer.
When you need ME, I am there.
Even if you deny Me, I am there.
Even when you feel most alone, I am there.
Even in your fears, I am there.
Even in your pain, I am there.

I am there when you pray and when you do not pray.
I am in you, and you are in Me.
Only in your mind can you feel separate from Me, for
only in your mind are the mists of "yours" and "mine".
Yet only with your mind can you know Me and experience Me.

Empty your heart of empty fears.
When you get yourself out of the way, I am there.
You can of yourself do nothing, but I can do all.
And I AM in all.

Though you may not see the good, good is there, for
I am there. I am there because I have to be, because I AM.

Only in Me does the world have meaning;
only out of Me does the world take form;
only because of ME does the world go forward.
I am the law on which the movement of the stars
and the growth of living cells are founded.

I am the love that is the law's fulfilling. I am assurance.
I am peace. I am oneness. I am the law that you can live by.
I am the love that you can cling to. I am your assurance.
I am your peace. I am ONE with you. I am.

Though you fail to find ME, I do not fail you.
Though your faith in Me is unsure,
My faith in you never wavers,
because I know you, because I love you.

Beloved, I AM there.

*Potřebuješ mne?
Tady jsem.*

*I když Mne nevidíš, jsem světlo tvých očí.
I když Mne neslyšíš, mluvím v tvém hlasu.
Po hmatu neznáš Mě? Jsem síla tvých rukou.*

*Tvořím, byť nechápeš mých cest směr.
Tvořím, ač neobsáhneš smysl mých děl.
Nejsem podivné zjevení. Nejsem mystérium.*

*Jen v tichu nejhlubším, až tam za tvým já, můžeš Mně poznat:
JÁ JSEM, avšak tak jako tušení a jako víra.*

*Přesto jsem zde. Přesto tě slyším. Přesto ti odpovídám.
Když po Mně zatoužíš, tady jsem.
I když Mne odmítáš, tady jsem.
A když se cítíš tak sám, tady jsem.
I když tě jímá strach, tady jsem.
I ve tvých bolestech tady jsem.*

*Jsem tu, ať modlíš se, anebo ne.
Jsem v tobě a ty jsi zase ve mně.
Jen tvojí myslí se může zdát, že se lze ode Mne odpoutat,
jen v ní se rodí zmatení, co nazývá věci „tvým“ a „mým“.
Ale jen myslí svou můžeš Mne poznat a zakoušet.*

*Otevři srdce své – přestaň se bát.
Když sejdeš z cesty, tak tady jsem.
Ty sám nic nezmůžeš, ale vše mohu Já.
A ve všem JÁ JSEM.*

*Ač v mnohém dobro nevidíš, dobro tu je, vždyť jsem zde Já.
Jsem tady, protože musím být, protože JÁ JSEM.*

*Jen ve Mně svět svůj význam má;
beze Mě vesmír se rozpadá;
jen a jen Mnou svět se rozhybá.
Jsem zákon, co ovládá pohyb hvězd,
a který umí růst buněk vést.*

*Jsem láska, jen ta zákon naplní. Jsem jistota.
Jsem pokoj. Já jsem jednota. Jsem zákon, který můžeš žít.
Jsem láska, co tě podrží. Jsem tvoje bezpečí.
Jsem pokoj tvůj. Jsem TEN, co je s tebou. Já jsem.*

*Když zklameš, až Mě budeš hledat, nezklamou tě Já.
I když víra tvá ve Mě tone v pochybách,
Moje víra v tebe nezakolísá,
protože Já tebe znám, protože Já tě mám rád.*

Milovaný, JÁ JSEM tady.

Zázrak

před objektivem kamery a komisí odborníků

Snad jste také již nejednou slyšeli otázku: „Proč Bůh, pokud je, neudělá nějaký zázrak – takový, který bychom si mohli ověřit, který by byl zcela nepochybný...?“

Takové zázraky se ale dějí! Jeden z nich se odehrával po čtyři dny v Syrakusách na Sicílii od 29. srpna do 1. září 1953.

Divy, ale i znamení

Apoštolovi Tomášovi Pán Ježíš řekl: „Protože jsi mě viděl, uvěřil jsi. Blahoslavení, kdo neviděli, a (přesto) uvěřili!“ Bůh ale dělá zázraky i pro „nevěřící Tomáše“! A to nejen kdysi v daleké minulosti, ale dělá je dosud. Jeden takový se zcela nepochybně a ověřitelně udál v roce 1953 na Sicílii v Syrakusách. Před očima tisíců svědků, před objektivy fotoaparátů i filmové kamery, před policisty, lékaři a vědci, před komisí odborníků, která na místě úkaz zdokumentovala a odebrala vzorky k laboratorním analýzám... Díky televiznímu vysílání a tisku

se zpráva o Madoně, které od 29. srpna 1953 po čtyři dny tekly lidské slzy, okamžitě rozletěla do celé Itálie.

Kdybychom četli Nový zákon v originálním řeckém textu (tedy tak, jak jednotlivé texty např. evangelista Lukáš nebo svatý Pavel psali či diktovali), mohli bychom si všimnout, že pro zázraky jsou v něm nejčastěji použita dvě řecká slova. Jedním z nich je *teras*, které můžeme doslova přeložit jako „div“ – tedy něco, co především vzbuzuje úžas a upoutá pozornost. Ještě častěji se však v původním biblickém textu setkáváme v souvislosti se zázraky s řeckým výrazem *semeion*. Jeho doslovný význam je „znamení“, tedy něco, co v sobě nese hlubší význam – impuls k zamyšlení. Zázrak v Syrakusách má v sobě obojí rozměr. Je divem i znamením současně – tak jako jiné Boží zázraky v minulosti i současnosti.

Slavné město

Když papež Pius XII. hovořil v roce 1954 o události v Syrakusách, označil je za „slavné město“ (viz jeho rozhlasové poselství obyvatelům Sicílie na str. 14

Foto: Sannuario della Madonna delle Lacrime

tohoto čísla časopisu *Milujte se!*). A to zcela právem. Dějiny Syrakus začínají v osmém století před Kristem, kdy je roku 734 založili kolonisté z řeckého Korintu. Pro srovnání: město Řím bylo dle staré tradice založeno asi jen o dvě desetiletí dříve, v roce 753 před Kristem. Ze Syrakus pochází známé rčení o Damoklově meči. Město opakovaně navštěvoval jeden

Syrakusy

Foto: Flickr, Claus Moser (CC BY-NC-SA, 2.0)

Když papež Pius XII. hovořil v roce 1954 o události v Syrakusách, označil je za „slavné město“.

z nejvýznamnějších řeckých filozofů, Platón. Tady se narodil a zemřel matematik a fyzik Archimédes. Tři dny zde pobýval i svatý Pavel při své cestě do Říma (viz Sk 28,12). V prvních křesťanských stáletích tu pro svou víru položila život řada křesťanských mučedníků. Nejznámější z nich je patronka Syrakus svatá Lucie, která zde byla popravena kolem roku 304. Slavnou starověkou historií města připomíná i syrakuská katedrála zasvěcená svaté Lucii – vznikla přebudováním pohanského chrámu bohyně Athény.

V době svého největšího rozkvětu ve starověku žilo v Syrakusách až 300 000 obyvatel, podle některých odhadů dokonce až půl milionu. V roce 1953 to bylo sedmdesátitísíkové město, dnes mají Syrakusy asi sto dvacet tisíc obyvatel.

Obyčejní lidé

Se slávou a významem města kontrastuje prostota a obyčejnost lidí, v jejichž domácnosti se v roce 1953 začaly odehrávat události, kvůli kterým se Syrakusy dostaly na přední strany tisku. Bůh si

velmi často vybírá pro mimořádné věci zcela nenápadné a zdánlivě bezvýznamné lidi...

O jejich svatbě vypráví Mons. Giuseppe Bruno, který je oddával: „V sobotu 21. března 1953 jsem mohl v našem farním kostele ve čtvrti del Pantheon s radostí požehnat sňatku dvou velmi prostých stvoření (italsky *semplici creature*).“ Snoubenci Angelo Ianuso a Antonina Giusto plánovali svůj sňatek již v prosinci 1952, ale kvůli smutku po úmrtí v rodině svatbu odložili. Mons. Bruno vzpomíná na velkou radost, jakou měl mladý pár ze satebního daru, který dostali od jednoho ze svých příbuzných – ze sádrového reliéfu Neposkrvněného srdce Panny Marie. Jeho finanční hodnota byla přitom nepatrná: jak bylo později doloženo, byl koupen

Antický amfiteatr v Syrakusách

Foto: Flickr, Gioyjit (CC BY-NC-ND 2.0)

Navštěvoval ho Platón, žil zde Archimédes, tři dny tu pobýval svatý Pavel...

krátce před svatbou za 3500 lir v obchodě, který měl v Syrakusách Salvatore Floresta na ulici Corso Umberto I č. 28.

Pod ochranou nebeské Matky

Svůj společný život začali mladí novomanželé pod ochranou nebeské Matky v domě č. 11 v ulici Via degli Orti di San Giorgio. Reliéf Neposkrvněného srdce Panny Marie si zavěsili nad manželské lůžko. Antonina zanedlouho otěhotněla. Její těhotenství provázely velké komplikace, které vedly až k občasněmu vážnému zhoršení zraku. Přesto nikdy neuvažovala o tom, že by mohla své nenarozené dítě usmrtit. Některé prameny dokonce uvádějí modlitbu, kterou se modlívala k Panně Marii: „Dej mi ▷

... v prvních křesťanských staletích tu pro svou víru položila život řada křesťanských mučedníků. Nejznámější z nich je patronka Syrakus svatá Lucie.

Z očí Matky
Boží stékaly
jedna
za druhou
velké slzy.

Dokumentární záběry zázraku

Manželé Iannusovi s plačícím obrazem

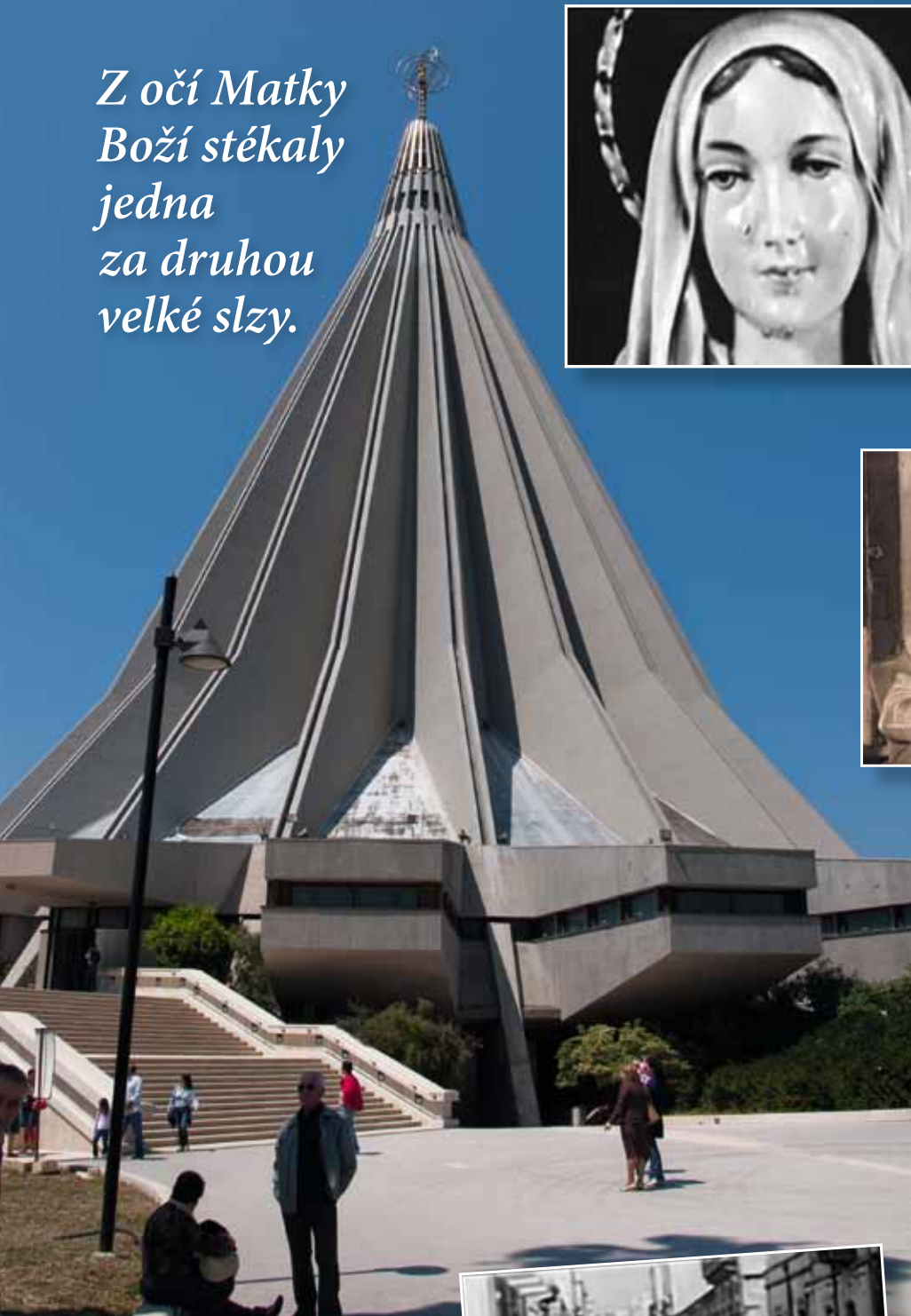
**V roce 1953
byly Syrakusy
sedmdesátitisícové
město a svědky
události byla velká
část obyvatel.**

o halucinaci v důsledku nemoci. Když jsem ale trvala na svém, přišly k tomu malému obrázku a samy viděly, že z očí Panny Marie vytékají slzy. Některé kapky stékaly po tváři a dopadaly na postel.“

Ještě v průběhu rána se s nepravidelnými přestávkami tento jev opakoval asi šestkrát nebo sedmkrát. Do malého domku se tlačily zástupy lidí. Každý chtěl tuto neuvěřitelnou věc na vlastní oči vidět.

Sebastiano Di Pietro, jeden ze svědků, později vypověděl: „Měl jsem to štěstí na vlastní oči vidět slzu, která se vytvořila v koutku pravého oka, postupně se zvětšovala a pak stekla po tváři až k dolní čelisti a pak k bradě... Byl jsem tím velmi pohnut a mně samotnému začaly téci slzy. Skoro jsem se za to styděl, že mě ostatní uvidí plakat. Ale pak jsem se otočil a viděl jsem, že všichni pláčou...“

Kdosi přivolal policii. Tak se také policisté stali svědky Mariina pláče. Při

Svatyně Panny Marie Plačící v Syrakusách

jen milost, abych uviděla narození svého dítěte. Pak se mnou učiní to, co je podle Otcovy vůle.“ („Fammi la grazia di vedere solo nascere il mio bambino, poi fai di me secondo la volontà del Padre.“ – viz www.lacrimedamore.it)

V noci z 28. na 29. srpna bylo Antonině velmi špatně. Kolem třetí hodiny ranní zcela ztratila zrak.

Vidí a nevěří svým očím

Ráno v 8.30 se jí během jednoho ze záchvatů náhle zrak vrátil. S úžasem hleděla na reliéf Panny Marie zavěšený nad postelí. Z očí Matky Boží stékaly jedna

Ulice Via degli Orti di San Giorgio ve dnech zázraku

za druhou velké slzy. Při prošetřování celého případu vypověděla: „... zavolala jsem svou švagrovou Grazii a svou tetu Antonii Sgarlata, které byly u mě, aby o mě pečovaly, a ukázala jsem na slzy. V prvním okamžiku si myslely, že se jedná

Pláč Madony se opakoval v kratších či menších přestávkách před tisíci svědků.

pozdějším zkoumání zázraku byla zaznamenána i jejich svědectví, která potvrdili svou přísahou.

Tisíce svědků

Následující dva dny, 30. a 31. srpna 1953, začalo do ulice Via degli Orti di San Giorgio, kde manželé Iannusovi bydleli, přicházet takové množství lidí, že už nestačilo ani to, že zástup lidí vcházel do domu jedněmi dveřmi a vycházel dveřmi sousedního domu, ve kterém bydleli příbuzní Iannusových. Bylo nutné vystavit reliéf na zdi domu. Davy lidí proudily kolem něj od rána do večera. Pláč Madony se opakoval v kratších či menších přestávkách před tisíci svědků. Lidé osušovali slzy pomocí kapesníčků a dalších kousků látky. Zpráva se šířila celým městem. A další a další lidé přicházeli, aby se přesvědčili. Ulice se stala pro normální provoz neprůchodnou. Zástupy lidí byly i v sousedních ulicích. Existuje bohatá fotodokumentace, zachycující události a atmosféru těchto dní.

Není velkou nadsázkou, když řekneme, že svědkem události bylo celé sedmdesátitisícové město. Pláč Panny Marie viděli věřící i nevěřící, obyčejní lidé i členové městské rady, policisté, lékaři, vědci...

Filmový záznam

Nešlo o ukázkový případ davové halucinace? To vylučuje nejen rozsáhlá fotodokumentace jevu, ale také filmový záznam, který 30. srpna 1953 pořídil syrakuský kameraman Nicola Guarino. Bylo to druhý den zázraku. Na filmových záběrech je vidět, jak se v koutku jednoho i druhého oka vytváří slza a jedna z nich pak stéká po tváři Panny Marie (záběry jsou dnes dostupné i na internetu, např. na youtu.be/gNTGblPfomo). Pokud by chtěl někdo zpochybňovat svědectví o pláči Panny Marie jako davovou halucinaci, které podlely tisíce lidí, zde naráží na problém: fotografický materiál davovým halucinacím podléhat nemůže!

Hlavní oltář ve svatyni Madonna delle Lacrime s originálem reliéfu od manželů Iannusových

Nemohou být ale filmový materiál a fotografie padělkem? Nemůže jít o trik? To vylučuje mimo jiné i svědectví všech těch, kteří Mariin pláč viděli na vlastní oči. To, co je zaznamenáno na filmových materiálech, je totéž, co viděly po čtyři dny tisíce lidí.

Příchod odborné komise

Čtvrtý den od začátku Mariina pláče, tj. 1. září, dorazila na místo odborná komise. Jejím posláním bylo případ zdokumentovat a odebrat vzorky. Zde je překlad přísežné zprávy s datem 9. září 1953 o její činnosti přímo na místě:

Dne 1. září 1953 v 11 hodin z pověření kancléře Arcibiskupské kurie v Syrakusách Mons. Giuseppe Cannarelli jsme se odebrali do Via degli Orti číslo 11 do bytu paní Antonietty Giusto (jde o dům sousedící s domem Iannusových, patřící jejich příbuzným – pozn. redakce), abychom prověřili domnělý jev výtoku tekutiny z obrazu Madony. S pomocí agentů P. S. (Polizia di Stato neboli Karabiniéri – pozn. redakce), kteří nám

umožnili projít početným davem shromážděným před domem, jsme vstoupili do ložnice, do které přichází světlo z okna vedoucího do via Carso, kde již zmíněná paní na naše vybídnutí otevřela skříňku zamčenou na klíč, na jejímž konci přikryt ubrouskem byl umístěn obraz Madony zjevně z obarvené majoliky, připevněný na černém skle. Obraz byl již smočený na více místech obličje a poprsí. Proto jsme ho nejdříve dobře osušili vatou. Zůstala jen jedna kapka na vnitřním ▷

Originál zázračného reliéfu Neposkvrněného srdce Panny Marie

**VÝBĚR Z PROTOKOLU O ZKOUMÁNÍ
VZORKU ODEBRANÉHO Z RELIÉFU
PANNY MARIE:**

Upřesnění:

Testovaná tekutina se jeví lehce opalizující a obsahuje velice drobná tělíška, lehce nažloutlá. Množství testované tekutiny je 1 cm³ a nejeví žádnou chemickou reakci. Přistupuje se tedy k sérii orientačních mikroreakcí se zkouškami srovnání s destilovanou vodou, s pramenitou vodou a s roztokem chloridu sodného 9 promile; kromě toho jsou prováděny některé specifické reakce chemicko-fyzikálně-biologické ve srovnání se slzami dospělého (vzaty doktoru Cassolovi doktorem Cotziou) a slzami dítěte ve věku dvou roků a sedmi měsíců...

Chemické mikroreakce jsou kromě toho pečlivě hodnocené při různém zvětšení pod mikroskopem s pozorováním celého pole chemické reakce, hodnotícím vzhled sraženiny stále srovnávané s reakcemi přípravků. Za tímto účelem jsou reakce prováděny na podložních sklíčkách k mikroskopům a po pozorování pouhým okem se provádějí pozorování pod mikroskopem (po přiložení krycího sklíčka) srovnávané s reakcemi již řečených tekutin a slz lidských subjektů.

Pozorování reakcí je kontrolováno všemi členy komise a vizuální pozorování je srovnáváno s přesným hodnocením jak technickým, tak vědeckým...

Analytický postup:

Stanovení reakce bylo provedeno pomocí speciálních papírků pro určení P.H. s výsledkem P.H. = 6,9.

Mikroreakce byly prováděny odebráním testované tekutiny platinovým vláknem absolutně čistým a reagentia byla umístěna na sklíčka jiným platinovým vláknem očištěným v plameni.

Zkušební vzorek přidán k nitrátu baria: nevznikla žádná sraženina - nepřítomnost sulfátů.

Zkušební vzorek přidán ke kyselíně solné: nenastalo žádné vzkypění - nepřítomnost karbonátů.

Zkušební vzorek přidán k sulfokyanidu draselnému: neobdrželi jsme charakteristické červené zbarvení označující železo - nepřítomnost železa.

Zkušební roztok přidán k piroantimoniátu draselnému: bílá krystalická sraženina charakteristická pro piroantimoniát sodný - přítomnost sodíku.

Přítomnost sodíku také určena v plameni pomocí platinového vlákna

-->

Foto: Flickr, la fattina (CC BY-NC-ND 2.0)

koutku levého oka, která byla vzata pipetou – 1/10 cm³.

Následovně vytekly další kapky z téhož místa a byly sebrány. Zatímco se obsah ukládal do skleněné zkumavky, vycházely další slzy z oka a sbíraly se do prohlubně tvořené rukou držící srdce, odkud byly teprve vzaty. Nebylo možné během odběru zabránit, aby část slz byla osušena přítomnými. Vše bylo přineseno do laboratoře, něco víc než 1 cm³ tekutiny. Jev trvající asi patnáct minut od chvíle, kdy byl obraz vyňat ze skřínky, se už neopakoval, a nebylo tudíž možné mít jiný materiál k ověření.

Je třeba poznamenat, že prozkoumání vnitřních koutků očí pomocí lupy neodhalilo žádnou

štěrbinu nebo nepravidelnost povrchu glazury. Část jeví se jako majolika na obrazu byla oddělena od černého skla, které bylo jako opora, a bylo možno si všimnout, že obraz je tvořen sádrou o různé tloušťce asi od 1 do 2 centimetrů, nalakovanou různými barvami zvnějšku a hrubě opracovanou zevnitř, kde představuje nepravidelný povrch bílé barvy, který v okamžiku zkoušky byl naprosto suchý.

Podpisují členové pověřené komise:

dr. Michele Cassola,
dr. Francesco Cotzia,
dr. ing. Luigi D'Urso
a farář Giuseppe Bruno.

V zápisu jsou také uvedeni další lidé, kteří nebyli pověřeni členy komise a nestvrzovali své svědectví přísahou, ale byli přítomni šetření a odběru vzorků: policejní komisař dr. Samperisi Nicolo, prof. Pasqualino da Florida, che-

**„Vzhled a složení vedou k tomu, považovat zkoušenou tekutinu za analogickou svým složením slznému lidskému výměšku.“
(ze závěrů zkoumání)**

Kdosi přivolal polici. Tak se také policisté stali svědky Mariina pláče. Při pozdějším zkoumání zázraku byla zaznamenána i jejich svědectví...

mik dr. Bertin Roberto, policejní seržant P. S. Ferrigno Umberto, velitel posádky v Syrakusách podplukovník Giovanni Grasso a důstojník posádky podplukovník Carmelo Romano.

Potom co komise odebrala potřebné množství vzorků, slzení ustalo a již se nikdy neopakovalo. Znamení se završilo...

Zkoumání odebraného vzorku

Byla určena komise čtyř odborníků, která měla analyzovat odebraný vzorek tekutiny. Dva z členů komise dr. Cassola a dr. Cotzia byli přítomni již při odběru vzorku ve Via degli Orti, další dva byli přizváni: dr. prof. Leopoldo La Rosa a dr. Mario Marletta. Přítomen byl i farář Giuseppe Bruno, před kterým členové komise své výpovědi odpřísáhli (jeho kniha je jedním z pramenů toho článku).

Závěry odborníků (viz boční sloupce po stranách této dvoustrany) potvrdily,

že zkoumaný vzorek na jedné straně obsahuje tytéž látky, které jsou obsaženy i v lidských slzách (sodík, chlór a proteiny). Komise v závěru prohlásila: „Vzhled a složení vedou k tomu, považovat zkoušenou tekutinu za analogickou svým složením slznému lidskému výměšku.“

Na druhé straně vzorek neobsahuje ani stopu po materiálech, ze kterých je sádrový reliéf Panny Marie a jeho povrchová úprava – (tj. karbonáty, sulfáty či železo). Je tedy patrné, že nedocházelo k průsaku tekutiny z hloubky, protože jinak by v ní musely být některé z uvedených materiálů alespoň v malém množství obsaženy. Slzy se objevovaly přímo na povrchu reliéfu, což už předtím potvrdilo i jeho zkoumání přímo na místě, které neodhalilo žádné trh- ▷

Foto: Flickr, y3rdua (CC BY-NC-SA 2.0)

svlaženého ve zkušební roztoku při vzniku intenzivního žlutého zabarvení sodíku při okysličení v plameni.

Vápník se rovněž ukázal nepřítomen, protože při okysličení v plameni nebylo pozorováno žádné červeno-oranžové zabarvení.

Zkušební roztok přidán k nitrátu stříbra v prostředí kyseliny dusičné: kaseosní bílá sraženina s lehkým žlutým zabarvením vytvářející hrubou vločkovitou sraženinu s přítomností chloridu stříbrného, určující přítomnost chlóru.

Slabá anomálie ve zbarvení sraženiny s amorfními uzlíky načernalého vzhledu pozorovanými v mikroskopu dala vznik vědecko-technické diskuzi mezi účastníky komise, kteří místo aby opakovali zkoušku, prováděli pokusy jak v pramenité vodě (pozorovali vlastnosti vzhledu sraženiny chloridu stříbrného, stále pod mikroskopem, aniž zjistili u některých z nich jak charakteristické zabarvení, tak amorfní uzlíky načernalého vzhledu), tak ve fyziologickém roztoku (tj. s lidskými slzami – pozn. red.):

Přistupuje se tedy ke srovnání reakce slz dospělého a nachází se analogická sraženina s amorfními uzlíky načernalého vzhledu. Tatáž reakce je provedena se slzami dítěte a dala vznik hojnější sraženině než při dvou předešlých zkouškách, ale vzhledu bělejšího a méně bohatou na amorfní uzlíky načernalého vzhledu.

Tedy protože v slzách jsou kromě přítomnosti chloridu sodného přítomny malé částičky bílkovin nebo analogických substancí, vždy tvořené uhlíkem, vodíkem, kyslíkem a dusíkem, lze uzavřít, že pokud se jedná o tuto zkoušku, nitrát stříbra dá vznik proteinátu stříbra, rozpustného také v přítomnosti chloridu sodného a kyseliny, které vzhledem k množství umožňují zabarvení, které jde od světle žlutého ke žlutohnědému a také k intenzivně hnědému podle množství bílkovinné substance...

Závěr:

Vzhled a složení vedou k tomu, považovat zkoušenou tekutinu za analogickou svým složením slznému výměšku lidskému.

V Syrakusách 9. září 1953

dr. Michele Cassola,
dr. Francesco Cotzia,
dr. prof. Leopoldo La Rosa,
dr. Mario Marletta

Podle Mons. Giuseppe Bruno: *Storia semplice del pianto della Madonna a Siracusa* ■

linky na povrchu materiálu, kterými by mohly slzy prosakovat.

Výrok Církve

Následovalo velmi důkladné církevní zkoumání celého případu. Z tisíců lidí, kteří byli svědky události, jich bylo celkem 189 pod přísahou vyslechnuto a jejich svědectví byla zaprotokolována se všemi potřebnými formálními náležitostmi. Celá věc byla tak jednoznačná, že již 12. prosince 1953 mohli sicilští biskupové vydat toto prohlášení:

„Biskupové Sicílie, shromáždění včera na pravidelné Konferenci v Bagheria (Palermo), vyslechli obsáhlou zprávu Mons. Ettore Baranziniho, arcibiskupa v Syrakusách, týkající se „slzení“ obrazu Neposkrvněného Srdce Mariina, které se opakovaně událo ve dnech 29., 30., 31. srpna a 1. září tohoto roku v Syrakusách (Via degli Orti č. 11), a poté, co pozorně prodiskutovali příslušná svědectví podle původních dokumentů, došli jednomyslně k úsudku, že skutečnost slzení nelze zpochybnit.“

Reliéf Panny Marie je dnes uchovávan v nově zbudovaném kostele Santuario della Madonna delle Lacrime, který se stal dominantou současných Syrakus. V malém domě na Via degli Orti di San Giorgio 10 byla zbudována kaple. Událost připomíná i pamětní deska na domě.

Poselství

Někdo se může zeptat: „A jaké je poselství Panny Marie v Syrakusách?“ Odpověď je jednoduchá: „Když se matka nad svými dětmi rozpláče, je to již samo o sobě velmi výmluvné!“

Událost v Syrakusách je nejen „divem“, který otrásl nevěrou mnoha lidí, kteří předtím víru ztratili, ale i znamením k zamyšlení pro ty, kteří jsou přesvědčeni, že víru mají a podle ní žijí. A jsou se sebou, možná až příliš, spokojeni...

Připravil P. Pavel Zahradníček a MUDr. Stanislav Doležel ■

Prameny:

Mons. Bruno, Giuseppe. *Storia semplice del pianto della Madonna a Siracusa*. Basilica Santuario Madonna delle Lacrime Siracusa, bez vřočení.

Salvodi, Valentino. *Basilica Santuario Madonna delle Lacrime di Siracusa*. Gorle; Velar, 2011.

Musumeci, Ottavio. *Ha pianto la Madonna a Siracusa*. Priolo; TipoLitografia Tarantello, 2003 (reprint z roku 1954).

www.madonnadellelacrime.it a další...

Maminčin pláč

Foto: Flickr, Beatbullying (CC BY-NC-ND 2.0)

Mám tři bratry a ne vždy jsme se k sobě chovali v mládí pěkně. Jednou, když to mezi námi v dětském pokoji opět silně „zajiskřilo“ a vzduchem létaly sem a tam velmi silné nadávky, a dopadla i nějaká ta rána, objevila se ve dveřích pokoje nečekaně naše maminka. Vzhledem k intenzitě sprostých výrazů, kterými jsme se předtím častovali tak hlasitě, že to museli slyšet i sousedé v celém domě, jsme čekali, že bude asi následovat pěkná „bouřka“.

Reakce maminky nás ale úplně zaskočila. Jen stála ve dveřích pokoje a po tvářích jí tekly velké slzy. „Mami,

proč pláčeš?“ ptali jsme se jeden přes druhého. I když je to již víc než třicet let – bylo mi tehdy tak čtrnáct –, odpověď si dosud pamatuji: „Představila jsem si, jak se k sobě asi budete chovat, až už tu jednou nebudu – když už teď se k sobě chováte takhle...“ Ta příhoda se mě mimořádně silně dotkla.

Znovu jsem si na tento příběh z dětství vzpomněl, když jsem zpracovával sérii článků o plačící Panně Marii. Když se nad námi maminka rozpláče, je to opravdu daleko výmluvnější znamení než jakákoliv slova.

P. Pavel Zahradníček OMI ■

Poznáte pravdu a pravda vás osvobodí. Jan 8,32
související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Z nauky Církve¹⁾

Maria je skutečně Matkou Boží.^[De fide]

Maria byla počata bez poskvrny dědičného hříchu.^[De fide]

Maria byla pomocí zvláštní Boží milosti uchráněna všech osobních hříchů.^[Sent. fidei prox.]

Maria dala světu Vykupitele, pramen všech milostí, a tím všechny milosti zprostředkovala.^[Sent. comm.]

Boží Matce Marii patří *cultus hyperdulie*.^{2) [Sent. cert.]}

Srov. *Dogmatika*. Olomouc; *Matice cyrilometodějská*, 1994.

¹⁾ Dogmata jsou mimořádným projevem učitelského úřadu Církve zpravidla v oblastech, u kterých došlo v minulosti ke sporům. Vyhlášená dogmata se vzájemně doplňují, proto není možné některé z nich ignorovat. Zde uvedená dogmata nevyjadřují celou nauku Církve k danému tématu, ale pouze zdůrazňují některé oblasti. Uvádíme stručné formulace, které je třeba chápat v kontextu, v jakém byla dogmata vyhlášena, a v souvislosti s dalším učením Církve.

²⁾ Kult, tj. úcta, která přísluší Panně Marii, převyšuje úctu, kterou prokazujeme ostatním svatým (těm náleží dle katolického učení *cultus dulie*). Přesto se však podstatně zcela liší od úcty, kterou prokazujeme samotnému Bohu. Jedinému Bohu totiž náleží *cultus latrie* (klanění).

Poznámka: **De fide** – pravda víry; **Sent. cert.** – logický závěr vyvozený z pravdy víry; **Sent. comm.** – všeobecně rozšířené mínění teologů; **Sent. fidei prox.** – pravda považovaná za zjevenou Bohem, kterou však Církev definitivním způsobem neprohlásila za pravdu víry.

Co říká katechismus

Jaký způsob úcty náleží svatě Panně?

Je to jedinečná úcta, ale podstatně se liší od úcty klanění (adorace), která se vzdává pouze Nejsvětější Trojici. Tato mimořádná úcta se vyjadřuje zvláště v liturgických svátcích, zasvěcených Matce Boží, a v mariánské modlitbě, jako je svatý růženec, souhrn celého evangelia.

Srov. *Kompendium Katechismu katolické církve*. Kostelní Vydří; Karmelitánské nakladatelství, 2006.

Uzdravení a obrácení

Syrakusy se ve skutečnosti staly svědkem ne jednoho, ale stovek zázraků.

Již v době, kdy se lidé ve velkém množství shromažďovali v ulici Via degli Orti, aby alespoň na chvíli zahlédli plačící reliéf Neposkvrněného srdce Panny Marie, začalo docházet k řadě zázračných uzdravení. A ty pokračovaly i po 1. září 1953, kdy Panna Maria plakat přestala.

Byla zřízena speciální lékařská komise, která se měla těmito případy zabývat. Podle údajů dostupných na současném oficiálním webu poutní baziliky Santuario della Madonna delle Lacrime v Syrakusách (madonnadellelacrime.it) jen do poloviny listopadu 1953 označila komise přibližně 300 případů uzdravení za mimořádné. Patřila k nim i následující uzdravení: Enza Moncada (ochrnutí), Giovanni Tarascio (ochrnutí) nebo Anna Vassallo (nádor). Ve výpovědi jejího manžela, lékaře dr. Salvatore Vassallo, stojí: „... sděluji, že mé tři-čtyřicetileté manželce, kterou nejlepší lékaři Itálie považovali za nevléčitelně nemocnou, se stal zázrak. Byl jí diagnostikován epitelový tumor v konečniku... Po pěti návštěvách u Madony se její stav začal zlepšovat a dnes se cítí být zcela zdráva. Profesor Selvaggi, který ji vyšetřoval, nenašel ani stopu po předcházejícím nádorovém onemocnění. Byl zcela zmatený a beze slov – nebyl schopen tento jev z vědeckého hlediska objasnit.“ (Syrakusy, 4. října 1956)

Došlo ale i k mnoha duchovním uzdravením – tedy k obrácením. Jedním z nejpůsobivějších bylo obrácení jednoho z lékařů, který jako člen odborné komise analyzoval tekutinu odebranou

Jen do poloviny listopadu 1953 označila komise přibližně 300 případů uzdravení za mimořádné.

z reliéfu Panny Marie. Dr. Michele Cassola byl ředitelem mikrografické sekce provinční laboratoře v Syrakusách. Sám o sobě prohlašoval, že je ateista. Přitom byl velmi čestným člověkem. Skutečnost slzení reliéfu Panny Marie nikdy z odborného hlediska nezpochyboval. Ale teprve o dvacet let později se před relikviářem, ve kterém jsou uchovávány slzy, které sám kdysi vědecky zkoumal, otevřel přijetí víry a svátostí. Stalo se to až v posledních dnech jeho pozemského života. Mons. Migliorisi, který dr. Cassolu v jeho posledních okamžicích doprovázel, o tom vypráví: „Na začátku velikonočního týdne mě s ním seznámila jeho dcera Bruna. Nemluvil jsem s ním o Bohu. On

se mi však najednou podíval do očí a řekl: „Pochopil jsem.“ Poprosil jsem rektora poutní baziliky o relikviář (ve kterém jsou uchovávány slzy, které komise 1. září 1953 ve Via degli Orti odebrala z povrchu plačícího reliéfu Panny Marie – pozn. redakce). Přinesl jsem relikviář do domu rodiny Cassolových. Pan doktor se na relikviář dlouho díval, pak ho políbil, políbil i kříž a pak s radostí přijal Eucharistii.“ (Samozřejmě po předcházejícím přijetí svátosti smíření – pozn. redakce.)

Podle webu baziliky Santuario della Madonna delle Lacrime v Syrakusách www.madonnadellelacrime.it ■

Relikviář Slzí Panny Marie. Zázračně uzdravená Enza Moncada (2x dole). Nahoře záběr z ulice Via degli Orti di San Giorgio ve dnech zázraku.

Foto: sk. Santuario della Madonna delle Lacrime

Foto: Flickr, torie_jumes (CC BY 2.0); archiv autora, moniáZ Ondřej P.Vaněček

Šel jsem se na to podívat

Bylo mi tehdy patnáct

Narodil jsem se v roce 1938. Záměrně uvádím datum narození, protože v roce 1953 mi bylo patnáct let. Tehdy jsem prožil zvláštní zkušenost s plátcím Madoniným obrazem.

Když jsem se dozvěděl tu zprávu, šel jsem se skupinou kamarádů, podobně jako mnoho dalších Syrakusanů, do Via degli Orti, abych tam jen tak ze zvědavosti pokukoval. Před domem pana Iannuso vládl zmatek, křik a tlačence. Po nějaké době se celá naše skupinka vrátila do naší čtvrti u náměstí San Giuseppe. Nechtěli jsme mít doma nepříjemnosti nebo dostat nějaký trest od rodičů. Ti pro tyto zprávy moc pochopení neměli. Žili jsme v poválečné době a zprávu tohoto druhu rodiče komentovali podle svého náboženského přesvědčení jako nevědomost, pověru, a snad i podvod.

... šel jsem se skupinou kamarádů, podobně jako mnoho dalších Syrakusanů, do Via degli Orti.

Nečekaně blízko

Následujícího dne se mi podařilo dostat se blízko ke svatému obrazu. Snad to nebylo jen z pouhé zvědavosti. Chtěl jsem se ujistit, zda ze sádrového odlitku skutečně vytékají opravdové slzy. Ráno, když jsem se odebral do Via degli Orti, byl již obrázek umístěn před domem pana Iannuso. Nechtěl jsem se nechat tlačit davem, nevím ani proč, ale vešel jsem do sousedního domu vedle Iannusových. To, co jsem viděl, se mi hluboce vrylo do paměti. V malém prostoru mezi vraty a prvním schodem bylo děvčátko – hned za dveřmi.

Na druhém schodu seděly dvě ženy, jedna mladá a druhá stará, opřené hlavou o zeď a odpočívaly. Vypadaly unaveně. Opatrně jsem je překročil a dostal se na horní schůdky. Nacházel jsem se ve výši obrazu, což mi dovolovalo vidět přímo do obličeje Madony. Slzy byly dobře viditelné a zářily ve světle slunečních paprsků, stékaly po laskavé tváři trpící matky.

Lidé venku vzývali mezi Zdravasy a růženci Pannu, aby vyslyšela jejich prosby. Vzhlédl jsem na okamžik od obrazu a uviděl jsem to děvčátko, jak poskakuje a žvatlá: „Ave Mmaria.“ Nic

Den poté jsem četl v novinách, že děvčátko, které Madona uzdravila, trpělo obrnou.

zvláštního, běžná věc – když náhle ženy, které doprovázely děvčátko, se probraly ze strnulosti a křičely něco o zázraku. Lidé uchopili děvčátko a už se jakoby vznášelo na vzduchovém polštáři a bylo přeneseno před obraz. Nevěděl jsem, co se děje, a pomyslel jsem si: „Byla hluchoněmá?“ To, co jsem prožil, bylo mrazení, které proběhlo mým tělem a které se mi v jistých okamžicích vrací. Den poté jsem četl v novinách, že děvčátko, které Madona uzdravila, trpělo obrnou.

Snad mi tím chtěla Svatá Panna naznačit...

Byl jsem svědkem mimořádné události. Ale nikdy jsem se tím necítil nějak povýšen – pouze jako očitý svědek Madoniných slz a jejich pravdivosti. A potvrzuji,

co jsem viděl nenápadným způsobem ve správném okamžiku.

Později jsem se věnoval mnoha mladým, kteří umírali v důsledku užívání drog – museli umírat provázeni opovrže-

ním společnosti. Víc než dvacet let jsem byl součástí skupiny dobrovolníků zaměřené na léčbu narkomanů. V rozmluvě s naším arcibiskupem i z jiných důvodů jsem si uvědomil, že Svatá Matka mi tehdy při této příhodě chtěla naznačit, k jakému poslání jsem byl určen. I mým posláním se měla stát nenápadná činnost zaměřená na zmírňování utrpení. Sám jsem při tom dost vytrpěl... Předkládám vám svoje utrpení jako malý neznámý příběh pláčící Svaté Panny v Syrakusách.

Francesco Leardo ■

(Zkráceno podle materiálu, který vydalo Santuario Madonna delle Lacrime k 58. výročí pláče Panny Marie v Syrakusách – svědectví bylo sepsáno 19. dubna 2011.)

I mým posláním se měla stát nenápadná činnost zaměřená na zmírňování utrpení. Sám jsem při tom dost vytrpěl...

Foto: Flickr, horrigans (CC BY-NC 2.0)

Foto: Flickr, andrew.stichbury (CC BY-NC-ND 2.0)

Pochopí lidé tajemný jazyk těchto slz?

Kostel Santa Lucia alla Badia na Dómském náměstí v Syrakusách

Když sicilští biskupové 12. prosince 1953 jednomyslně prohlásili, že „nelze pochybovat o skutečnosti slzení“, neočekávaně se o zázraku plačící Madony v Syrakusách zmínil i tehdejší papež Pius XII. ve svém rozhlasovém poselství ze 17. října 1954. Zamýšlel se nad otázkou, jak je možné, že Maria pláče, když je bezpochyby věčně šťastná v nebi... Mariin pláč označil za prorocké poselství:

„Jestliže je úcta k Marii v sicilském lidu tak vřelá a zakořeněná, kdo by se mohl nyní divit, že si Ona, podle toho jak nám bylo oznámeno našimi ctěnými vysokými duchovními, vybrala jedno naše slavné město, aby udělovala v těchto posledních časech pozoruhodné milosti?“

Apoštolský stolec rozhodně dosud nijak neprojevil svůj úsudek týkající se slz, které, jak bylo řečeno, vytékaly z jejího obrazu v skromném domě prostých pracujících lidí; nicméně jsme ne bez živého dojetí vzali v úvahu jednomyslné prohlášení biskupů Sicílie o skutečnosti této události.

Maria je bezpochyby v nebi věčně šťastná, netrpí ani bolestí, ani žalem, ale Ona tam nezůstává necitlivá, neboť stále chová lásku a slitovnost k ubohému lidskému pokolení, kterému byla dána za Matku, když v bolesti a v slzách stála u Kříže, na kterém visel Syn. Pochopí lidé tajemný jazyk těchto slz? Mariiny slzy! Byly na Golgotě slzami soucitu k jejímu Ježíši a smutku pro hříchy světa. Pláče také pro obnovené rány na Mystickém těle Ježíšově? Pláče pro mnoho synů a dcer, u kterých poklesky a vina zhasily život milosti a kteří těžce urážejí Boží majestát? Jsou to slzy čekání na opožděný návrat ostatních jejích synů a dcer, kdysi věřících, jež jsou nyní vlečeni falešnými vidinami do řad Božích nepřátel?

Přísluší vám spolupracovat příkladem i činem, aby se zbloudilí navrátili

Přísluší vám spolupracovat příkladem i činem, aby se zbloudilí navrátili do Otcova domu.

do Otcova domu, a snažit se o to, aby se co nejrychleji uzavřely průrvy otevřené nepřáteli víry na vašem ostrově, který se stal předmětem dychtivého dobývání.“

papež Pius XII. ■
(zkráceno z jeho rozhlasového poselství ze 17. října 1954)

Pramen:

Mons. Bruno, Giuseppe. *Storia semplice del pianto della Madonna a Siracusa*. Basilica Santuario Madonna delle Lacrime Siracusa, bez vřocení.

A pravda vás osvobodí
související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Co říká katechismus?

Jak Panna Maria pomáhá církvi?

Po nanebevstoupení svého Syna pomáhala Panna Maria svými modlitbami prvotní církvi. Také po svém nanebevzetí se nadále přimlouvá za své děti, pro všechny je vzorem víry a lásky a uplatňuje svůj spásitelný vliv, který plyne z nadbytku Kristových zásluh. Věříci v ní vidí obraz a předobraz svého budoucího vzkříšení a vyzývají ji jako přimlůvkyni, pomocnici, ochránkyni a prostřednici.

Srov. *Kompendium Katechismu katolické církve*. Kostelní Vydří; Karmelitánské nakladatelství, 2006.

Lítost & odpouštění

„Lítost zaujímá první místo mezi úkony kajícíka,“ říká Katechismus katolické církve.

Jsou však různé druhy lítosti: čistě přirozená a pak nedokonalá a dokonalá nadpřirozená lítost. Jakou lítost je třeba mít, abychom mohli přijmout Boží odpouštění?

Tři děvčata, tři sukně a tři druhy lítosti

Známý duchovní autor Klemens Tilmann používá v knize *Duchovní rozhovor* jednoduchý příběh, aby vysvětlil rozdíl mezi jednotlivými druhy lítosti:

Maminka měla tři dcery a jednou jim cestou z práce koupila nové sukně. Děvčatům se velmi líbily a hned si je chtěly vzít ven, aby je před panelákem vyzkoušely. „To je škoda, brát si nové oblečení jen tak na běhání kolem domu. Zničíte si

je,“ řekla jim maminka. A nesmlouvavě dodala: „Počkejte na neděli! Pak si je vezmete...“ A odešla něco vyřizovat.

Děvčatům se to moc nelíbilo, a protože věděly, že maminka dřív jak za hodinu nepřijde, natáhly si na sebe nové sukýnky a už se s nimi promenovaly před kluky kolem domu. Pak si všimly lavičky a napadlo je, že na ní se budou zvlášť pěkně vyjímat. Posadily se na ni, a když šli kluci kolem, chtěly se ještě nenuceně zavrtět... Ale ono to nešlo. Lavička byla čerstvě natřená. Když se konečně odtrhly, měly zadnice pruhované jako zebry. Už dlouho si kluci na sídlišti neužili takovou legraci. Ale děvčatům moc do smíchu nebylo. Měly slzy na krajíčku. Každá však z trochu jiného důvodu. Jana si vzpomněla na maminku a její vařečku a měla obavy, co bude... Také Eva si vzpomněla na maminku a bylo jí moc líto, že jí udělá bolest – vždyť si maminka mohla koupit něco na sebe, a místo toho – jako obvykle – koupila nové věci jim. A nyní je mamin-

Foto: 2x Flickr by rachel a. k. (CC BY-NC-SA 2.0)

čina obět kvůli její neposlušnosti zbytečná... Kdežto Anička byla smutná proto, že se jí kluci smějí a že si svou hloupostí zničila nové oblečení.

Nedokonalá nadpřirozená lítost

A nyní přenesme vše z roviny děvčata – maminka do vztahu my – Bůh. To, co pociťovala Jana vůči mamince, můžeme ve vztahu k Bohu označit jako lítost nadpřirozenou, ale nedokonalou. Nadpřirozenou proto, že náš nebeský Otec-Bůh v ní sice hraje určitou roli, ale motiv, proč litujeme zla, kterého jsme se dopustili, je značně nedokonalý: jde zde především o strach.

Dobrá zpráva je, že i takováto nedokonalá lítost ve svátosti smíření k odpouštění stačí. Síla svátosti doplní to, co naší lítosti chybí. Je to dobře, protože kdy si člověk může být stoprocentně jistý, že jeho lítost je určována pouze nezištnou láskou? Jednotlivé motivy se v našem jednání často mísí tak nenápadně, že to ani nepozorujeme... (více v textu *Důležitost úmyslu* a v pohádce Tomáše kardinála ▶

Foto: Flickr by Catholic Church (England and Wales) (CC BY-NC-SA 2.0) © Mazur/catholicchurch.org.uk

Špidlíka *Zrcadlo zázračné*, které jsou věnovány právě tématu motivů, úmyslů a jejich rozlišování – viz *Milujte se!* 13/2010, str. 26–30, on-line v archivu všech dosud vydaných čísel na www.milujte.se).

Dokonalá nadpřirozená lítost

U druhého děvčete, Evy, vidíme to, co přenesené do roviny my a Bůh označujeme jako nadpřirozenou dokonalou lítost. Je to lítost, která vychází z lásky k Bohu, milovanému nade vše. Ten, kdo má dokonalou nadpřirozenou lítost, lituje hříchu ne ze strachu či jiných vedlejších důvodů, ale z lásky k Bohu, od kterého se vzdálil zlem a vůči kterému se zachoval nevděčně. **Taková lítost odpouští všední**

viny; dosáhne také odpuštění smrtelných hříchů, zahrnuje-li pevné předsevzetí jít ke svátostné zpovědi, jakmile to bude možné (srov. *Katechismus katolické církve* čl. 1452, který se opírá o prohlášení Tridentského koncilu – viz i Lk 7,47).

Právě tuto lítost bychom měli vzbudit co nejdříve, pokud se někdy stane, že upadneme do těžkého hříchu. Nejde o to, že bychom pak již nebyli povinni přijmout svátost smíření, ale vzbuzením dokonalé lítosti z lásky k Bohu se staví hráz dalšímu destruktivnímu působení hříchu. Tím, že se skrze dokonalou lítost obnovuje okamžitě po hříchu stav posvěcující milosti, stáváme se znovu Božími přáteli a můžeme se ihned plně postavit dalšímu zlu, chráněni Boží milostí! A navíc: copak si můžeme být jisti, že se dožijeme zítřka, nebo třeba jen večera, kdy bude příleži-

tost přijmout svátost smíření? I proto je velmi dobré vzbudit po těžkém hříchu lítost z lásky k Bohu ihned! Těžký hřích je (podobně jako třeba tepenné krvácení) stavem bezprostředně ohrožujícím život – věčný život! Vyžaduje proto neprodlené jednání!

Jen přirozená lítost – nebo žádná

Na posledním z děvčat, Aničce, vidíme to, co ve vztahu k Bohu nazýváme čistě přirozenou lítostí. Bůh v ní nemá místo, tak jako v Aniččině lítosti neměla místo myšlenka na maminku. Je to lítost zloděje, který lituje toho, že se nechal chytit a nyní musí jíst vězeňskou stravu, která mu nechutná... Takováto čistě přirozená lítost samozřejmě k přijetí Božího odpuštění nestačí. Stejně jako nelze přijmout odpuštění zcela bez jakékoliv lítosti.

Lidé stojící mimo katolickou církev někdy říkají: „Vy katolíci to máte dobré, nakradete si, pak se vyzpovídáte a můžete jít krást dál.“ To je ale samozřejmě velký omyl, i když mezi těmi, co „jsou mimo“, dost rozšířený. Pokud někdo přijímá odpuštění s tím, že jediné, čeho lituje, je to, že si nenabral víc, a již plánuje, jak bude ve zlu pokračovat, tak s Božím odpuštěním samozřejmě počítat nemůže. Protože čistě přirozená, nebo dokonce žádná lítost k přijetí odpuštění nestačí.

Na závěr zbývá dodat, že opravdová lítost se pozná podle touhy po změně. A také podle rozhodnutí napravit to, co jsme hříchem způsobili (tj. např. vrátit ukradené, odvolat pomluvu). Alespoň nakolik to je ještě možné...

P. Pavel Zahradníček OMI ■

Skrze dokonalou lítost se obnovuje okamžitě po hříchu stav posvěcující milosti, a tak se můžeme znovu plně postavit zlu, chráněni Boží milostí!

Foto: Flickr by Catholic Church (England and Wales) (CC BY-NC-SA 2.0) © Mazur/catholicnews.org.uk

Svatý od svatého Josefa

Scéna ze života sv. bratra Andrého v muzeu Oratoře sv. Josefa na Mont-Royal (autor Joseph Guardo, 1952)

Foto: Flickr by mlaaker (CC BY-NC-SA 2.0)

Nikdo už nedokáže zjistit, kolik tisíc, nebo snad desítek tisíc lidí vděčí tomuto zcela prostému muži za své, někdy zcela zázračné uzdravení. Byl iniciátorem stavby oratoria svatého Josefa v Montrealu. Když v roce 1937 zemřel, u jeho rakve se v Montrealu sešlo víc než milion lidí! Za svatého byl bratr André Bessette prohlášen 17. října 2010.

Tento prostý řeholník – vrátný z Kongregace Svatého Kříže (*Congrégation de Sainte-Croix*) – byl sám celý život velmi vážně nemocný. Měl však dar uzdravovat všechny, kteří souhlasili, aby se uzdravení netýkalo jen jejich těla, ale také jejich duše. Když u nich tento souhlas neviděl, neuzdravil je. Přicházely k němu tisíce lidí a on je svěřoval svatému Josefovi, doporučoval jim nosit jeho medailku a dával jim trochu oleje z lampiček, které hořely před sochou svatého Josefa, aby si jím potírali tělo. Když o něm někdo řekl, že dělá zázraky, dokázal se tento jinak velmi

Měl dar uzdravovat všechny, kteří souhlasili, aby se uzdravení netýkalo jen jejich těla, ale i jejich duše.

mírný a tichý muž velice rozčítit... Chtěl, aby za všechny zázraky a uzdravení byl chválen výhradně Bůh a svatý Josef, na jehož přímluvu se děly.

Sirotek

Alfréd Bessette se narodil 9. srpna roku 1845 ve vesnici Saint-Grégoire d'Iberville nedaleko Montrealu jako jedno ze třinácti dětí. Když mu bylo devět let, jeho otec, dřevorubec, zahynul při nehodě v práci. Pouhé dva roky nato zemřela na tuberkulózu jeho matka. Tehdy začal Alfréd trpět žaludeční neurózou, která ho neopustila do konce života a působila mu bolesti a zvracení snad po každém jídle. Jedenáctiletý chlapec byl svěřen do péče rodiny, ve které panovala hrozná bída. Nikdo nedbal o jeho zdraví ani o vzdělání. Nechodil do školy – sotva se naučil podepsat – a jediné jídlo, které mohl sníst bez bolestí, byl „tekutý chleba“ – voda

a v ní trochu mouky. K prvnímu svatému přijímání, k němuž šel ve dvanácti letech, mu teta Nadeau dala malý křížek, který pak měl u sebe po celý život.

Emigrant

Když mu bylo osmnáct, opustil rodný kraj a hledal výdělek v USA. Vzal si s sebou „pár hadrů a krucifix“, jak později vzpomínal, a vydal se stavět železnici. Poznal svět těžké práce, musel se smířit nejen se svou fyzickou slabostí a malou postavou (měřil jen něco málo přes 150 cm), ale především s těžkým břemenem chudoby a se skutečností, že byl sirotek. Tehdy se obrátil s prosbou o pomoc ke svatému Josefovi a prosil ho, aby zastoupil jeho otce.

Skrze kříž do Kongregace Svatého Kříže

V roce 1867 po čtyřech letech práce na železnici se dvaadvacetiletý Alfréd ▷

První oratorium sv. Josefa na Mont-Royal

Foto: Flickr by UJMI (CC BY-NC 2.0)

vrací do rodného kraje, odkud přicházely zprávy o vzniku nezávislé Kanady jako federálního státu po spojení britských kolonií, ležících severně od řeky sva-

tého Vavřince a Velkých jezer. V zavazadle má jako obvykle jen pár kusů oděvu a kříž od tety Nadeau, v kapse trochu vydělaných peněz. Na to, že se vrací ze

Jen během let 1909–1910 bylo ohlášeno 112 případů naprostého fyzického uzdravení a víc než 4300 případů zlepšení zdravotního stavu, nemluvě o duchovních milostech.

Interiér kaple sv. Josefa na Mont-Royal – texty poděkování a berly uzdravených

Foto: Flickr by michael_swan (CC BY-NC 2.0)

Států, velmi málo... Mladý muž po návratu nehledal nevěstu, ale ticho kostelů, kde rád sedával a modlil se ke svému adoptivnímu otci – svatému Josefovi. Vydal se do Farnham, kde začal pomáhat P. Edouardu Springeovi, obrácenému protestantovi a zanícenému staviteli nového kostela.

Pomalu v něm dozrávalo rozhodnutí, že vstoupí do Kongregace Svatého Kříže, která byla nedaleko v Saint-Césaire. Přihlásil se tam 22. listopadu roku 1870. Noviciát byl v Côtés-Neiges, v lokalitě, která v současnosti leží v Montrealu a kde byla Collège Notre-Dame, renovaná škola s internátem pro chlapce. Téhož roku 8. prosince papež Pius XI. prohlásil svatého Josefa za patrona všeobecné církve. V blízkosti těchto dvou dat později bratr André rozpoznal velké znamení.

Problémy a zase problémy...

Problémy začaly téměř prvním dnem. Bratr André – toto řeholní jméno přijal – byl fyzicky slabý a nevzdělaný. Nehodil se do apoštolské kongregace. Jeho noviciát trval tři roky, během nichž byl nucen na nějakou dobu komunitu opustit. Ale nezlomilo ho to, a jak později vzpomínal, bydlel sám a za duchovní přátele měl nazaretskou rodinu.

Nový představený nakonec usoudil: „I kdyby ten chlapec nebyl při práci k ničemu, bude se aspoň dobře modlit.“ Díky tomu mohl André složit 2. února 1874 věčné sliby v kongregaci. Byly mu svěřeny povinnosti vrátného, které pak vykonával třicet let. Ze své služby vrátného si dělal legraci a říkával: „Ukázali mi dveře, no, a už jsem tam zůstal“.

Poustevník ve společenství

Bratr André vedl na vrátnici Collège Notre-Dame napůl poustevnícký život. Spal na ustlané lavici, jedl tam svůj kus chleba, protože z jídla v refektáři mu nebylo dobře, tam se modlil a četl tři knihy, které měl stále při ruce: *O následování Krista*, *Život svaté Gertrudy* a *Čtyři evangelia v jednom*. Dozíral na studenty, kterým zapínal pláště a vázal šály, pouštěl rodiče, kteří je navštěvovali, a pečoval o okolní žebračky. Časem na vrátnici bratra Andrého neklepali jen žebrační. Začala se šířit zpráva, že se řeholník modlí za nemocné a rozdává medailky svatého Josefa a olej, který byl předtím v lam-

Basreliéf Sv. Josef, vzor pracujících, J. Guardo, 1948

Beatifikační portrét bratra Andrého

Foto: www.studioleonard.com, via Congregatio a Santa Cruce (CSC)

Představení se ho ptali, co by udělal, kdyby mu zakázali lidi uzdravovat. „Přestal bych,“ odvětil bez váhání. To stačilo jako svědectví o čistotě jeho úmyslů a jeho oddanosti Církvi.

piče před sochou pěstouna svaté rodiny. Lidé odcházeli potěšení, někteří uzdravení. Lidé začali bratra Andrého zvat i k nemocným domů, což pro něj nebylo snadné, protože neměl ve vrátnici zástup. Chodil k nim tedy obvykle v noci.

A zase problémy...

Představení byli velice znepokojeni zprávami, že jejich bratr vrátný je šarlatán, že opouští vrátnici, a co horšího – že do budovy, kde bydlí děti, přicházejí nemocní s různými, i nakažlivými nemocemi. Také lékaři, kteří žárlili na své postavení, radili představeným, aby bratru Andrému jeho praktiky zakázali. Představení však prokázali víc zdravého úsudku než špatní rádci. „Je-li to lidská věc, sama se uklidní a lež vyjde najevo dříve či později. Jestli je to však Boží, nechme bratra

Andrého na pokoji, vždyť nikomu nedělá nic špatného,“ odpovídali.

Jeho samého se však ptali, co by udělal, kdyby mu zakázali uzdravovat lidi. „Přestal bych,“ odvětil bez váhání. To stačilo jako svědectví o čistotě jeho úmyslů a jeho oddanosti Církvi. S ohledem na bezpeč-

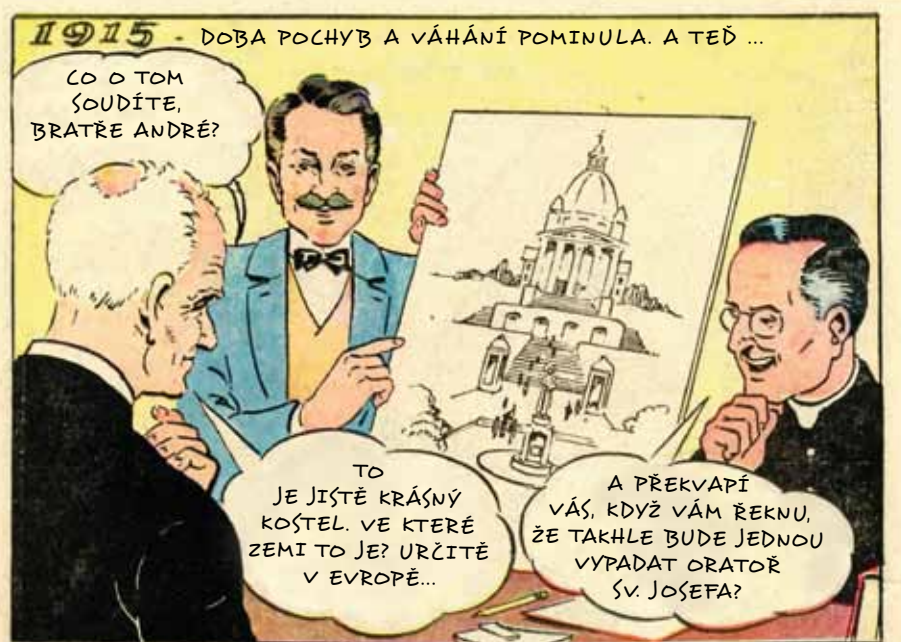
nost dětí mu však vyhradili místo, kde má nemocné přijímat: na nejbližší tramvajové zastávce.

Touha po oratoriu

Proti školnímu komplexu Collège Notre-Dame, který vedli otcové od Svatého

Z komiksu o životě sv. Andrého Bessetta z roku 1955

Foto: Přetisknuto se svolením Congregatio a Santa Cruce (CSC)

Votivní kaple sv. Josefa v Oratoři na Mont-Royal

Foto: Flickr by UJMI (CC BY-NC 2.0)

Foto: 3x Flickr by michael_swan (CC BY-NC 2.0)

kříže, se zdvihá návrší Mont-Royal, podle kterého byl pojmenován blízko postavený Montreal. Bratr André se díval směrem ke kopci a toužil po tom, aby na něm stála kaple ke cti svatého Josefa. Nakonec se tento sen podařilo uskutečnit díky Andrého vytrvalosti a štědrým dárcům, kteří mu věnovali nejen peníze, ale také stavební materiál a nabídli i sílu vlastních rukou.

„Viděl jsem...“

Vše začalo v zimě roku 1903. Bratr André dostal od představených i od městských autorit souhlas k vybudování malého oratoria svatého Josefa na Mont-Royal. Vrátný s představeným a ještě jedním bratrem se brodili po kolena ve sněhu a s námahou dorazili na vrcholek. Představený ukázal místo: „Asi tady to bude dobré. Tady postavíme tu kapličku.“ Bratr André zavrtěl hlavou: „Radši bych tamhle.“ Představený nechápal, proč tak divný spor o pár metrů vlevo nebo vpravo. „Protože jsem to tak viděl...“ dodal řeholník tiše. Tváří v tvář tomuto nesmělému, ale z hloubi srdce plynoucímu „viděl jsem“ představený ustoupil.

„Proste svatého Josefa, aby vaše modlitba byla taková, jakou by on sám vysílal k Bohu, kdyby byl na vašem místě.“

sv. André Bessette

Stavba šla dopředu a již v říjnu 1904 psal lokální tisk o prvním oratoriu svatého Josefa, do kterého se kromě celebranta vešlo sotva deset lidí.

Dovol, aby se uzdravení dotklo také tvé duše

Na Mont-Royal začaly přicházet davy. V blízkosti kaple bylo třeba dostavět lavice, protože na mše svaté sloužené otci z kon-

gregace přicházelo stále víc poutníků. Bratr André seděl pod jednou z bříz a povídal si s nemocnými. Na jejich prosby o uzdravení vždycky odpovídal: „Pomodlím se za tebe ke svatému Josefovi. Dovol, aby se uzdravení dotklo také tvé duše – nejdřív se jdi vyzpovídat a potom se ke mně vrať, jestli chceš. Nos tuhle medailku. Vezmi si trochu oleje.“

Když rostl zájem o jeho osobu, vesele vysvětloval: „To neuzdravuji já, ale Pán Bůh a vyprošuje to svatý Josef. Děkujte jim!“ Dokázal také celé hodiny povídat o pěstounovi svaté rodiny, jako by s ním denně žil pod jednou střechou. Těm, kteří byli zklamaní, že nedostali odpověď na své modlitby, radil: „Proste svatého Josefa, aby vaše modlitba byla taková, jakou by on sám vysílal k Bohu, kdyby byl na vašem místě.“

Zázraky na denním pořádku

Přicházely stovky a tisíce dopisů, protože pověst o bratru-divotvůrci se z Montrealu rozšiřovala nejen po celé Kanadě, ale i po Spojených státech. A bratr André sotva uměl číst a podepsat se. Byl mu

*„To neuzdravuji já,
ale Pán Bůh
a vyprošuje to svatý
Josef. Děkujte jim!“*

sv. André Bessette

Oratoř sv. Josefa na Mont-Royal

Odložené berly uzdravených ve votivní kapli Oratoře

tedy přidělen další bratr – písař, se kterým od roku 1909 bydlel poblíž kaple na Mont-Royal.

O rok později se do společenství u oratoře natrvalo připojil mladý kněz z jejich kongregace Adolph Clément, který ztratil zrak. Když přišel na kopec, povzdechl si, že by chtěl jako ostatní recitovat breviář a sloužit mši svatou. Bratr André ho poklepal po rameni a řekl: „Jdi se prospat. Zítra začneš...“ Druhý den otec Clément viděl.

Jen během let 1909–1910 bylo ohlášeno 112 případů naprostého fyzického uzdravení a více než 4300 případů zlepšení zdravotního stavu, nemluvě o duchovních milostech.

Úžasná stavba

„Viděl“ bratr André tu malou kapličku pro deset lidí? Kdyby tomu tak bylo, nesnažil by se získat finance na její rozšíření...

V roce 1913 architekti Alphonse Venne a Dalbé Viau vypracovali plány nové baziliky, která měla stát na Mont-Royal. O pět let později byla dokončena krypta, která mohla pojmout tisíc poutníků. Zachovala si původní název: Oratoř svatého Josefa. Koncem roku 1936 celé bazilice chyběla už jen kopule, která měla připomínat baziliku svatého Petra – měla být jen o něco menší a skromněji zdobená. Na sklonku svého života ji financoval i sám John D. Rockefeller.

Nemocní a postižení zde nacházeli útěchu a mnoho jich odcházelo uzdravených, ani se nedali spočítat. Bratr André nepsal paměti, nevedl kartotéku. Všechny tyto události žijí jen díky zprávám svědků jednotlivých uzdravení.

Rozloučení

Bratr André byl stále unavenější. Bylo mu víc než devadesát let a všichni se pozastavovali nad tím, jak je možné prožít celý život, denně se zabývat stovkami lidí, a přitom jíst jen vodu zahuštěnou trochou mouky a trpět vracejícími se infekcemi a krvácením. Někteří se nevěřicně ptali: „Jiné uzdravil, proč nemůže uzdravit sám sebe?“

Kromě fyzického trápení byl život bratra Andrého poznamenán útoky úzkosti. V noci se bál tmy jako dítě, padaly na něj duchovní důsledky toho, že druhé osbozoval od Zlého. Na zastaveních jeho křížové cesty nechyběl ani sarkasmus a pomluvy na jeho adresu. Svou jedinou ochranu viděl v tom, že všechno odevzdával svatému Josefovi, a v lásce a chvále Nejsvětější Trojice. V prosinci roku 1936

Foto: Flickr by StephLaw (CC BY-NC 2.0)

byl do krajnosti vyčerpaný bratr André převezzen do nemocnice, kde zemřel za úsvitu 6. ledna 1937.

Na pohřeb přišlo víc než milion lidí, kteří týden procházeli před řeholnickovou rakví vystavenou v oratoři. Mohli se dotýkat jeho nohou, dlaní, líbat jeho vráskami zbrzděné čelo. Zachovaly se dokumentární filmy zachycující tyto události. Kanada se loučila s maličkým človíčkem, díky němuž celá země, od nejvyšších autorit počínaje, obnovila svou odevzdanost do péče svatého Josefa. Po zádušní mši svaté v katedrále bylo jeho tělo uloženo v kryptě oratoře svatého Josefa.

Beatifikační proces bratra Andrého byl otevřen v roce 1960. O tři roky později se při exhumaci ukázalo, že jeho tělo nepodlehlo rozkladu. Bratr André byl beatifikován (prohlášen za blahoslaveného) 23. května roku 1982 Janem Pavlem II. a Benedikt XVI. ho 17. října 2010 kanonizoval. Stal se tak prvním kanonizovaným mužem v dějinách Kanady.

Lilla Danilecka ■

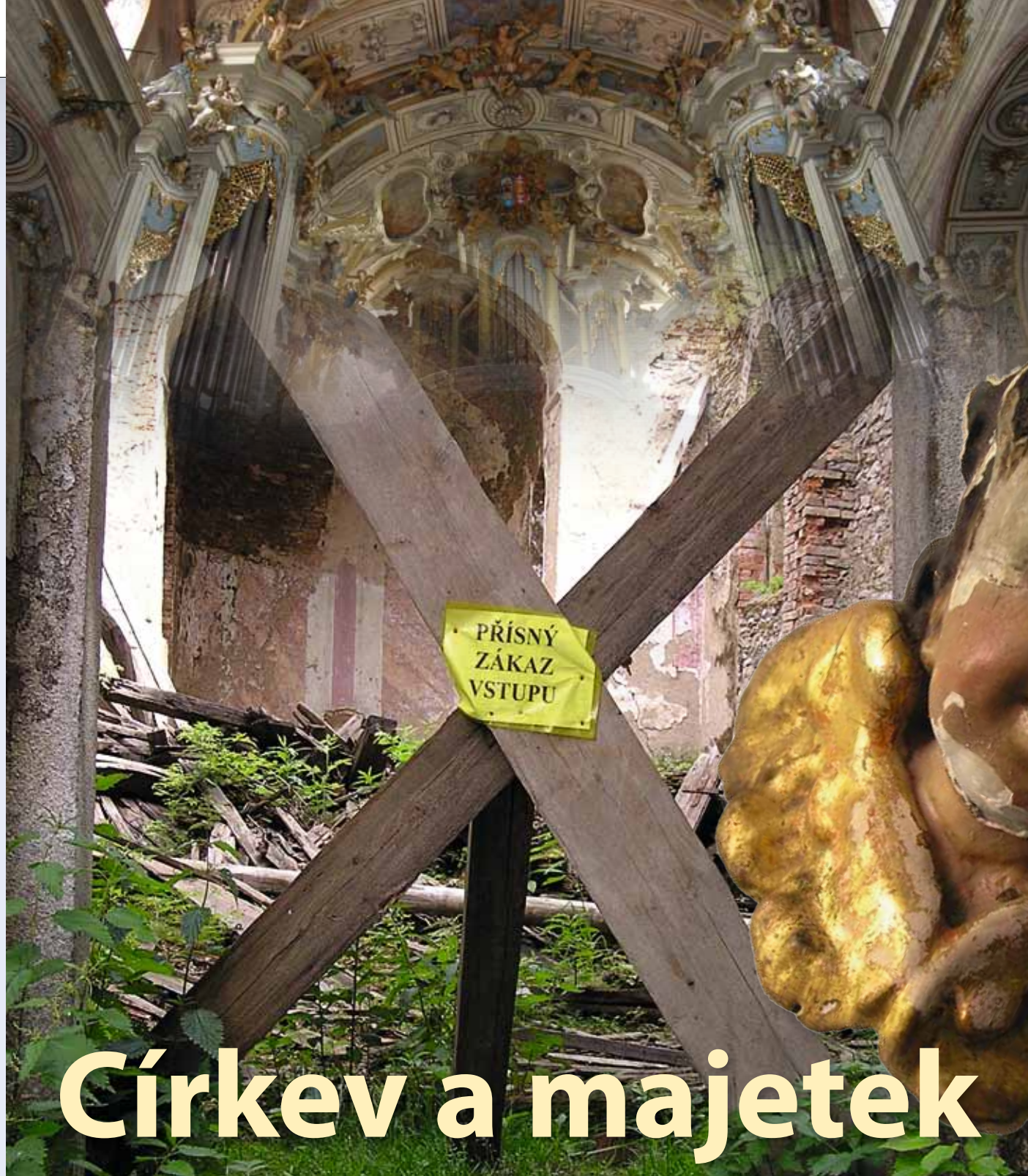

Foto: 2x sestra Gregoria; Ondřej P. Vaněček / koláž: MSI

Církev a majetek

V reakci na často velmi vášnivou debatu o navrácení církevního majetku připravilo Tiskové středisko České biskupské konference odpovědi na časté otázky a nejasnosti. Přináší přehledné informace k problematice částečného majetkového narovnání vztahů s církvemi a náboženskými společnostmi.

Proč má být majetkové vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi provedeno?

Jde v první řadě o zmírnění křivd spáchaných za minulého režimu. Stát si nemůže ponechat majetek, který mu nenáleží. Majetkovým vyrovnáním se církve stanou ekonomicky samostatnými a přestanou být hospodářsky závislé na státu.

Vyrovnání s církvemi je nutné provést co nejdříve i kvůli stanovisku Ústavního soudu, který opakovaně upozorňuje na to, že nečinnost ve věci vyrovnání státu s církvemi je protiústavní. Soud v roce

2010 potvrdil, že na straně církví existuje legitimní očekávání, že jejich historický majetek bude státem vypořádán, a dostaly tudíž možnost podávat v dané věci žaloby. Takový postup by ale v důsledku vedl k živelnému vydávání majetku nejen státu, ale i obcím, krajům a fyzickým a právnických osob. Zákon o vyrovnání nestátní majetky z navrácení vynechává. Z tohoto hlediska jde o optimální řešení. Velký zájem na tomto zákonu mají také obce, protože mnohé z nich mají na svém území zablokovaný církevní majetek a kvůli tomu se nemohou rozvíjet, někde dokonce nemo-

hou dělat potřebné kanalizace a inženýrské sítě či pokračovat ve výstavbě. Tím utíkají i evropské dotace, které by tyto obce mohly získat. Oprávněně to berou jako křivdu.

Jaká je hodnota nahrazovaného majetku?

Celkem byly náhrady vyčísleny už v roce 2007, a to v hodnotě 134 miliard korun. Vycházelo se při tom z údajů, které dodaly církve a náboženské společnosti, a z materiálů Pozemkový fond ČR a Lesů ČR.

Stát si nemůže ponechat majetek, který mu nenáleží...

Jak bude vypadat finanční kompenzace?

Částka 59 miliard nebude splacena najednou. Stát se s církvemi dohodl na vzájemně výhodných podmínkách a tato částka bude splácena po dobu 30 let, a to pouze s přihlédnutím k výši inflace (to znamená, že nebude nijak dále úročena, tak jak s tím počítal zákon navržený v roce 2007 – pozn. redakce).

Jakým způsobem bude Církev žádat o navrácení svého majetku?

Žádosti budou podávat jednotlivé církevní subjekty – každá farnost či klášter zvlášť. Bude tedy několik tisíc žadatelů, kteří budou muset dokazovat své právo na vrácení. Stát pak případ od případu přezkoumá, zda na to má dotýčný subjekt nárok.

Proč Církev nezveřejní seznamy majetku, který má být vrácen?

Církev si pro svou vlastní potřebu vytvořily seznamy majetku, o němž se domnívají, že jim má být navrácen. Tyto seznamy jsou interní povahy a nechceme je vydávat.

Foto: Flickr, BLMOregon (CC BY 2.0) (nahofe); Flickr, Johnny Grim (CC BY-NC-ND 2.0)

Má to několik důvodů. Jedním z nich je skutečnost, že tam, kde je takový seznam znám, dochází k pokusům buď majetek před navrácením schovat; případně, jde-li o lesy, dochází k jejich těžbě, takže ty pak nemohou přinést potřebný užitek.

Proč není možné použít výčtový zákon?

Výčtová metoda je nevhodná, resp. nemožná hned z několika důvodů. Vzhledem ke standardu rozhodování Ústavního soudu by mohla být označena za protiústavní, neboť by se jednalo o individuální právní akt. Tedy o něco, co Ústavní soud již několikrát zrušil.

Český úřad zeměměřičský a katastrální označil tuto metodu navíc za naprosto nereálnou a nesplnitelnou. Je totiž jednak značně chybová, jednak by nebylo možné do okamžiku nabytí >

Pro ocenění majetku bylo použito průměrné ceny nemovitého majetku v České republice, tedy v podstatě průměru mezi nejdražšími a nejlevnějšími pozemky. Tento výpočet byl ověřen dvěma studiemi, studií Výzkumného ústavu zemědělského a studií společnosti Ernst & Young.

Jaký majetek by měl být navrácen?

Zákon navržený v roce 2011 a projednávaný v roce 2012 říká: Vydávat se bude jedině ten majetek, který je v tuto chvíli ve vlastnictví státu, nikoli ve vlastnictví krajů, obcí či fyzických a právnických osob. Je to majetek, jež nyní spravují Pozemkový fond ČR a Lesy ČR. Celková suma se rozdělí. 75 miliard korun bude uhrazeno navrácením majetku a 59 miliard korun bude církvím a náboženským společnostem finančně kompenzováno.

účinnosti zákona zajistit „znehynění“ údajů v katastru, což by vedlo k tomu, že některé vydávané nemovitosti nebudou právně v katastru vůbec existovat či jejich označení nebude odpovídat aktuálnímu stavu.

Proč Církev odmítá návrh vytvořit veřejnoprávní fond, který by majetek spravoval?

Takový návrh znamená, že majetek se původním majitelům nevrátí. V podstatě tedy zachovává stav, který máme dnes. Způsob, kdy je majetek roztroušený po celé republice spravován centrálně, naprosto nefunguje a navíc je nesmírně náchylný na rozkradení. Také neodpovídá tomu, že Církev v historii majetek spravovala decentralizovaně, podle místních potřeb.

Co je příspěvek na chod církvi a co se s ním stane?

Stát v tuto chvíli přispívá na platy duchovních, zaměstnanců a na chod sedmnácti církví a náboženských společností. Jen v roce 2011 dosáhly tyto příspěvky výše 1,42 miliardy korun. Pokud by letos zákon o vyrovnání přijat nebyl, příspěvky požadované ze státního rozpočtu by se dále zvyšovaly. Letos totiž uplyne deset let od registrace některých nových církví a náboženských společností. Pokud by tyto získaly ve svůj prospěch podpisy jednoho promile obyvatel ČR, tedy zhruba 11 000 podpisů lidí, kteří nemusí být s těmito uskupeními ani nijak oficiálně svázáni, příspěvek by jim musel být ze státního rozpočtu vyplácen též. Pokud zákon o vyrovnání s církvemi přijat bude, bude příspěvek vyplácen ještě po dobu

sedmnácti let. Díky Deklaraci shody, již s církvemi a náboženskými společnostmi uzavřel Jiří Besser, bude první tři roky příspěvek zmrazen na jeho výši z roku 2011 a po třech letech se začne postupně snižovat o 5% ročně. Díky tomuto opatření se zabrání navyšování vydávaných příspěvků například o valorizaci platů duchovních. Navíc, jelikož je výše splátek přesně určena, může s nimi každý tvůrce státního rozpočtu předem počítat.

Co přinese vyrovnání s církvemi českým obcím?

Velkou úlevou bude narovnání zejména pro více než pět set českých obcí. Budou totiž zrušena tzv. blokační ustanovení, která jednak znemožňovala nakládání s majetkem, u něž nebyly vztahy mezi státem a církví jasné, jednak nebylo možné například na opravy tohoto majetku čerpat dotace. Konečně se obce začnou rozvíjet. Doposud totiž blokováný majetek znemožňoval schvalování územních plánů a byl spravován z obecních peněz, přestože obci nepatří. Bez schváleného územního plánu není možné

Majetek bude vydělávat na výplaty pro kněze a zaměstnance Církve v době, až na ně přestane přispívat stát.

Foto: sestra Gregoria

Bude-li na víc, budou se podporovat školy a charity.

Foto: Flickr, MrGuep (CC BY-NC-SA, 2.0); Flickr, OregonDOT (CC BY 2.0)

Dvě miliardy pro církve vypadají jako strašné číslo, pokud ho nepostavíme vedle jiných: třeba vedle cca 20 miliard ročně na sluneční elektrárny, které vyrostly na nejlepších polích...

čerpát dotace z žádného dotačního programu. Po proběhnutí vyrovnání s církvemi budou majetkové vztahy vypořádány a obce budou moci konečně žádat dotace z programů EU na roky 2014–2020. Majetku, který doposud ležel ladem, se konečně dostane plného využití.

Co přinese církvim a náboženským společnostem?

Církve se stanou ekonomicky nezávislými. Začnou samy rozhodovat o využívání svého majetku, o vlastních investicích, budou hradit náklady spojené s chodem institucí, platy duchovních a zaměstnanců.

Jak bude s církevním majetkem naloženo po jeho vrácení?

O správu se budou starat jednotlivá biskupství. Použijí ho tak, aby vydělával na výplaty pro kněze a zaměstnance Církve v době, až na ně přestane přispívat stát.

Většina polností bude dále pronajímána těm, kdo na nich pracují dnes. Pro správu lesů vytvoří svou společnost, ale v lese budou asi většinou zase pracovat ti, kteří tam pracují dnes. Výtěžky půjdou do centrální pokladny na výplaty kněží a pastoračních asistentů. Bude-li na víc, budou se podporovat školy a charity.

Budou zase některá biskupství bohatá a jiná chudá?

Rozdělovat se bude podle nového klíče, který by měl být spravedlivý, pokud je to

v lidských silách. Počítá se i se solidaritou a spoluprací. Některá biskupství budou asi hospodařit i společně.

Zvládne Církve tak velké ekonomické úkoly, když na ně nebyla zvyklá?

Naše generace na to opravdu nebyla zvyklá, ale Církve to zvládala po staletí. Proč by to neměla zvládat dál? I když se k Církvi hlásí menšina národa, přece jen je to dost velké procento lidí, aby se mezi nimi našli lidé schopní a vzdělaní.

Kde vezme stát v době krize 2 miliardy ročně na vyrovnání s církvemi?

Dvě miliardy vypadají jako strašné číslo, pokud ho nepostavíme vedle jiných. Například učitelé pohrozili stávkou a školství dostalo na rok o 4 miliardy víc. V novinách čteme, že státní podpora na obnovitelné zdroje činí ročně 35 miliard. Z toho 60% dělají sluneční elektrárny, které vyrostly na nejlepších polích jako houby po dešti, protože se na tom dá rychle zbohatnout.

Na co Církve potřebuje majetek? Nemá být chudá?

Duchovním záležití především na duchovním rozměru církevního společenství, ale vědí, že nejsme duchové bytosti a potřebujeme aspoň skromné hmotné zajištění.

Máme také řadu zaměstnanců, kteří mají rodiny. Ty nemůžeme trestat za to, že pracují pro Církve. Stejně dostávají platy hluboko pod průměrnou mzdou...

*Tiskové středisko ČBK a www.apha.cz
(autor František Jemelka, zkráceno, nadpis
a perex redakce, doplněny aktualizující
redakční úpravy) ■*

Církve – největší „sponzor“ státu

Nyní stát dává na církve podle zákona č. 218/1949 Sb., o hospodářském zabezpečení církví cca 1,4 mld. Kč ročně. Dle analýzy Národohospodářské fakulty Vysoké školy ekonomické je roční výnos ze zabaveného církevního majetku cca 3 mld. Kč. (dle vyjádření Pavly Bendové, ředitelky odboru církví Ministerstva kultury – zdroj: ekonom.ihned.cz)

Současná situace je tedy přesně opačná, než jak si většina lidí myslí. Není to stát, kdo v konečném součtu přispívá na chod církví, ale církve (téměř výhradně katolická církev) jsou nyní asi největším sponzorem státu – byť nedobrovolným –, a to částkou cca 1,6 mld. Kč ročně...

Kde se vzal majetek Církve?

Někteří se dnes snaží zpochybnit i to, že Církev vůbec nějaký majetek vlastnila... Také na otázky o původu církevního majetku uvádí materiál Tiskového střediska ČBK zajímavá a pro mnohé málo známá fakta.

Foto: Ondřej P. Vaněček

Jak Církev k majetku v minulosti přišla?

Nedá se mluvit o církevním majetku jako celku a o Církvi jako jediném bohatém vlastníkově. Všechno mělo své určení k zabezpečování konkrétních cílů. Když měla být založena nová farnost, musel být zabezpečen provoz. To znamená, že se muselo pořídit pole či les, na němž se živil farář. Podobně patřily některé pozemky kostelům. Z výtěžku takových pozemků se opravoval kostel. Majetek biskupství

sloužil k zabezpečení domácnosti biskupa a jeho pracovníků, pro zabezpečení kněžského semináře atd.

Někteří tvrdí, že majetek Církvi nikdy nepatřil, takže není co vracet.

Popírání vlastnictví majetku církvi v minulosti je nepřijatelný a nehistorický přístup. V dobách, kdy Církev nabyla či vytvořila většinu majetku, který se stane předmětem narovnání, se na vlastnictví či

vymezení soukromého a veřejného nahlíželo zcela odlišným pohledem; dívat se na problematiku tohoto vlastnictví jako člověk žijící ve 21. století tedy není možné. Právní dokumenty i legislativa věnující se této problematice a vzniklé na našem území v různých epochách podstatu církevního vlastnictví nikdy nezpochybnily.

Například již v listině olomouckého biskupa Zdíka o přenesení biskupského kostela od sv. Petra ke sv. Václavovi (datována rokem 1141) nalezneme soupis majetku spadající pod nový sídelní kostel. I v Zemských deskách z dob vlády Přemysla Otakara II. nalézáme písemné doklady o tom, že různé církevní subjekty jako například biskupství, kapituly, farnosti atd. jsou vlastníky svého majetku.

Rovněž v moderní době bylo vlastnictví Církve uznáváno; je tak třeba odmít-

Popírání vlastnictví majetku církvi v minulosti je nepřijatelný a nehistorický přístup.

Mniši při zemědělských pracích

Foto: Flickr by jimforest (CC BY-NC-ND 2.0)

nout tezi postavenou na tom, že Církev měla od josefínských dob majetek jen jakoby v pronájmu. Za vlastníka považoval Církev občanský zákoník z roku 1811 i Československý stát po roce 1918. Důkazem toho je pozemková reforma (dle zákona ze 16. dubna 1919, který stanovil zábor pozemků nad 150 ha zemědělské půdy nebo nad 250 ha celkové půdy – 8. dubna 1920 pak vstoupil v platnost náhradový zákon, který určoval velikost náhrady za zabranou půdu – pozn. redakce), která zacházela s církevními majiteli jako s kterýmkoli jiným soukromým vlastníkem a tzv. veřejné vlastnictví, tedy vlastnictví státu, krajů či obcí, bylo naopak ze záboru vyloučeno. Konfiskovat něco sobě samotnému (tedy státu) nelze.

Proč chce Církev vrátit pozemky, které kdysi dostala od státu darem?

Ano, najdeme ještě kláštery, které dostaly třeba ve 13. století od krále pozemky, na nichž měly vybudovat klášter. Cisterciáci dostávali nejčastěji bažiny, které si měli vysušit a na nich stavět a budovat (například Velehrad). Proč tehdy král zval mnichy do různých krajů své země? Věděl, že dají lidem práci a naučí je novým zemědělským metodám, hospodaření, ale i stavebnictví, a to nemluvíme o přímém vzdělávání. Za tuto jejich službu veřejnosti jim dopředu zaplatil pozemkem. Nedělá se dnes totéž, když stát nabízí cizím firmám, které dají našim lidem práci, na několik let daňové prázdniny?

Cisterciácký klášter ve Vyšším Brodě

Foto: © CzechTourism.com

Král věděl, že dají lidem práci a naučí je hospodaření, ale i stavebnictví, a to nemluvíme o přímém vzdělávání. Za tuto jejich službu veřejnosti jim dopředu zaplatil pozemkem.

niny? Nedává i EU podnikatelům dotace na nová pracovní místa a vzdělávací projekty? Pokud je projekt úspěšný, podnikatel nic nevrací. Ty kláštery tehdy splnily dané projekty velmi úspěšně.

Tiskové středisko ČBK a www.apha.cz
(autor František Jemelka, zkráceno, nadpis a perex redakce) ■

Pokud je projekt úspěšný, podnikatel nic nevrací. Ty kláštery tehdy splnily dané projekty velmi úspěšně.

Foto: Flickr by Hrdihk5 (CC BY-NC-SA 2.0)

Půdorys a rekonstrukce kostela z 9. století v Modré u Velehradu

Foto: Wikimedia Commons, Palickap (CC BY-SA 3.0) / Wikimedia Commons, Dragovit (CC0 1.0)

BRATŘI PODLE KRVE I VÍRY

Rok 2013 je 1150. výročí příchodu svatých Cyrila a Metoděje na Velkou Moravu. Znáte alespoň základní fakta o životě těchto dvou mužů, kterým náš národ za mnoho vděčí? Nejen nám, ale i celému světu je připomněl Svatý otec Benedikt XVI. před 40 000 poutníky shromážděnými na Svatopetrském náměstí v Římě:

Cyrl a jeho bratr Michael

Draží bratři a sestry, dnes bych chtěl mluvit o svatých Cyrilovi a Metodějovi, bratřích podle krve i podle víry, nazývaných „apoštolé Slovanů“. Cyril se narodil v Soluni císařskému úředníkovi Lvovi roku 826 nebo 827. Byl nejmladším ze sedmi dětí. V dětství se naučil slovanštině. Ve svých čtrnácti letech byl poslán do Konstantinopole, aby studoval, a stal se tam druhem mladého císaře Michaela III. Dosáhl tehdy znalosti různých univerzitních předmětů, z nichž dialektiku ho učil Fótios (budoucí konstantinopolský patriarcha – pozn. red.). Poté co se zřekl slibného manželství, rozhodl se přijmout svěcení a stal se knihov-

Foto: Wikimedia Commons, Kirk (CC BY-SA 3.0)

níkem patriarchátu. Krátce nato, v touze po samotě, vstoupil potají do kláštera, ale brzy byl odhalen a byla mu svěřena výuka posvátných i profánních věd. Tohoto úkolu se ujal tak dobře, že si vysloužil přídomek „Filosof“.

Mezitím jeho bratr Michael, narozený roku 815, po úřední kariéře v Makedonii roku 850 opustil svět, aby začal mnišský život na hoře Olymp v Bitýnii (v dnešním Turecku – pozn. red.), kde přijal jméno Metoděj (mnišské jméno mělo začínat stejným písmenem jako křestní) a stal se igumenem (představeným – pozn. red.) kláštera Polychron.

Také Cyril, přitahován bratrovým příkladem, se rozhodl zanechat vyučování a vydal se na horu Olymp meditoval a modlit se. Několik let poté – kolem roku 861 – jej však císařská vláda pověřila

Zřekl se slibného manželství, rozhodl se přijmout svěcení.

misí mezi Chazary u Azovského moře, kteří žádali, aby k nim byl poslán literát, který by uměl diskutovat s židy a sarracény. Cyril se za doprovodu bratra Metoděje zdržel delší dobu na Krymu, kde se naučil hebrejsky. Tady také našel tělo papeže Klementa I., který tam byl poslán do vyhnanství. Našel jeho hrob, a když se spolu s bratrem vydali na zpáteční cestu, odnesli si s sebou jeho cenné relikvie. Když došli do Konstantinopole, byli oba

Probíhala živá diskuse se stoupenci takzvané „trojjazyčné hereze“.

Bula *Industriae Tuae*, kterou papež Jan VIII. v roce 880 schválil užívání slovanské liturgie a vytvoření moravské arcidiecéze

Foto: Flickr by Catholic Church (England and Wales) (CC BY-NC-SA 3.0) © Mazur/catholicnews.org.uk

počtu usadili na územích mezi dvěma částmi římského císařství, východní a západní, mezi nimiž panovalo napětí. Papež vytušil, že slovanské národy by mohly mít roli prostředníka a přispět tak k zachování jednoty mezi křesťany v obou částech císařství. Neváhal

Foto: Wikimedia Commons

proto a schválil misii dvou bratří na Velké Moravě. Přijal a schválil užití slovanského jazyka v liturgii. Slovanské knihy byly položeny na oltář Santa Maria z Pathmé (Santa Maria Maggiore) a slovanská liturgie byla slavena v bazilikách svatého Petra, svatého Ondřeje a svatého Pavla.

V Římě však Cyril bohužel těžce onemocněl. Pocítil blížící se smrt, chtěl se zcela zasvětit Bohu jako mnich v jednom z řeckých klášterů ve Městě (pravděpo-

dobně poblíž svaté Praxedy) a přijal mnišské jméno Cyril (jeho křestní jméno bylo Konstantin, obě jména v řečtině začínají souhláskou *kapa* – pozn. red.). Naléhavě pak prosil bratra Metoděje, který byl mezitím vysvěcen na biskupa, aby neopouštěl misii na Moravě a vrátil se k tamějšímu lidu. Obrátil se k Bohu touto modlitbou: „Pane Bože, vyslyš mou modlitbu a ochraň své stádo, k němuž jsi mne poslal, vysvoboď je z trojjazyčného bludu, shromáždí všechny v jednotě a učiní je lidem vyvoleným, stejně smýšlejícím v pravé víře a správném vyznání.“ (*Život sv. Konstantina-Cyrila*, XVIII) Zemřel 14. února 869.

Bůh použil i překážky...

Metoděj, věrný závazku, který přijal spolu s bratrem, vrátil se následujícího roku (870) zpět na Moravu. V Panonii (dnešní Maďarsko) však znovu nara- ▷

bratři posláni na Moravu císařem Michaelem III., na kterého se moravský kníže Rostislav obrátil s touto přesnou žádostí: „Náš lid se odřekl pohanství a drží se křesťanského zákona, ale nemáme takového učitele, který by nám vyložil v našem jazyku pravou křesťanskou víru...“ (*Život sv. Konstantina-Cyrila*, XIV) Misie měla záhy neobyčejný úspěch. Oba bratři přeložili liturgii do slovanského jazyka a získali si mezi lidem velké sympatie.

Trojazyčný blud

Vzbudilo to však proti nim nevraživost u franckého kléru, který přišel na Moravu před nimi a toto území chápal jako součást vlastní církevní jurisdikce. Oba bratři se tedy roku 867 vydali do Říma, aby dosáhli spravedlivého řešení. Cestou se zastavili v Benátkách, kde probíhala živá diskuse se stoupenci takzvané „trojjazyčné hereze“, kteří tvrdili, že existují pouze tři jazyky, v nichž je dovoleno chválit Boha: hebrejšтина, řečtina a latina. Proti tomu se oba bratři pochopitelně ostře postavili. V Římě byli Cyril spolu s Metodějem přijati papežem Hadriánem II., který jim vyšel vstříc ve slavnostním procesí, aby důstojně přijal relikvie svatého Klementa. Papež také pochopil velkou důležitost jejich výjimečné misie. Od poloviny prvního tisíciletí se totiž Slované ve velkém

Poutníci na „Hradisku sv. Klimenta“. Podle tradice tu soluští misionáři uložili jeho ostatky.

Foto: Emil Vesel

*Bůh si ve své
tajemné
prozřetelnosti
posloužil
pronásledováním,
aby zachránil
dílo svatých
bratří.*

Foto: Flickr by ntr23 (CC BY-NC-SA 2.0)

zil na násilný odpor francýckých misionářů, kteří ho uvěznil. Neklesl na mysl, a když byl roku 873 osvobozen, začal aktivně organizovat církev tím, že zformoval skupinu svých učedníků. Jejich zásluhou pak mohla být překonána krize, která nastala po Metodějově smrti 6. dubna 885. Někteří z těchto učedníků byli uvězněni, někteří byli prodáni do otroctví a odvezeni do Benátek, kde byli vykoupeni konstantinopolským hodnostářem, který jim umožnil vrátit se do zemí balkánských Slovanů. Byli přijati v Bulharsku a mohli pokračovat v misii, kterou začal Metoděj, přičemž rozšířili evangelium až „na území Rusí“. Bůh si ve své tajemné prozřetelnosti posloužil pronásledováním, aby zachránil dílo svatých bratří. Je to také literárně zdokumentováno. Stačí zmínit díla jako *Evangeliář* (liturgické perikopy Nového zákona), *Žaltář* a různé liturgické texty ve slovanském jazyce, na nichž oba

bratři pracovali. Po smrti Cyrila vznikly zásluhou Metoděje a jeho učedníků – mimo jiné – překlady celého Písma svatého, *Nomokánon* a *Knihy Otců*.

Tvůrci slovanského písma

Máme-li nyní krátce shrnout duchovní profil obou bratří, je třeba si povšimnout především nadšení, s nímž Cyril přistupoval ke spisům svatého Řehoře Naziánského, u něhož se naučil chápat význam jazyka při předávání Zjevení. Svatý Řehoř vyjádřil touhu, aby Kristus mluvil jeho prostřednictvím: „Jsem služebníkem Slova, proto se stavím do služeb Slova.“ Cyril chtěl v této službě Řehoře napodobit, a prosil tedy Krista, aby mluvil slovansky jeho prostřednictvím. Své překladatelské dílo uvádí touto slavnostní invokací: „Proto slyšte, Slované, Slovo, od Boha přišlo, Slovo, jež krmí lidské duše, Slovo, jež sílí srdce i rozum, Slovo

to, jež vede k poznání Boha.“ Zdá se, že skutečně ještě několik let před tím, než kníže Rostislav požádal císaře Michaela III. o vyslání misionářů do své vlasti, začali Cyril a Metoděj spolu se skupinou učedníků vypracovávat plán, jak shrnout křesťanskou nauku víry do spisů ve slovanském jazyce. Vystala tehdy zřejmá potřeba nových liter, které by odpovídaly mluvenému jazyku. Tak vznikla hlaholská abeceda, která byla později upravena a dostala jméno cyrilice na počest svého inspirátora. Byla to rozhodující událost pro rozvoj slovanské civilizace jako takové. Cyril a Metoděj byli přesvědčeni, že jednotlivé národy nemohou pokládat Zjevení za plně přijaté, dokud je neuslyší ve svém jazyce a nebudou je číst v písmu své vlastní abecedy.

Příklad inkulturace

Metodějovi patří zásluha za to, že dílo, kterého se spolu s bratrem ujali, nebylo vzápětí přerušeno. Zatímco Cyril, Filozof, tíhl ke kontemplaci, Metoděj byl veden spíše k činnému životu. Díky tomu tak mohly být později položeny základy toho, co bychom mohli nazvat „cyrilometodějskou ideou“, která v různých historických obdobích provázela slovanské národy a inspirovala jejich kulturní, národní a náboženský rozvoj. Uznal to již papež Pius XI. v apoštolském listu *Quod Sanctum Cyrillum*, ve kterém nazývá oba bratry „syny Východu, kteří jsou svou vlastí Byzantinci, rodem Řekové, posláním Římané a svými apoštolskými plody Slované“. Dějinná role, kterou plnili, byla pak slavnostně potvrzena papežem Janem Pavlem II., který je apoštolským listem *Egregiae virtutis viri* prohlásil vedle svatého Benedikta za spolupatrony Evropy. Cyril a Metoděj vskutku představují klasický příklad toho, co je dnes označováno výrazem „inkulturace“. Každý lid musí vpustit do své kultury zjevené poselství a vyjádřit jeho spásnou pravdu jazykem, který je mu vlastní. To předpokládá velmi náročnou „překladatelskou“ práci, protože k tomu je zapotřebí nalézt výrazy, které vhodně předloží a neznehodnotí bohatství zjeveného Slova. Tito svatí bratři o tom zanechali svědectví natolik významné, že k němu Církev ještě dnes přihlíží, aby odtud čerpala inspiraci a orientaci.

*Benedikt XVI., generální audience
17. 6. 2009 (zdroj: radiovaticana.cz,
vatican.va; překlad P. Milan Glaser S.J.;
doplňeny mezititulky) ■*

Osud dětí trpících AIDS

je i v našich rukou

Max z Malawi

Kdybyste náhodně, tak jako my, procházeli jednou vesnicí v africké zemi Malawi, možná byste si ani nevšimli malé nenápadné chýše. Žije v ní patnáctiletý Max, kterému oba rodiče zemřeli na AIDS. Musel proto přerušit studium a sám se nyní stará o svou obživu. Domek se nachází poblíž strýcova obydlí. Max si ho postavil z cihel, které si vypálil. Každé ráno, dřív než vyjde slunce, odchází na své malé políčko, kde pěstuje kukuřici. V okně svého domu má obrázek Pána Ježíše. Každý, kdo jde kolem, může vidět, odkud chlapec bere sílu pro svůj život. Do jeho denního programu patří pravidelné čtení Bible a několikahodinová modlitba. Při jedné z nich zřejmě vyrostlo rozhodnutí pomáhat druhým, kteří se ocitli v podobné situaci jako on.

Cokoliv jste udělali pro jednoho z těchto mých nejposlednějších bratří, pro mne jste udělali.

(Mt 25,40)

Max o této své činnosti vypráví: „Připravujeme různé programy a učíme lidi. Ve spolupráci s našimi řeholnicí a vedoucími náboženských skupin se nejprve domlouváme, jak nejlépe seznamovat s prevencí HIV/AIDS, a potom chodíme mezi lidi a učíme je, aby si uvědomili, jak je prevence HIV/AIDS velice důležitá. Dále je učíme, jak se mají starat o sirotky a staré lidi. Což se dá stručně nazvat jako domácí péče.“

Každých 15 vteřin

Každých 15 vteřin se nějaké dítě na světě stane sirotkem kvůli AIDS. Tyto děti prožily náročné období nemoci svých rodičů a jejich umírání, poté se ocitají v nejtíživější situaci, jakou si lze představit. Na světě nyní žije **15 milionů sirotků AIDS**, z toho více než 2,2 milionu tvoří děti, které jsou samy nemocné.

Pomáháme dětem v misiích

Dárci z České republiky přispěli prostřednictvím Papežských misijních děl v poslední době především do Afriky, Jižní Ameriky a Oceánie. V Malawi jsme podpořili 30 000 dětí – především sirotků z důvodu AIDS.

Papežská misijní díla spolupracují s odborníky, kteří jsou garanty profesionální a laskavé péče právě o ty nejchudší. Tato péče je vždy spojená s vírou a duchovním zázemím už z toho důvodu, že ji zajišťují řeholníci, řeholnice a misio-

Max a jeho domov

Foto: 2x archiv PMD

náři. Jejich odměnou je často „jen“ radost, že mohli šířit radost evangelia a být trpícím na blízku. Aby však oni mohli pomáhat, potřebují naši pomocnou ruku.

Jak těmto dětem prakticky pomoci?

Mysleme na ně v modlitbě a věnujme libovolný finanční dar. Finanční částku na péči o děti postižené AIDS pošlete na Papežská misijní díla, Špindlerův Mlýn 33, PSČ 543 51, číslo účtu 72540444/2700, **variabilní symbol 42**, specifický symbol je členské číslo, pokud ho máte (zájemcům, kteří ještě nejsou členy PMD, ho rádi přidělíme, když se přihlásí např. jako **sponzoři misií** – sponzoři se nemusejí zavazovat k posílání pravidelných darů). Na tyto částky rádi vystavíme těm, kdo o to požádají, daňové potvrzení.

Za jakoukoliv pomoc trpícím dětem všem ze srdce děkujeme! Rádi vyřizujeme jejich ujištění o pravidelné modlitbě za dárci.

P. Jiří Šlégr, národní ředitel Papežských misijních děl ■

Odkaz misionáře

Také na vás někdy přijde pokušení všechno vzdát a už se o nic dobrého nesnažit, protože je to stejně marné? Pro povzbuzení v takových temných chvílích velmi rád sleduji skutečné příběhy lidí, kteří se nevzdali, přestože vše stálo zdánlivě proti nim. Ukazují, že s Bohem se nakonec nedá prohrát! Patří k nim i příběh misionáře obláta P. Otto Fuhrmanna OMI.

misie. Když misionáři po vyčerpávající cestě přes poušť i bažiny dorazili na Himaruovo území, dozvěděli se, že si náčelník mezitím vše rozmyslel. Podobně dopadli i u dalšího kmene. Mezitím co pohřbívali jednoho ze svých zemřelých, domorodci jim ukradli velkou část výstroje nezbytné pro přežití v pustině...

Jak bychom se v podobné situaci zachovali my? Otec Otto se nevzdal. Rozhodl se zůstat v pustině, v improvizované misijní stanici, kterou tvořil obyčejný stan. A 23. června 1925 umírá na malárii a zápal plic. Bylo to vše zbytečné a nadarmo?

Zlom přišel až po smrti

Když něco děláme s láskou k Bohu i k lidem a když jsme při tom vytrvali, nemůže se stát, že by to bylo zbytečné! Ne vždy výsledek uvidíme, ale můžeme si být jisti, že nic z toho, co je vykonáno s láskou, se neztratí.

Po smrti P. Otty Fuhrmanna nastal zlom, který nikdo neplánoval ani nečekal. Zpráva o jeho smrti dala do pohybu vlnu nadšení pro pomoc misii. Jeho spolužák misionář oblát P. Paul Schulte OMI začal organizovat v Německu a pak v řadě dalších zemí Evropy i v Americe rozsáhlou pomoc pro misie. Vznikla mezinárodní misijní organizace MIVA. Existuje dodnes a snaží se vybavit misionáře potřebnými dopravními prostředky s heslem: *Obviam Christo terra marique et in aera* (Vstříc Kristu na zemi, na moři i ve vzduchu). A na začátku stála zdánlivě zbytečná smrt misionáře, který zemřel proto, že neměl dopravní prostředek, který by ho včas dopravil do nemocnice.

Unikátní filmový dokument

Celý příběh zachycuje unikátní filmový dokument *Odkaz misionáře*, natočený přibližně před osmdesáti lety – nedlouho po smrti otce Otto Fuhrmanna. Šlo o jeden z prvních zvukových filmů. Otec Paul Schulte OMI ho natáčel přímo v Africe. Nevystupují v něm herci, ale sami misionáři...

Nyní je film k dispozici v češtině na internetové křesťanské televizi TV-MIS.cz (www.tv-mis.cz/titul.php?id=753).

P. Pavel Zahradníček OMI ■

*Co je vykonáno
s láskou, se
neztratí.*

Kronika neštěstí

Misionáři obláti Panny Marie Neposkvrněné začali své působení v Namibii na jihozápadě Afriky koncem 19. století. První desetiletí by se dala popsat jako „kronika neštěstí“. Otec Otto Fuhrmann OMI na ně vzpomíná takto: 1897 – všechna tažná zvířata (dopravní prostředek misionářů) posla na hovězí mor, 1898 – stále jsme se museli vracet, uhynuli nám koně,

naše přátele postihla horečka – malárie, 1903 – při misijní výpravě k Okawangu nás postihla dvě úmrtí, 1908/9 – misie v Okawangu skončila třemi úmrtími – byli jsme na pokraji zoufalství a žádná pomoc..., 1925 – museli jsme pochovat další tři své kamarády...

Himarua, jeden z náčelníků, dovolil misionářům pobyt na svém území a daroval jim potřebné pozemky pro zřízení

Foto: Flickr by sean dreilinger (CC BY-NC-SA 2.0)

Zlo způsobené slovy

Foto: Flickr by Traveller_40 (CC BY-NC-ND 2.0)

musíš napravit!

Nactiutrhaní (tj. odhalování cizích chyb bez objektivně platného důvodu – tedy zbytečné odhalování cizích chyb) a pomluva (ubližování pověsti druhých tvrzení odporujícími pravdě) může způsobit obrovské zlo. Nestačí s nimi jen přestat, litovat, vyzpovídat se. Podmínkou odpuštění je, že se rozhodneš způsobené zlo – nakolik je to možné – napravit. I to zdůrazňuje svatý farář arský Jan Maria Vianney v jednom z osmi desítek jeho dochovaných kázání. Jsou to slova stará téměř dvě století – ale stále aktuální!

Vážné a ještě vážnější zlo

Pomluva, nactiutrhaní a očerňování mohou být i smrtelným hříchem. Záleží, jak mnoho jsme druhému ublížili.

Kvůli pomluvě ztrácí dítě vztah k otci i matce, pracovník k zaměstnavatelům, muž upadá do konfliktu se ženou, obchodník i řemeslník ztrácí důvěru u svých zákazníků a odběratelů a duchovní otec nenachází porozumění ve farnosti, což škodí víře i Církvi a je to obvykle důvodem zatracení mnoha duší. Pomluva je nebezpečná, protože zasévá neshodu, podezření, ničí přátelství, komplikuje shodu, podněcuje vášně... Pomluva se týká nejen živých, ale i zemřelých – dokonce ani v hrobě nemají lidé pokoj.

Větším hříchem je pomluvit otce, matku, manželku, manžela, sourozence a příbuzné než lidi z okolí. Špatně mluvit

Pomluva je nebezpečná, protože zasévá neshodu, podezření, ničí přátelství...

o služebnících Církve a o duchovních osobách je hříchem o mnoho větším, protože tu vznikají škody ohledně víry, když se tímto způsobem ublíží samotnému charakteru kněžství. Křivdu učiněnou svým služebníkem staví Bůh na úroveň osobní urážky. Pán Ježíš důrazně učí: „Kdo vámi pohrdá, mnou pohrdá.“ Nic nemějte s lidmi, kteří mluví špatně o svých duchovních pastýřích. ▷

Foto: Flickr by Traveller_40 (CC BY-NC-ND 2.0)

Vyzpovídat se je první krok

Z hříchu pomluvy je třeba se důkladně vyzpovídat a říci, zda jsme mluvili o bližním špatně z lehkomyšlnosti, z nenávisti či ze msty; jestli jsme tím chtěli uškodit něčím dobrému jménu; koho jsme pomlouvali – zda představeného, nebo osobu sobě rovnou, zda duchovního, či světského; kolik osob zasáhla pomluva. Ať se nikdo neospravedlňuje a nezaslepuje tím, že o chybě bližního se již vědělo, a takže vlastně neřekl nic nového. Což je dovoleno slabého a nemocného člověka uvrhnout do propasti, na které stojí, pod záminkou, že i tak do ní padne? Ale kdo se ještě vymlouvá: „Pověděl jsem to příteli, který mi slíbil tajemství.“ – Mýlíš se, můj drahý. Sám nedodrжуješ sliby, vyzrazuješ tajemství a očekáváš jejich zachování od jiného člověka.

Ale jen vyzpovídat se nestačí

Z pomluvy se nestačí vyzpovídat, je třeba ještě napravit způsobené zlo. Tak jako zloděj nedostane odpuštění, dokud nevrátí cizí věc – je-li schopen to udělat –, stejně i lidé, kteří pomlouvají jiné, musejí napravit křivdy, které způsobili.

Kdo se dopustil pomluvy (nepravdivě mluvil o druhém), musí to odvolat před těmi lidmi, kteří to slyšeli. Je nutné to udělat, i kdyby nás měli považovat za lháře a podvodníky, i kdyby to pro nás mělo být velmi těžké.

*Jako zloděj
nedostane
odpuštění, dokud
nevrátí cizí věc
– je-li schopen to
udělat –, stejně
i lidé, kteří
pomlouvají, musí
napravit křivdy,
které způsobili.*

kdo se stará, aby toto zlo napravit. A proto jich bude mnoho zatraceno!

Raději předcházet než dodatečně napravovat

Chci zde vysvětlit, že zálibné naslouchání pomluvám a nactiutrhaní je hříchem. Protože kdyby nebylo naslouchajících, nebylo by také těch, kteří pomlouvají. A tím jsou tedy také posluchači účastníky tohoto hříchu. Ďábel sedí na jazyku pomlouvajícího i v uších naslouchajícího!

Co je tedy třeba udělat, když se ocitneme v blízkosti člověka, který někoho

Foto: Flickr by David Alan Kidd (CC BY-SA 2.0)

Foto: Flickr by Mario Inoportuno [elajoportuno.com] (CC BY-NC-ND 2.0)

Ďábel sedí na jazyku pomlouvajícího i v uších naslouchajícího!

pomlouvá? Tomu, kdo má vůči nám nižší postavení, nařídíme mlčení – upozorníme ho na zlo tohoto hříchu. V případě člověka, který je s námi na stejné úrovni, obrátíme nasměru řeč na jiné téma. Osobu výše postavenou nemůžeme napomenout (dnes žijeme již v trochu jiné době než svatý Jan Maria Vianney a s trochou odvahy a taktu jde i to... – pozn. redakce), ale zachovejme vážnost – výrazem tváře, projevem smutku na znamení, že se nám to nelíbí. I tím vyjádříme svůj postoj – nesouhlas.

Mlčet, když je třeba, a promluvit, když je třeba

Poznamenám ještě, že ten, kdo říká o chybách dětí jejich rodičům anebo třeba o nedostacích pracovníků jejich zaměstnavatelům se záměrem, aby se zabránilo zlu a zjednala náprava, ten nactiutrháním rozhodně nehřeší. (Pozn. redakce: Někdy je velmi důležité, dokázat ve správný čas a na správném místě promluvit o zlu, které se děje, aby se mu zabránilo.)

Dívej se především na sebe!

Jaký z toho všeho vyplývá závěr? Vystříhejme se příležitosti špatného mluvení

o jiných, pozorujme sami sebe – uvidíme ve svém srdci mnoho zlého a staneme se pokornějšími. Blahoslavený člověk, který prosí o odpuštění svých hříchů a jazyka užívá ke chvále Boží! Amen.

Svatý Jan Maria Vianney (redakčně upraveno, dokončení z minulého čísla) ■

A pravda vás osvobodí
související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Co říká katechismus?

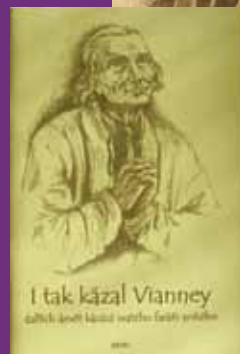
Každé provinění spáchané proti spravedlnosti a pravdě ukládá **povinnost odčinění**, i když bylo viníkovi odpuštěno. Není-li možno odčinit vinu veřejně, je třeba učinit tak v soukromí. Není-li nožné odškodnit toho, kdo škodu utrpěl, přímo, je třeba dát mu zadostiučinění ve jménu lásky morálně. Tato povinnost odčinění se týká i provinění proti dobré pověsti druhého. Mravní a leckdy hmotná náhrada má být přiměřená škodě, která byla způsobena. Je povinností svědomí.

Srov. Katechismus katolické církve. Kostelní Vydří; Karmelitánské nakladatelství, 2001.

Kompletní publikace on-line:

www.fatym.com/taf/knihy/vianney1.htm
www.fatym.com/taf/knihy/vianney2.htm

www.fatym.com/taf/knihy/vianney3.htm
www.fatym.com/taf/knihy/vianney4.htm

www.fatym.com/taf/knihy/vianney5.htm

Tištěné publikace si můžete objednat na adrese: apostolat@fatym.com nebo na straně 49 tohoto čísla za příspěvek 15 Kč (výrobní náklady na jeden výtisk) a poštovné.

Svatý Jan Maria Vianney

Nestačí, že již smějí vyslovit jméno papeže

Katolické procesí v Macau, autonomním území pod čínskou správou

Foto: Flickr by h8laibëng (CC BY-NC 2.0)

Počet křesťanů v Číně již přesáhl podle některých odhadů sto milionů. Také katolická církev v Číně už několik let roste. To se týká jak „oficiální“ katolické církve, kterou představuje „vlastenecká církev“ řízená čínskou vládou, tak katolické „podzemní církve“, která řízení vlády uniká. Emeritnímu biskupovi z Hongkongu, Josephu kardinálovi Cen Ce-kiunovi (Zen Ze-kiun), nebyl kvůli kritice těchto poměrů již několikrát povolen vstup do země.

V rozhovoru pro celosvětovou organizaci „Kirche in Not“ hovoří o současných poměrech v Číně.

Eminence, v médiích se stále objevují záběry z Číny s plnými katedrálami, v nichž slaví katolíci mše svaté a modlí se. Nesvědčí to o mnohem větší toleranci ze strany vlády?

Kostely jsou skutečně otevřené, dokonce se postavily nové velké a pěkné kostely,

jiné se opravily. Věřící mohou přicházet na bohoslužby, zpívají a slaví liturgii. Ale Církev není jen toto. Církev musí být také organizována. Tato organizace se může občas změnit, ale má i nezměnitelná pravidla, která stanovil Ježíš Kristus. Ježíš vyvolil apoštoly k tomu, aby byli základem

Církve. Hlavou apoštolů je svatý Petr. Pro nás to dnes znamená, že papež a biskupové musí být hlavami Církve. Ale v Číně je v současnosti Církev řízena „vlasteneckou církví“. A nařízení pro „vlasteneckou církev“ přichází od vlády. Biskupům není například dovoleno svobodně

Kardinál Joseph Cen Ce-kiun se modlí s katolíky před protestem proti zavedení článku hongkongské ústavy o podvracení čínské svrchovanosti

Foto: Wikimedia Commons, Alfredok (CC BY-SA 3.0)

kontaktovat papeže. Je to nestandardní a není to svoboda.

V Číně neexistuje moc dobrá náboženská politika. Od doby kulturní revoluce se v podstatě v základních rysech nezměnila. Vláda stále trvá na církvi nezávislé na Římu a na autoritě „vlastenecké církve“. Pro katolíky není přijatelné ani jedno z toho. Svatý otec doufá, že čínská vláda pochopí, že to jsou otázky náboženské a ne politické. Naše snaha není namířena proti vládě. Ke katolické církvi prostě patří, že je univerzální, sjednotnou světovou církví pod vedením Svatého otce... Není tedy pravda, že nemáme problémy. Naopak, máme spoustu problémů.

Nezměnilo se chování čínské vlády vůči katolické církvi od roku 1955?

V podstatě ne. Někdo může přirozeně namítnout, že dříve nebylo vůbec možné modlit se během mše svaté za Svatého otce. To je nyní povoleno, já v tom ale velkou změnu nevidím a v žádném případě to nestačí. Papež není pouze duchovním vůdcem, ale skutečnou hlavou Církve. Všechno, co se děje, můžeme vnímat jako malý pokrok, protože pro lidi je útěchou, že mohou v kostele vyslovit papežovo jméno. Ale to zdaleka nestačí! Biskupovi by mělo být dovoleno navštěvovat papeže, aby s ním mohl hovořit. Biskupové zvenku by měli mít naopak možnost cestovat do Číny a mluvit se svými bratry v úřadu. To ovšem povoleno není. Ani já nesmím cestovat do Číny a navštívit tam biskupy. To přece není normální!

V Číně je Církev na „dvou úrovních“, a sice oficiálně uznávaná církev pod záštitou „vlastenecké církve“ a tzv. podzemní církve. Jak se k sobě tyto jednotlivé roviny chovají?

V Šanghaji jsou tyto dvě roviny oddělené, ale nebojují proti sobě – každý jde svou cestou. Oficiální církev má samozřejmě mnohem více možností. Má velký seminář a pěkné kostely. Ale velice silně ji kontroluje vláda. Podzemní církve kontrole vlády uniká. Proto je neustále v nebezpečí. Vláda může její kněze kdykoli zatknout. Proto není pro podzemní církve v Šanghaji možné provozovat kněžské semináře nebo stavět kostely.

Na severu Číny je tomu jinak. Tam jsou velká společenství podzemní církve, která mohou mít vlastní kostely. Podzemní církve je tam „v podzemí“ pouze v duchovním smyslu slova, ne jako v Šanghaji, kde smí slavit mše svaté pouze v soukromých bytech a kde opravdu žije „v podzemí“.

Organizace Církve se může občas změnit, ale má i nezměnitelná pravidla, která stanovil Ježíš Kristus.

Foto: Flickr by Catholic Church (England and Wales) (CC BY-NC-SA 2.0) © Mazur/catholicnews.org.uk

Věřící podzemní církve se tam nemohou setkávat veřejně a nemohou cestovat. Trpí zkrátka mnoha omezeními. Přesto se ale odmítají podřídit nařízením vlády. Vidíte tedy, že obě „roviny“ katolické církve v Číně jsou utiskovány jiným způsobem.

Je naděje, že by čínská vláda mohla tak zásadně změnit svůj názor?

Myslím, že ano. Členové vlády dnes jezdí po celém světě a znají situaci ve světě. Musí přece chápat, že katolická církev je všude stejná. Jedno, zda v USA, Německu, Francii, Itálii, Anglii nebo kdekoli jinde.

V Číně ale nyní vládne na rozdíl od právě jmenovaných zemí komunismus. Nemyslíte, že se vláda obává, že by se Církev mohla zasadit stejně jako kdysi v Polsku o pád komunismu?

Možná se toho opravdu obává, ale tato obava je zcela neopodstatněná. Protože oproti tehdejší situaci v Polsku je počet věřících v katolické církvi v Číně mizivý, takže tu nevidím nejmenší pravděpodobnost. (Pozn. redakce: Katolíků v Číně je asi deset milionů, což je sice úctyhodné číslo, ale je to méně než jedno procento obyvatelstva; pokud však vezmeme v úvahu, že počet všech křesťanů v Číně podle některých pramenů již přesáhl sto milionů – a přitom Čínská komunistická strana

má asi sedmdesát miliónů členů – pak je pochopitelné, že se čínská vláda na křesťanství dívá s určitými obavami.)

Rozhovor vedl André Stiefenhofer ■
(PUR Magazin 10/2010, překlad Jitka Láčková, redakčně upraveno)

A pravda vás osvobodí
související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Z nauky Církve

Kristus dal Církvi hierarchické zřízení.^[De fide]

Hierarchická moc svěřená apoštolům přešla na biskupy.^[De fide]

Kristus ustanovil Petra za prvního mezi apoštoly a svěřil mu osobně a bezprostředně jurisdikční primát.^[De fide]

Podle Kristova ustanovení přechází Petrův primát na všechny jeho nástupce.^[De fide]

Nositelé Petrova primátu jsou římscí biskupové.^[De fide]

Papež má plnou jurisdikční moc nad celou Církví nejen ve věcech víry a mravů, ale také ve věcech církevní kázně a řízení Církve.^[De fide]

Srov. Dogmatika,
Olomouc; Maticе cyrilometodějská, 1994.

Foto: Flickr by dcmaster (CC BY-NC 2.0)

Tváře kultury smrti

Na Číně posledních šedesáti let můžeme vidět různé tváře „kultury smrti“, o které tak často hovořil papež Jan Pavel II. Poučné jsou však i některé její důsledky, které se v současnosti začínají projevat a ohrožují budoucnost.

Desítky milionů mrtvých

Mao Ce-tung, bývalý nejvyšší státní představitel Číny († 1976), byl toho názoru, že pro silný národ je důležitý velký počet obyvatel. Každopádně on sám potřeboval bohatý přírůstek obyvatelstva, protože v důsledku svých politických kampaní, diktatury a špatné hospodářské politiky zabil během své vlády mezi 44 a 72 (slovy: dvaasedmdesáti!) miliony obyvatel vlastní země. To je asi tolik jako obyvatelstvo Argentiny a Austrálie dohromady. Druhá světová válka, největší válka ve světové historii, si vyžádala okolo 55 až 60 milionů lidských životů. Tolik jen pro představu o počtech.

To samozřejmě nebránilo tomu, aby si před 40 nebo 50 lety zvolilo mnoho levicových studentů Maa za svůj vzor. Náboženství mělo být zrušeno, svatí byli zesměšněni a masoví vrazi jako Mao byli (a v Číně ještě jsou) zbožšťováni.

Politika jednoho dítěte

Mao tedy chtěl hodně obyvatel. Jeho nástupci však považovali přírůstek obyvatelstva za překážku blahobytu. Proto vymysleli „politiku jednoho dítěte“. Každý pár může mít pouze jedno dítě. Aby to lidé dodržovali, docházelo u druhého dítěte vedle pokut také k vynuceným potratům a ke sterilizaci žen.

Generace „malých císařů“ a nedobrovolně osamocených

Prvním efektem byl vznik generace „malých císařů“. To jsou jedináčci bez sociální způsobilosti, nutně přehnaně rozmazlení svými rodiči a prarodiči. Společenský problém budoucnosti.

Většina rodičů, pokud smějí mít jen jedno dítě, chtějí raději syna než dceru. Pokud očekávají nežádoucí dívku, končí

její život potratem. To vede ke druhému efektu, kdy je zřetelně víc mužů než žen. V roce 2020 už v Číně nenajde ženu 24 milionů sňatkuschopných mužů. To je každý pátý muž.

Třetím efektem je úplný zánik rodin. Neboť když nemá takový „malý císař“ sourozence, nebudou mít jeho děti strýce a tety, bratrance a sestřenice a samozřejmě už ani žádné sourozence. Takto je člo-

Propagandistický plakát politiky jednoho dítěte

Foto: Flickr by Arian Zwegers (CC BY 2.0)

Prvním efektem byl vznik generace „malých císařů“ – jedináčků bez sociální způsobilosti.

Muži čekají na své partnerky na chodbě potratové kliniky v čínském Wu-chanu

Foto: Flickr by Tricia Wang (CC BY-NC-SA 2.0)

Mao Ce-tung na ciferníku náramkových hodinek

Foto: Flickr by nep (CC BY-NC 2.0)

V roce 2020 každý pátý muž nenajde manželku.

věk, pokud mluvíme o rodině, v průběhu jedné, dvou generací na světě zcela sám.

Problém 4-2-1

Čtvrtým efektem je stárnoucí společnost. Dnes dosahuje seniorského věku 12,5 % Číňanů, v roce 2050 to bude odhadem 30 %. Budou bez důchodového zabezpečení, protože v Číně bylo tradičním opatřením pro stáří potomstvo. To vede k problému označovanému 4-2-1, jeden manželský pár se musí postarat o čtyři rodiče a má jen jedno dítě. To se bude muset postarat o všechny – bude-li sobec, problém se ještě umocní...

Z kultury smrti už začíná jít strach

Samozřejmě pod tlakem těchto skutečností dochází také k určitým změnám k lepšímu. Aby se zamezilo potratům dívek, bylo zakázáno určovat (pomocí ultrazvuku) pohlaví nenarozených dětí. Lékaři i rodiče musejí počítat s peněžitou pokutou až do výše ročního platu a částečně s vězením, pokud v budoucnu zjistí pohlaví ještě nenarozeného dítěte.

Tím počet potratů trochu klesl. V současnosti v Číně připadá na 100 živě narozených dětí asi 30 až 50 potratů.

Nedostatek žen je kompenzován obchodem se ženami a prostitutkami.

Papež Jan Pavel II. nazval tento jev „kulturou smrti“. Netýká se jen Číny...

Podle PUR Magazin 10/2010 (překlad Jitka Láčková, redakčně upraveno) ■

Foto: Flickr by mlins (CC BY-NC 2.0)

Hledat, rozpoznat

Foto: Flickr by FrankBoyd (CC BY-NC-SA 2.0)

a uskutečnit své povolání

Nic krásnějšího a hodnotnějšího než to, co ti nabízí Bůh, nenajdeš.

Hledat své povolání znamená hledat způsob, jak se zapojit do života na této zemi – poznat, k čemu tě Bůh zve, a s jeho pomocí to uskutečnit.

Povolání

Všude se na to ptají: „Jaké je vaše povolání?“ Nejde však jen o to, čím se živiš. Povolání znamená víc. Otázka zní asi takto: Jak jsi zapojen do života na této zemi? Jaké zde máš místo? Obecně můžeme odpovědět takto:

- Jsme zapojeni tím, že přijímáme život. To je víc než dýchání a základní tělesné funkce člověka. Jde o přijetí sebe sama v tomto světě. O přijetí role ženy, muže, tvarů, krásy, nadání, schopností, ale i nedostatků... To všechno je proto, aby na této zemi byl zachován život, aby to zde dobře fungovalo.

- Jsme zapojeni jako křesťané. Tak odpovídají všichni, kdo přijali svůj křest. V čem jsou křesťané zvláštní? Kromě toho, že přijímají lidský život naplno, jejich hlavní starostí je úsilí o svatost, která má mnoho podob. Svatost je blízký a důvěrný vztah k Bohu a sjednocení s ním.

Různé formy, společný základ

Jsme zapojeni do života tím, že ke svatosti jdeme jako manželé, v zasvěceném životě jako kněží, řeholníci, řeholnice, i jako svobodní. Každé povolání je cestou ke svatosti.

Jako křesťané máme všichni povolání:

- Boha vidět a vnímat,
- s Bohem mluvit,
- s Bohem konat velké věci.

Jeden vrchol ve všech povoláních

Nejvznešenější na lidské důstojnosti je právě povolání komunikovat s Bohem.

Abychom viděli Ježíše, je zapotřebí nechat ho dívat se na nás. Tato hluboká výměna pohledů proměňuje náš život.

Na počátku své životní dráhy se každý mladý člověk zamýšlí nad tím, čím by se chtěl stát. Je-li odpovědný, položí si otázku, jaký je cíl jeho života – věřící se také ptají, jaké dostali od Boha poslání. Svätý otec Jan Pavel II. k tomu řekl: „Drazí mladí, dovolte Ježíši, aby se vám díval do očí, aby ve vás rostla touha vidět Světlo a zakoušet jas Pravdy.“

S čím můžeme počítat, když nás Bůh volá

Když se člověk hlásí do nějakého zaměstnání, ptají se ho, jak je připraven, jakou má školu, praxi. To zpravidla rozhoduje o jeho přijetí.

Když volá k nějakému poslání Bůh, vybaví člověka různými dary, schopnostmi, které bude člověk potřebovat. Vzpomeňme na rybáře, celníka, které Ježíš povolal, aby se stali jeho následovníky a pokračovateli v hlásání Božího

Foto: Flickr by Lawrence OP (CC BY-NC-ND 2.0)

království. Apoštolům také řekl: „A když vás obžalují, nedělejte si starosti, jak a co budete mluvit; neboť v tu hodinu vám bude dáno, co máte mluvit. Nejste to vy, kdo mluvíte, ale mluví ve vás Duch vašeho Otce.“ (Mt 10,19) Od člověka se jen očekává, že bude dary od Boha rozpoznávat, přijímat a správně užívat.

Jak to obvykle chodí, když Bůh volá

S čím musíme počítat, když nás Bůh volá k nějakému poslání? Zkušenost mnoha těch, kteří zaslechli Boží volání před námi, říká, že:

- Na počátku Božího volání zaznívá uklidňující „Neboj se!“ Můžeme si připomenout Abraháma, Marii, Josefa... – poslání, které chce Bůh člověku svěřit, se může jevit opravdu jako těžké.
- Povoláním zve Bůh člověka k dalšímu růstu.
- Povolání, které přichází od Boha, je spojené s láskou. To znamená, že člověk má odpovědět svobodně, zda toto pozvání přijme. Člověk musí mnohé zanechat a opustit.
- Žádný člověk, který je osloven od Boha a odpoví, nedostává přesně vypra-

„Člověk si své povolání nevybírání, ale přijímá je, a poznat ho stojí pěknou námahu. Je zapotřebí popřát sluchu Božímu hlasu, abychom vysledovali znamení jeho vůle...“
Charles de Foucauld

Foto: Pavel Mašek

covaný program toho, co bude. Bůh dává někdy vytušit, kudy ta jeho cesta povede, ale také od nás očekává, že uděláme krok do nejistoty, krok víry.

- Když Bůh od nás žádá, abychom něco opustili, tak to není jen tak pro nic za nic. Je to zpravidla proto, že nás chce něčím obdarovat.

Mozaika mého života

Mozaika se skládá z tisíce malých kamínků různých barev. Když se přiblížíme těsně k mozaice, můžeme obdivovat každý zvlášť. Poodstoupíme-li, spatříme krásný obraz, který se skrývá ve společné kombinaci všech jednotlivých kamínků.

Celý náš život je taková mozaika, vytvořená různými událostmi, postoji, lidmi, se kterými se setkáme. Ne všem událostem a setkáním porozumíme hned, ne všechny se nám budou líbit natolik, abychom je přijali s otevřenou náručí. Každá událost, setkání je tím malým kamínkem v mozaice. Tento obraz vytváří Bůh

„A když už jsme jednou jeho vůli poznali, musíme ji také konat, ať už je jakákoliv a ať nás stojí jakkoliv mnoho sil.“

Charles de Foucauld

a přeje si, abychom v čase do něho vkládali určitá sklíčka, která nám On nabídl. Možná teprve postupem času objevíme pravdu, jak nás Bůh v tom daném okamžiku skutečně miloval.

P. Josef Havelka ■

Různá povolání v evangeliích

Autor textu Mons. Josef Hrdlička mezi mladými lidmi na oslavách Romského dne v Kojetíně

Foto: archiv Arcibiskupství olomouckého

Co říká Písmo svaté o tvé profesi – povolání? Každé povolání, které sleduje nějakou formu služby druhým, pomáhá vylepšovat náš svět a jeho prostředí, dostává svůj důstojný smysl v pohledu na Krista a je jím samotným posvěceno. Dostává rozměr posvátnosti. S otcem biskupem Josefem tě zveme k objevování nových souvislostí mezi slovy Bible a tvým vlastním životem – a to i v jiných oblastech než v té, o které bude nyní řeč...

Ježíš jako tesař, ale i číšník...

Jednou jsem se setkal s mnoha mladými lidmi najednou. Mnozí se připravovali na svátost biřmování. Ptal jsem se jednoho sympatického mladíka, čím chce být. Dozvěděl jsem se, že se učí tesařem. Zeptal jsem se ho: „Tohle povolání ti určitě něco říká, že?“ „Samozřejmě,“ odpověděl a tvářil se hrdě, „Ježíš byl také tesař.“ Vedle stál jeho kamarád a toho jsem se také zeptal, čím se učí. „Budu číšníkem.“ Zamyslel jsem se: „Poslouchej,

Foto: Flickr by WorldSkills (CC BY-NC-ND 2.0)

ale Ježíš také o tomto povolání něco říká. Slíbil učedníkům, že jednou v Božím království se „sám opáže a bude obsluhovat.“ To znamená, že i povolání číšníka má co do činění s Kristem, který se o něm nejen zmínil, ale vztáhl je na sebe. A to je přece povzbudivé.“

Zedníci přišli na to, že Ježíš hovoří o moudrém člověku, který postavil svůj dům na skále.

...jako lékař, učitel, soudce, kněz

Téma, jaká povolání zmiňuje Nový zákon ve spojitosti s Ježíšem, nás velmi zaujalo a rozproutila se živá a objemná debata. Já osobně nejsem s tímto tématem dodnes hotov.

Mezi biřmovanci byli studenti vysokých škol i mladí učni a také ti, kteří už pracovali v různých zaměstnáních. Poměrně rychle jsme přišli na to, že Ježíš sám o sobě řekl či přímo naznačil, že je kněz, lékař, soudce, učitel.

Přítomné bohoslovce a mediky i studenty právnické a pedagogické fakulty velice povzbudilo to, že Ježíš se jim stává podobným i ve všech profesích, na které se svým studiem připravovali. Snažili

Mladí studenti ekonomie si zase vzpomněli, že Ježíš hovoří v jednom podobenství o podnikatelích.

se určit, kde a v jakých souvislostech se o tom v evangeliích mluví. Studenti přírodních věd a matematiky si všimli zase toho, jak pozorně Ježíš ukazuje na mnoho věcí v přírodě a odhaluje hlubší význam jejich existence a vztah k Božímu dílu, např. voda, pole, skála, mrak, ptáci, ryby, zvířata, doslova od komára po velblouda. Také čísla se to v evangeliích docela hemží, a to hned od prvočísel až do sta, tisíce či desetitisíce početních jednotek. Biblická zmínka o počasí a jeho předpovědi je dodnes aktuální v řadě povolání.

Jaká povolání zmiňuje Nový zákon?

Mladí lidé pocházeli povětšinou z venkovských oblastí, kde je živým tématem zemědělství. Po kratším zamyšlení jsme přišli na to, že Ježíš překvapivě jmenuje celou řadu povolání zemědělského charakteru: rolník, sadař, vinař, rozsévač, pastýř. Taková věta: „Já jsem dobrý pastýř, znám svoje ovce,“ (Jan 10,14) může potěšit i oslovit např. věřící z valašských končin, a stejně tak muži ze Slovácka s hrdostí vyslechnou větu našeho Pána, že „můj Otec je vinař“ (Jan 15,1).

Mladí studenti ekonomie si zase vzpomněli, že Ježíš hovoří v jednom podobenství o podnikatelích, kteří jsou pochváleni za to, že svěřené finance rozmnožili v investicích. A také ocenil stavitele, který si nejdříve spočítá, zda má dost na stavbu, aby pokryl všechny náklady. Také o celnících a výběřcích daní najdeme v Písmu svatém zmínky. Ti, kdo studují cizí jazyky, si zase vzpomněli na letniční zázrak, kdy lidé různých národů rozuměli každý ve své řeči.

I účetní najdou v evangeliích něco o sobě, ať poctiví, či nepoctiví...

Foto: Flickr by hackNY (CC BY-SA 2.0)

A náhle nás napadala další a další povolání, která připomíná Slovo Boží, a jako by dávala zvláštní důstojnost a posvěcení těm, kdo se na ně připravují. Vstoupili jsme do světa nového poznání.

Narazili jsme například na slova o vrátném, jemuž bylo přikázáno, aby bděl. O samaritánovi, který se obětavě ujal zraněného, pečlivě ho ošetřil a staral se o něj. To oslovilo příští zdravotnice a ošetřova-

vatele. Budoucí kadeřnice si vzpomněla na ženu, která Pánu Ježíši láskyplně upravila vlasy, jiná slova pak připomněla ženu, která zručně z mouky a kvasu připravila chléb. A při tom nás napadlo, že i sám Ježíš připravil na ohni snídani pro učedníky, hladové a vysílené po neúspěšném nočním rybolovu. Takže i tak obyčejnou a běžnou denní činnost žen v domácnosti, jako je příprava jídla, Ježíš posvětil svým konáním. ▷

Foto: Flickr by Images of Money (CC BY 2.0)

Foto: Flickr by pleschrosmayma (CC BY-NC-ND 2.0)

Věříme, že Ježíš se nám stal podobným ve všem, kromě hříchu. Tedy i ve všech čestných, potřebných a smysluplných povoláních.

A proč nezmínit i ženu, která ztratila minci a vymetla a uklidila celý dům, aby objevila, kam tato mince zapadla. Z toho rozhodně neplyne, že být uklízečkou je podřadným zaměstnáním, když ji Ježíš ocenil. Ani šití neušlo pozornosti Písma, které říká, že nikdo nepřišívá starou záplatu na nové šaty... To nás má upozornit, že i tak obyčejné činnosti jako šití nebo

látat punčochy mají v očích Božích svou cenu a dostávají se i do radostné zvěsti evangelia.

Dokonce i policista a zedník

Nejmladší biřmovanec, kterému ještě nebylo patnáct let a který zřejmě uvažoval o tom, jaké by to asi bylo stát se policistou, upozornil na to, že Ježíš jednal i „jako policajt“. To nás rozesmálo a ptali jsme se ho, jak na to přišel. „Přece tenkrát, jak vyhnal z chrámu kupce a penězoměnce.“ Při troše fantazie to připomíná úspěšnou policejní razii na podvodníky a kšeftaře.

Zedníci přišli na to, že Ježíš hovoří o moudrém člověku, který postavil svůj dům na skále, a také sám o sobě řekl: „Zbořte tento chrám a ve třech dnech ho vystavím.“ Zámečnické učně zase napadla věta: „Tobě dám klíče...“ Všiml jsem si, že učni elektrikáři byli trochu zaražení, ti v evangeliích těžko o sobě něco najdou, vždyť v té době byla elektrina něčím zcela neznámým. Ale vtipné hlavičky přece jen cosi v Písmu vypátraly. Přece tam stojí: „Vaše lampy ať hoří.“ Rovněž prodavačky objevily pár slov pro sebe, např. tam, kde se mluví o lidech, kteří prodávají olej do lamp. Mladé muzikanty a studenty konzervatoře potěšila Ježíšova věta: Cožpak se také nepodobají dětem, které

zpívají na tržišti: Hráli jsme vám a vy jste netancovali... To se mohlo vztáhnout i na zpěváky, hráče na různé nástroje, tanečníky nebo sportovce.

Nové a nové postřehy

Od té doby dokonce sbírám nové a nové nápady a vůbec nevím, zda se toto téma někdy uzavře. Naposledy mi připomněl jeden voják, že Ježíš pochválil jednoho pohanského setníka neboli plukovníka římské armády za to, že řekl větu, kterou po něm opakujeme dodnes v každé mši svaté: „Pane, nezasloužím si, abys ke mně přišel...“ A zmínil i vojáky, kteří se obrátili na Jana Křtitele s otázkou: „Co máme dělat?“ Takový postoj si jistě zaslouží uznání a je i dnes ke cti všem, kdo takto smýšlí a jsou příslušníky vojenského stavu. Jeden mladý malíř a natěrač mi dokonce sdělil, že v evangeliu našel výslovnou zmínku o „obílených hrobech“, které musel natřít nějaký jeho kolega ve starověku, a zřejmě taková činnost musí mít smysl, když se o tom sám Boží Syn zmiňuje.

I účetní tam najdou něco o sobě, ať poctiví, či nepoctiví správcové majetku. Veřejní činitelé mohou následovat vzor Ježíšova jednání, tedy veřejného vystupování toho, který přišel pomoci všem lidem. A všechny, kdo se živí psaním, povzbudí nepatrná zpráva o Ježíšovi, že „psal prstem v písku“.

Smysl v pohledu na Krista

Na závěr jsme si řekli, že každé povolání, které sleduje nějakou formu služby druhým, pomáhá vylepšovat náš svět a jeho prostředí, dostává svůj důstojný smysl v pohledu na Krista a je jím samotným posvěceno. Dostává rozměr posvátnosti. Věříme, že Ježíš se nám stal podobným ve všem, kromě hříchu. Tedy i ve všech čestných, potřebných a smysluplných povoláních.

Pro toho, kdo opravdově věří, nemusí existovat přísně vyhraněná sféra Boží a světská. Tam, kde se snažíme vidět všechno v zorném úhlu Božího pohledu, dopadá světlo moudrosti evangelia vlastně na všechno, co tvoří náš život. Křesťan svou vírou proměňuje svět v „Boží prostředí“. Zkusme vstoupit do tohoto světa plného radostných objevů a nikdy nekončících překvapení.

biskup Josef Hrdlička

(Silná jako smrt je láska. Karmelitánské nakladatelství, 2008 – titulky doplnila reakce) ■

Foto: Wikimedia Commons, Paterni (CC BY-SA 3.0)

Napadlo tě, že Bůh s tebou počítá? Jeden známý mi do dopisu přidal lísteček se zajímavým textem:

Nelekní se...

Až někdy budeš mít pocit, že s tebou Bůh nic nesvede, vzpomeň si, že...

- Noe se občas opil do němoty.
- Abrahám byl už příliš starý.
- Sára byla neplodná.
- Jákob byl úskočný.
- Josef Egyptský prožil těžkou šikanu.
- Mojžíš nedokázal dobře mluvit.
- Gedeon měl strach a chtěl utéct.
- Samson byl rozmazlený klacek, který nedbal na dobré rady.
- Rachab, Ježíšova praprapra...babička, byla prostitutka.
- Jeremiáš (ale i Timotej) byli příliš mladí.
- David měl na kontě cizoložství a úkladnou vraždu.
- Prorok Jonáš utekl před Bohem a svým posláním.
- Jób přišel o rodinu i majetek a skončil na smetišti.
- Apoštolové usínali při modlitbě.
- Petr se vytahoval – a pak zapřel Ježíše.
- Marta byla tak trochu workoholička.
- Její sestra Marie zas nebyla zrovna akční.
- Marie z Magdaly byla možná prostitutka, a k tomu ještě byla posedlá.
- Samařská žena byla několikrát rozvedená a žila „na hromádce“.
- Zacheus byl malý, zakomplexovaný a živil se daňovými podvody.
- Pavel byl cholerik a občas si neviděl do úst.
- Timotej měl chatrné zdraví.
- První svatořečený byl zločinec po Ježíšově pravici.

Tak se nelekní, kdybys jednoho dne zjistil, že Bůh počítá i s tebou...!
A on s tebou počítá...

Připravil P. Pavel Zahradníček OMI ■
(upraveno)

... první svatořečený byl zločinec po Ježíšově pravici.

... kdyby Pán počítal i s tebou!

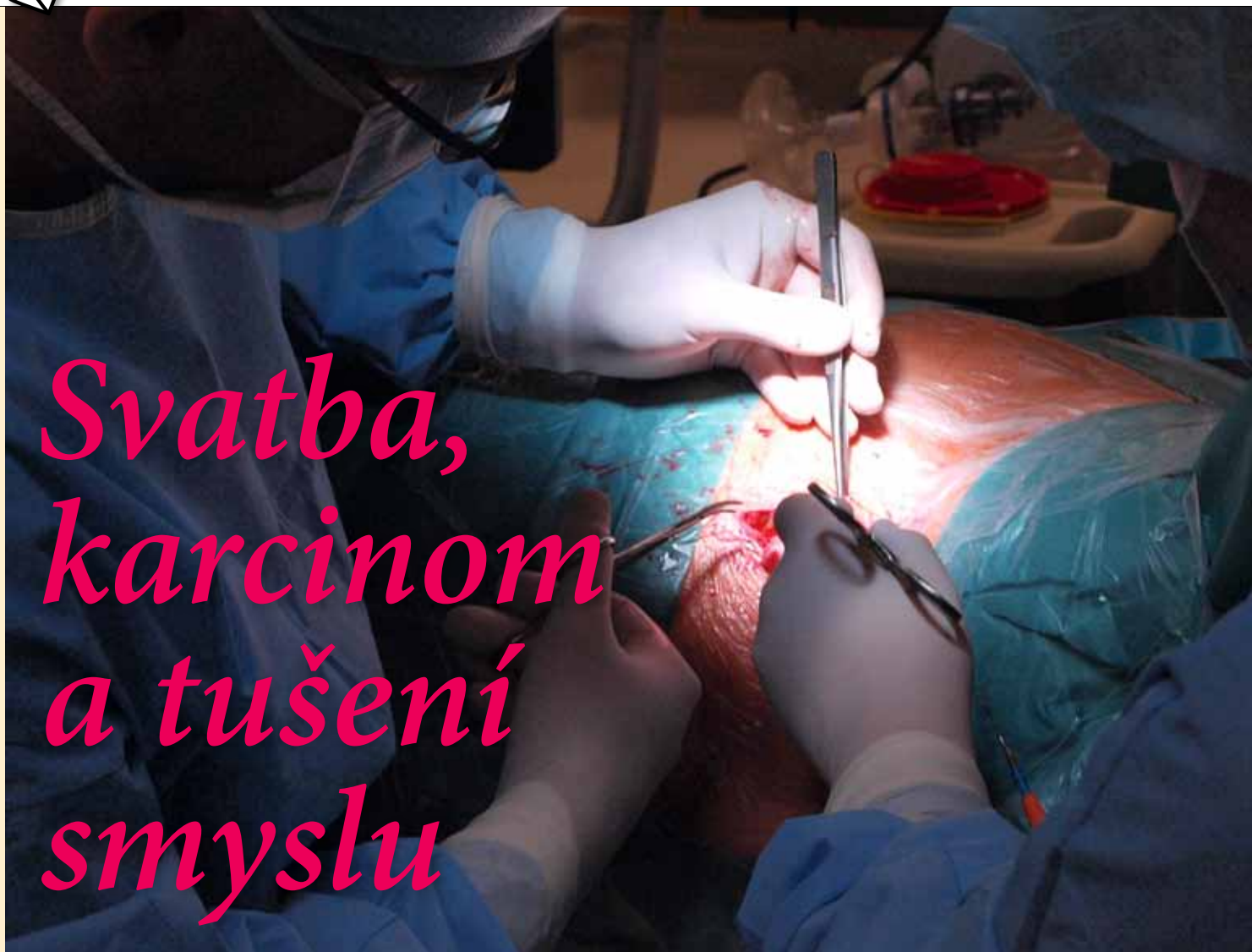

Foto: sx.chu, kubelik2

Svatba, karcinom a tušení smyslu

Svatba mého tatínka

Můj tatínek je věřící, nikoliv praktikující katolík. Přestože na nedělní bohoslužby pravidelně nedochází, k Bohu má velmi hezký vztah a vždy se o Něm vyjadřoval s velkou pokorou a úctou.

S mou maminkou se vzali před 30 lety, měli pouze občanský sňatek – církevní sňatek v jejich případě údajně nepřicházel v úvahu vzhledem k tehdejšímu okolnostem – a myslím, že to tehdy ani moc neřešili...

S maminkou jsme začaly chodit do kostela (nebyla jsem vychovávána ve víře, pokřtěna jsem byla ve 12 letech na vlastní žádost) a ona zatoužila po svatém přijímání i po církevní svatbě. Tatínek se k tomu stavěl vždy dost skepticky, říkal, že mu katolická církev nevyhovuje... Neměl ve svém životě štěstí na dostatečně charismatické kněze, kteří by ho opravdu oslovili a do Církve trochu přitáhli. Tedy až do doby, než poznal skutečně svatého kněze, otce Mariána Kuffu. Možná jste o něm už slyšeli – stará se ve své podtatranské farnosti Žakovce o lidi na samém dně

společnosti – o propuštěné vězňe, bývalé prostitutky, narkomany, bezdomovce. Nikoho neodmítá. Opravdu z ničeho tam vybudoval celý komplex budov pro tyto lidi, setkání s ním změnil celý život, což se stalo i mému tatínkovi, dokonce ho byli s maminkou v Žakovcích navštívit. Myslím, že právě potom se vztah mého otce k Církvi začal měnit. A loni 17. října, přesně na den 30. výročí jejich občanského sňatku, měli s mou maminkou církevní svatbu. Ten den byl krásný, celá svatba byla pro mne opravdovým duchovním zážitkem nejen proto, že jsem se za to celá léta modlila, a také nejen proto, že se mi dostalo té nesmírné cti, že si mne můj milovaný tatínek vybral za svého svědka. Tady by příběh mohl končit happy endem, ale bohužel nekončí...

Karcinom

Dva měsíce poté mému tatínkovi diagnostikovali zhoubný, agresivní karcinom ledviny s mnohočetnými metastázami do plic. Bylo to jako blesk z čistého nebe, pro celou naši rodinu to byl nesmírný šok

a také nesmírná bolest. Nerada na ty dny, co následovaly, vzpomínám. Trávila jsem u svých rodičů společně se svými malými dětmi a manželem vánoční svátky a jediné, co se mi s odstupem vybavuje, je ten pocit absolutní bezmoci, ztráty a vědomí, že již nic nebude jako dříve. Bylo těžké se modlit, nikdo z nás nevěděl, co tatínkovi říkat, jak se k němu chovat, jak mu v jeho trápení pomoci. Pro něj osobně byla ta situace o to těžší, protože je sám lékař, a tedy si zřetelně uvědomuje, co to znamená a co mu hrozí.

Strávila jsem s rodiči i Silvestra. Tu noc jsem nešla vůbec spát, probděla

A tehdy jsem v tom všem utrpení konečně začala nacházet nějaký smysl...

jsem ji se sestrou, budoucím švagrem a ve společnosti alkoholu – je trochu zahanbující to přiznat. Hned ráno jsme šli všichni na bohoslužbu. Celková únava i nevyspání přinesly své plody, opravdu to tehdy na mne všechno padlo – včetně mých osobních problémů, které nebudu raději rozvádět. Možná i proto si tak dobře pamatuji kázání našeho skvělého otce Josefa. Hovořil o tom, že všechny těžkosti v životě mají svůj hluboký význam, který většinou pochopíme až s uplynulým časem. Že dobrý Bůh nenakládá na člověka víc, než dokáže unést. Hovořil o Panně Marii, která je přímým spojovacím článkem ke Kristu a naší největší přímluvkyní. Měla jsem pocit, že to říká i nám a i kvůli nám, vždyť on sám mé rodiče o dva měsíce dříve oddával. Poté jsem se s ním setkala v sakristii, říkal, že je tady tatínkovi k dispozici se svátostí pomazání nemocných, se zpovědí... Můj tatínek to však tehdy všechno odmítl.

O deset dní později podstoupil nefrektomii – odnětí ledviny. Té ledviny zasažené zhoubným karcinomem, který byl opravdu hrozivých rozměrů. Byla jsem ho v nemocnici dvakrát navštívit. Ještě nikdy jsem ho neviděla v tak špatném psychickém i fyzickém stavu.

A tehdy za ním přišel nějaký dobrý nemocniční kaplan s nabídkou svaté zpo-

Foto: Flickr by Dave77459 (CC BY-NC-SA 2.0)

vědi a svatého přijímání. A tatínek ji přijal – svátost smíření, první od svého dětství.

Začínám chápat

A tehdy jsem v tom všem utrpení konečně začala nacházet nějaký smysl, zřetelně mi na mysl vyvstávala slova otce Josefa o tom, že ty těžké, obtížné situace v lidském životě mají svůj hluboký význam.

V tuto chvíli nevím, jak to s tatínkem nakonec skončí, všichni samozřejmě věříme a stále se modlíme, aby tuto zlou

nemoc nakonec porazil a my se mohli ještě dlouho těšit z jeho přítomnosti zde na zemi, ale každopádně cítuji v srdci hlubokou radost a vděčnost za to, že si ho náš dobrý Bůh takto k sobě přitáhl, skrze toho nemocničního kaplana mu udělil svátost smíření: Děkuji, Pane! A všem vám, co nyní prožíváte veliké těžkosti, bych chtěla říct, nezapoudejte, náš dobrý Bůh vás nikdy neopustí, pokud v něj opravdu (u)věříte...

A všechny těžké situace v našem životě mají svůj hluboký smysl – i když ho v danou chvíli nedokážeme ještě vidět, natož pochopit.

Petra ■

... ty těžké, obtížné situace v lidském životě mají svůj hluboký význam.

Foto: Flickr by justmaket (CC BY-NC 2.0)

Souhlas s Boží vůlí

Foto: Flickr by PhotoAtelier (CC BY 2.0)

K ledničce, mikrovlnce nebo mobilu dostáváme návod. A ke svému životu? Ve spolupráci s redakcí časopisu *Milujte se!* vyšla v tiskovém apoštolátu A.M.I.M.S. kniha svatého Alfonse Maria de Liguori *Návod na dobrý život*. Od doby sepsání byla tato tenká knížka vydána po celém světě více než 600krát. Nyní je k dispozici i česky nejen v tištěné podobě (jen za příspěvek na tisk 20 Kč + poštovné – viz objednávací kupon), ale také on-line na www.fatym.com (včetně pdf souboru např. pro čtečky, který je ke stažení zdarma). O důležitosti našeho souhlasu s Boží vůlí hovoří učitel Církve svatý Alfons – podobně jako o ostatních důležitých tématech – velmi stručně a jasně:

Plnění Boží vůle je cesta ke svatosti

Svatost člověka spočívá v lásce k Bohu a lásce k Bohu v plnění Jeho svaté vůle. Právě na této skutečnosti se má zaklá-

dat celý náš život. Protože kdo je sjednocen s vůlí Boží, ten vždy žije v míru, neboť vůle Boží odnímá hořkost všem křížům. Světci vyznávají: „Tak chce Bůh,“ nebo „Bůh tak chtěl,“ a zakoušejí pokoj při každé bolestné zkušenosti. Někdy se stává, že někdo říká: „Nic se mi nedaří...“ Nic se ti nedaří, můj bratře, protože ty to všechno kazíš. Kdyby ses odevzdal do vůle Boží, vše, co děláš, by se ti povedlo a posloužilo k tvému dobru. Kříže, které Bůh na tebe posílá, budou neštěstím, protože ty to děláš, že se stávají tvým neštěstím. Jestli je však přijmeš z rukou Božích a oddáš se do Jeho vůle, nebudou nikdy tvým neštěstím, ale budou pro tebe oprav-

dovými nebeskými poklady. Otec Baltazar Alvarez řekl: „Kdo se v těžkých zkušenostech odevzdá do vůle Boží, ten běží přímo jak ve stopě vedoucí k Bohu.“

Plnění Boží vůle v nemoci

Je třeba odevzdat se do vůle Boží v nemoci. Světští lidé nazývají nemoc neštěstím, kdežto světci ji označují jako milost a Boží navštívení. V nemoci ovšem máme užívat správné léky, abychom se vyléčili, ale vždy smíření už předem s tím, jak Bůh rozhodne. Když Ho prosíme o uzdravení, prosme Ho v odevzdanosti do Jeho vůle. V opačném případě Jeho milost nezískáme. Hodně získáme v nemoci,

Foto: Flickr by Amor Ministries (CC BY-NC 2.0)

když Bohu obětujeme utrpení, která z ní pocházejí!

Především se musíme sjednotit s Boží vůlí ve smrtelných nemocech. Přijetí smrti jako vyplnění Boží vůle nás odmění tak jako mučedníky, kteří přijali muka a smrt, aby Bohu udělali radost. Kdo umírá ve shodě s Boží vůlí, ten umírá svatou smrtí. Čím více je spojen s Boží vůlí, tím svatější je jeho smrt. Otec Ludvík Bloisio píše, že během umírání nás dokonale sjednocení s vůlí Boží nejen osvobodí od pekla, ale dokonce i od očistce.

V našich nedostacích

Souhlasit s vůlí Boží máme také tehdy, když jde o naše přirozené nedostatky, jako např. malý talent, slabé zdraví, slabý zrak, stupeň schopnosti plnění našich úkolů apod. Všechno to, co máme, je pro nás pomocí od Boha. Cožpak nás nemohl stvořit jako mušku nebo stéblo trávy? Cožpak jsme před sto lety nebyli ničím jiným než pouhou nicotou? Co chceme víc? Ať nám stačí to, že Bůh nám dal schopnost stát se svatými. I když nemáme velký talent, máme slabé zdraví, jsme chudí, prostí, můžeme se však stát svatými s pomocí milosti – stačí jen chtít. Pro kolik nešťastníků se talent, zdraví, mimořádný původ, bohatství nebo krása staly spíš příležitostmi k ztracení! A proto budme spokojeni s tím, co Bůh pro nás udělal a co nám dal. Děkuje mu vždy za všechna dobra, kterými nás obdaroval, a především za to, že nás obdaroval milostí víry. Je to totiž největší dar, za který, bohužel, děkuje jen nemnoho lidí.

V osudových okamžicích

Žijme v souladu s Boží vůlí ve všech osudových okamžicích, které nás potkají, jako např. ztráta věcí, ztráta naděje nebo

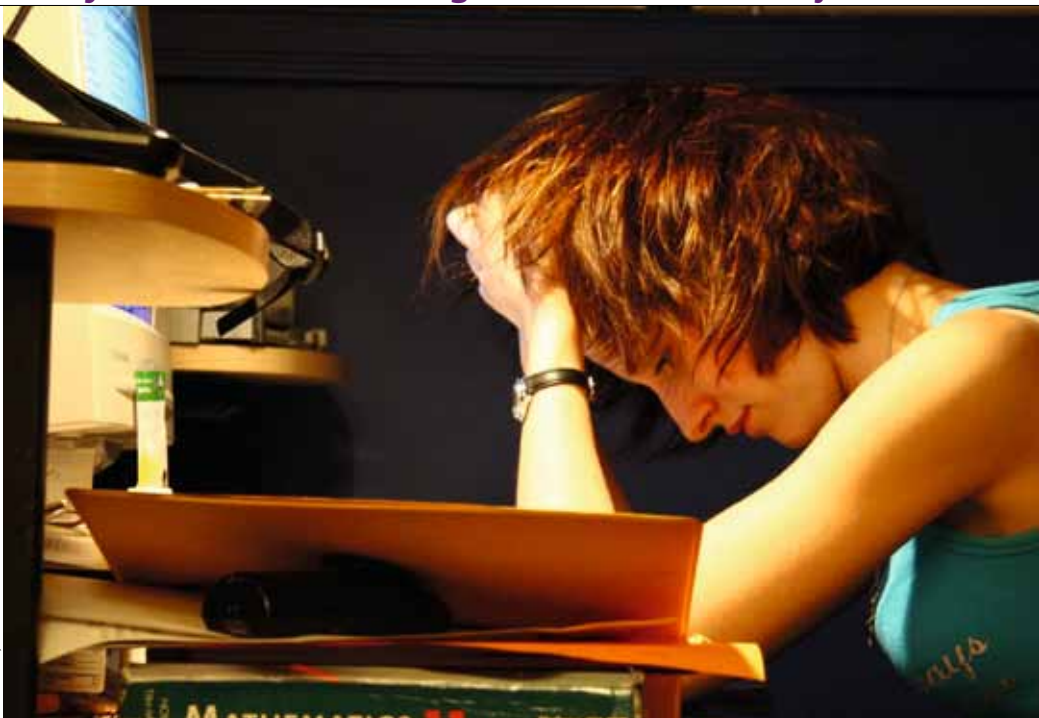

Foto: Flickr by Jonah G.S. (CC BY-NC 2.0)

Když konáme vůli Boží, konáme vše, co máme a můžeme vykonat.

ztráta příbuzných, a také ve všech těžkotech a pronásledováních, které nás potkají ze strany jiných lidí. Snad mi řekneš: „Bůh přece nechce hřích, jak tedy mám souhlasit s tím, aby mne někdo očerňoval, urážel, dával mi rány a lstivě podváděl? Vždyť přece to všechno se neděje z Boží vůle!“ Jaké je to mylné přesvědčení! Samozřejmě že Bůh nechce hřích, ale dopouští ho. Svatá Terezie říkala: „Chceš-li nést kříž, ale pouze s podmínkou, pokud pro to najdeš rozumové vysvětlení, znamená to, že dokonalost není pro tebe.“

když modlitba, svaté Přijímání, návštěva Nejsvětější Svátosti atd. ti nepřinášejí žádnou radost a jsou pro tebe námahou. Ať ti v těch situacích stačí vědomí, že děláš radost Bohu. Prosme Ho v našich modlitbách, při svatém Přijímání a při adoraci Nejsvětější Svátosti: „Můj Bože, dej, abych plnil Tvou vůli.“ Když konáme vůli Boží, konáme vše, co máme a můžeme vykonat. Zvykejme si, abychom měli na rtech vždy střelnou modlitbu: *Fiat voluntas tua* (buď vůle tvá). Když takto jednáme, děláme vždy radost Bohu a zároveň zůstaneme v pokoji.

V období duchovní prázdnoty

Projevujeme souhlas s vůlí Boží v období duchovní prázdnoty a zvláště tehdy,

Svatý Alfons Maria de Liguori ■
(zkráceno)

Vaše adresa:

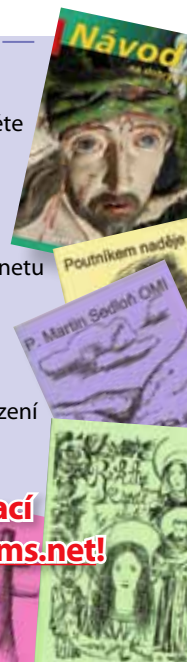
PSC:

Podpis:

Název publikace, popis a doporučený příspěvek na tisk	kusů
sv. Alfons: <i>Návod na dobrý život</i> (stručný ale jasný; formát A5, bar. obálka, 96 stran, 20 Kč)	
Dunda (ed.): <i>Tak kázal Vianney</i> (10 kázání; formát A5, 72 stran, 15 Kč)	
Dunda (ed.): <i>Jak kázal Vianney o svaté zpovědi</i> (dalších 10 kázání; formát A5, 68 stran, 15 Kč)	
Dunda (ed.): <i>I tak kázal Vianney</i> (dalších 9 kázání; formát A5, 68 stran, 15 Kč)	
Dunda (ed.): <i>Promluvy sv. Jana Marie Vianneye</i> (21 promluvy; formát A5, 60 stran, 15 Kč)	
Dunda (ed.): <i>Z myšlenek sv. Jana Marie Vianneye</i> (formát A5, 36 stran, 10 Kč)	
<i>Řekli svatí a to platí I. a II.</i> (2 x 777 citátů svatých a blahoslavených; formát A5, 80 + 84 stran, 2 x 20 Kč)	I. díl: II. díl:
Dunda: <i>To promodlím</i> (modlitby pro vás i k darování; formát A6, 44 stran, 5 Kč)	
Sedloň: <i>Poutníkem naděje</i> (myšlenky o naději; formát 21 x 12 cm, 40 stran, 10 Kč)	
Sedloň: <i>Doprovázení</i> (reflexe k duchovnímu vedení; formát 21 x 12 cm, 44 stran, 10 Kč)	

Objednávkový kupon odstříhnete a pošlete na adresu
A.M.I.M.S.
Římskokatolický farní úřad
671 03 Vranov nad Dyjí 20
(je možné objednávat i na internetu
www.amims.net nebo e-mailem
na apostolat@fatym.com,
či telefonicky 515 296 384).
Knihy přijdou na vaši adresu
s přiloženou složenkou na uhrazení
příspěvku na tisk a poštovné.

**Asi 70 dalších publikací
najdete na www.amims.net!**

Ty tady neprodáváme!

Do hračkářství vešli dva mladí manželé. Nejdříve si dlouze prohlížejí to, co je v policích i kolem nich. Ona věnuje nejvíce pozornosti panenkovským pokojíčkům. On zase různým herním sadám. Ale je vidět, že stále nemohou vybrat to pravé. Až jim nabídla pomoc paní prodavačka: „Dobrý den, copak byste si přáli?“ „Víte, chtěli bychom pro naše děti něco takového, co by je nadlouho zabavilo,“ řekla žena. „Chtěli bychom pro děti opravdu to nejlepší. Ale nemělo by to být jen něco, s čím budou zabíjet čas. Mělo by jim to také pomoci, aby se zdravě intelektuálně rozvíjely, a tak...“ dodává muž. „Taky citově,“ upřesňuje žena. „Prostě něco, co by v nich probouzelo to nejlepší...“ „Aha,“ usměje se chápavě prodavačka. „Už vím přesně, co myslíte. Ale je mi líto – asi vás zklamou. Rodiče tu bohužel neprodáváme!“

Z komentářů na www.milujte.se ■

Také chcete pro své děti to nejlepší?

Foto: Flickr by DanieleCivello (CC BY-NC 2.0)

Děti někdy mohou vidět věci docela jinak a realističtěji než my dospělí.

Holčička se svěřuje ve škole: „Paní učitelko, maminka je nemocná.“

Paní učitelka ji pohladí a říká: „Ale to je smutné.“

Ale holčička odporuje: „To vůbec není smutné, protože maminka je teď pořád doma!“

Mons. Jiří Mikulášek (Přichází král. Biskupství brněnské; Brno, 2005.) ■

Děti někdy mohou vidět jinak a realističtěji než my dospělí.

Nemocná maminka

Foto: Anton Frič

NEOKATECHUMENÁTNÍ CESTA

„Je třeba tvořit křesťanská společenství jako Svatá rodina z Nazaretu, která by žila v pokoře, jednoduchosti a chvále a v nichž ten druhý je Kristus.“ (text na ikoně Panny Marie Cesty)

Foto: ZK archív Neokatechumenární Cesty

Neocatechumenátní Cesta je prožívána uvnitř aktuální struktury farnosti a v jednotě s biskupem příslušné diecéze. Vytvářejí se malá společenství složená z osob, které jsou různorodé věkem, sociální situací, mentalitou a vzděláním. Jedná se o lidi, kteří chtějí znovu objevit a plně žít křesťanský život. Posláním těchto společenství je být ve farnosti znamením misijní Církve. Neocatechumenátní Cesta je postavena na trojnožce – Boží Slovo, Eucharistie a Společenství. Je cestou křesťanské formace pro dnešního člověka. Tato Cesta dnes vydává mnoho duchovních plodů: usmířené rodiny, otevřenost pro život, rodiny, které se z vděčnosti vůči Církvi nabízejí, že ponесou Evangelium až na konec světa. Z této Cesty pochází dnes také mnoho povolání – existuje již 75 diecézních misijních seminářů *Redemptoris Mater* a 600 rodin bylo vysláno papežem do misijních oblastí po celém světě.

Kontakt: Wolfgang Preis, tel. +421 905 256 420; web: www.camminoneocatecumenale.it

S rodinou na misie

S manželem Pavlem jsme začali rozpoznávat Boží volání do misíí rodin. Misie rodin je ovoce Neokatechumenátní cesty, kdy je celá rodina na žádost nějakého místního biskupa poslána tam, kde nejsou křesťané nebo tvoří jen malé procento. Letos v květnu jsme byli posláni na konvivenci (od slova *convivere* = společný život) rodin, které jsou ochotné jít na misie do celého světa, v Porto San Giorgio v Itálii s tím, že se uvidí, jestli budeme posláni nebo ne.

Být na té konvivenci pro mě znamenalo naprostý zlom v mém životě. Úplně se změnil můj postoj k misiím. Jela jsem tam ustrašená z toho, kam nás pošlou, s obavou o děti, co s nimi bude v nějaké zemi, kde je tvrdé pronásledování křesťanů, se strachem o Pavla atd. Bohu díky přijaly na konvivenci pozvání i rodiny, které jsou už mnoho let, nebo i jen krátce na misiích v různých zemích: Čína, Japonsko, USA, Tchaj-wan atd. Účastnily se dokonce i dvě rodiny z Neapole, které byly poslány do velmi problematické čtvrti, kam už se báli chodit i policajti, a ony tam přesto žijí. Všechny rodiny svědčily o Boží přítomnosti mezi nimi a že prvními, kdo byli vždycky obdáváni, byli právě oni. Potvrzovali, jak jim Pán Bůh dával lásku a jednotu do manželství a do rodiny, jak se o ně s láskou staral, když byli úplně opuštěni, neznali jazyk té země atd. Čas, který strávili na misiích, vnímali jako nejkrásnější období svého

Foto: Flickr by miniOnion (CC BY 2.0)

života. Pochopila jsem, že jít na misie, vzdát se všeho, co jsme do této chvíle „vybudovali“, není o tom darovat něco Bohu, ale mnohem víc dostat. Po celý čas konvivence mě obavy postupně opouštěly a začala jsem se hrozně těšit na to, co Pán pro nás připravuje.

Nakonec jsme byli znovu velmi překvapeni, protože biskup František Rad-

*... vzdát se
všeho, co jsme
do této chvíle
„vybudovali“, není
o tom darovat
něco Bohu, ale
mnohem víc
dostat.*

kovský z Plzně také požádal o dvě rodiny s dětmi a přál si, aby – pokud to bude možné – uměly jazyk. My jsme byli jediná rodina z České republiky a ještě jedna byla ze Slovenska. Ptali se nás, jestli jsme ochotni jít na misie do Plzně, a my jsme řekli ano (italsky „sí“). Bylo mi jasné, že přijdou i těžkosti a kříže – bez toho bych si nebyla jistá, že jsme na správné cestě.

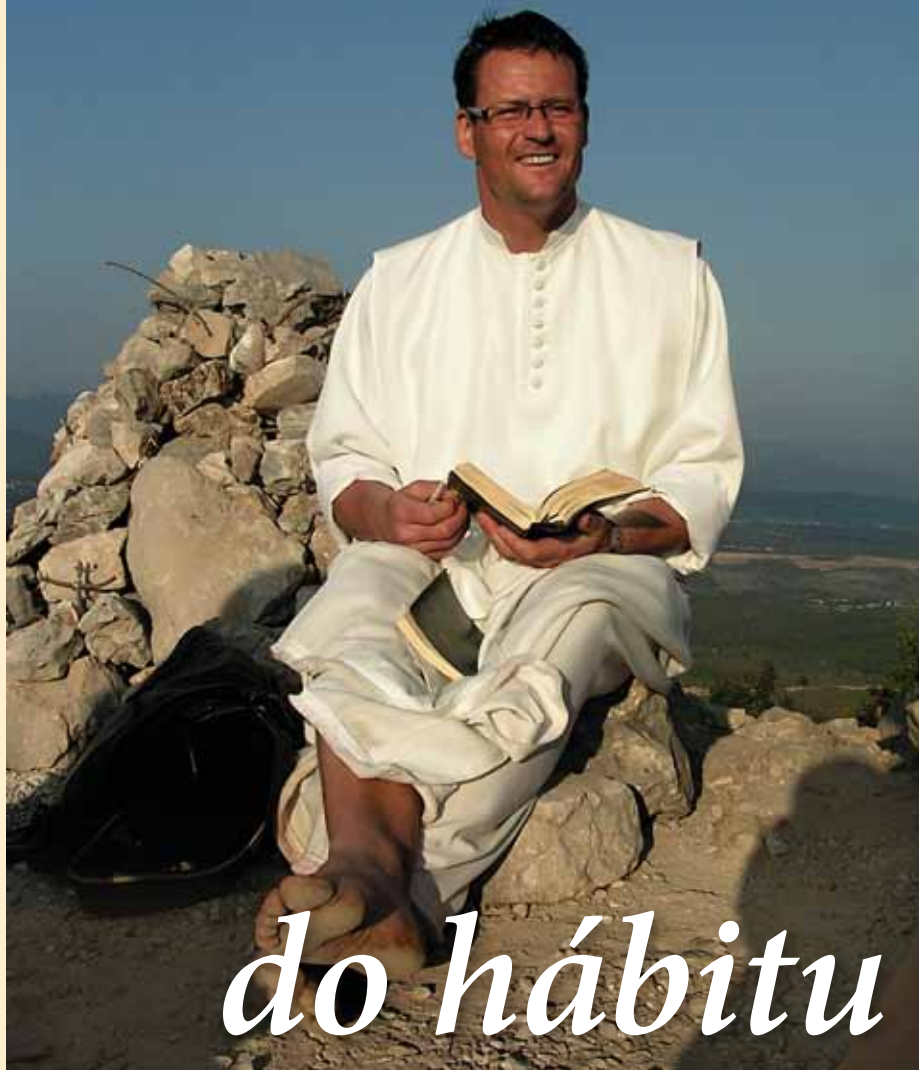
Naše děti to vše přijaly velmi dobře. Bez domluvy s nimi bychom nevyrazili...

Petra (zkráceno) ■

Foto: P. Krzysztof Dedeek

Z uniformy

do hábitu

Foto: archiv P. Timoteje Marii Pavla Váchy, O.Praem.

Byl velitelem u hradní stráže, ve volném čase dělal modeling, na mši svaté byl poprvé v osmnácti letech. Timotej Maria Pavel Vácha, O.Praem., dnes bojuje už na jiném poli – uniformu vyměnil za premonstrátský řeholní hábit. Zeptali jsme se ho na jeho cestu ke křesťanství a ke kněžství.

Jaký byl tvůj první kontakt s křesťanstvím a s křesťany?

Můj asi první kontakt s křesťanstvím byl, když jsem v sedmnácti chodil s děvčetem a její bratranec se nechal pokřtít. Říkali jsme si o něm, že je blázen, a smáli jsme se mu. Bylo to v době převratu. Nevyrůstal

jsem ve věřící rodině, takže jsem vnímal opravdu věřící spíš jako nějaké blázny, tak jak nám to vtloukali ve škole.

Kdy jsi byl poprvé na mši svaté?

Byla to půlnoční a já jsem se celou mší prosmál. Rok nato jsem se tam šel zase zasmát. Akorát už jsem se nesmál tolik. Těsně před tím, než jsem šel na vojnu, jsem dělal stavbyvedoucího, když se opravoval kostel v Trutnově (později jsem měl právě v tomto kostele primici). A tam jsem se setkal s místním farářem. To bylo pro mě taky něco nového, že ten člo-

věk je normální. Byl velice příjemný a já jsem díky němu k tomu kostelu začínal mít svým způsobem nějakou úctu. Proto i půlnoční před vojnu byla klidná, nešel jsem se tam smát, ale bylo to už důstojné a s úctou vůči těm lidem.

Jak na tebe působilo prostředí vojny a Hradní stráže, u které jsi pak strávil delší dobu?

Před vojnu, v jednadvaceti, jsem se posunul od první prosmáté mše k tomu, že jsem k věřícím začal mít přístup zvědavosti spojené s určitou důstojností. U Hradní stráže jsem začínal jako nevěřící, a to ještě pořád „hodně nevěřící“. Ale bylo to poprvé, kdy jsem o víře trochu mluvil. Přišli tam dva kluci, kteří nechtěli sloužit se zbraní. Já jsem s jedním z nich začal diskutovat...

Ale to je pořád jen začátek. Kdo si mě v té době pamatuje, tak určitě jako nějakého drsného, namyšleného, a možná svým způsobem i nenormálního, protože jsme s klukama měli na starosti nováčky, tak jsme na ně řvali a byli prostě neskuční. Pak jsem se stal vojákem z povolání.

Zabýval ses nějakou dobu ve volném čase modelingem. Jak ses cítil v tomto prostředí?

Před časem jsem křtil děti jedné modelky, se kterou mám dodneška fotku z mola, jakože „svatební“. Tak to jsem opravdu dělal, bylo to v době, kdy jsem byl u Hradní stráže. Vždycky mě to vnitřně táhlo, byl jsem člověk, který chtěl být viděný. Proto jsem také byl u Hradní stráže. Ale modeling jsem dělal, protože mě to fakt bavilo, jako koníček. Dělal jsem jenom přehlídky, protože jsem si nedokázal představit, že bych byl v nějaké reklamě. Úplně se mi to neslučovalo s tím, že jsem byl velitel. Abych někde visel na reklamách, to jsem nechtěl. Potom by moje autorita byla úplně někde jinde.

V době, kdy jsem se už víc zajímal o duchovní věci, jsem začal narážet na to, jak je tohle vše naivní a pomíjející. Pamatuji si jednu přehlídku, kde se holky bavily. Jedna přiletěla z Ameriky a povídala, jaký to bylo, jak je unavená z letadla a takové kec... Řekl jsem si, co tady ještě dělám? A tehdy jsem si uvědomil, že s tímhle už

Ve svých pětadvaceti jsem byl pokřtěný jenom proto, že jsem chtěl jednou mít svatbu v kostele...

Foto: Flickr, János Szudi (CC BY 2.0)

Pak jsem se stal vojákem z povolání. Byl jsem velitelem stráže.

končím. Je to etapa, která v mém životě sehrála nějakou roli, dala mi to, co mi na té mé cestě dát měla, ale pak už jsem to dělat nemohl.

Kdy tě otázky kolem křesťanství začaly víc oslovovat?

Ve svých pětadvaceti jsem byl pokřtěný jenom proto, že jsem chtěl jednou mít svatbu v kostele – protože jsem měl kdysi taky před svatbou, ale ta dívka to nakonec zrušila... Říkal jsem si tehdy, že když budu mít svatbu v kostele, bude to na celý život. Věděl jsem, že křesťané neberou rozvody. Byla to spíš taková záminka než nějaká velká víra v Boha. I když Boha jsem už nějakým způsobem akceptoval. Nebyla v tom ale vyloženě touha podle něj žít.

Takže ty první roky byly takový zvláštní, ale vidím, že už i tam Boží milost vnitřně působila.

Jak vzalo křest tvé okolí – všimlo si toho? Chápali to? Co tvoje rodina?

Osobně si myslím, že okolí to moc nevní-

Foto: Flickr, jaimelondonboy (CC BY-NC-ND 2.0)

Mladá léta P. Timoteje

malo. Byl jsem na první pohled pořád stejný. Nemůžu říct, že bych se před očima svých přátel úplně změnil. Kopanců jsem v životě udělal hodně, to neříkám, že ne, ale ty všichni neznají. Výčet svých hříchů jsem nikde nezveřejňoval. Myslím, že každý má svých hříchů dost, ale je hezké to, že Pán dokáže i z těch hříchů vytěžit pro člověka to dobré. Když chce, tak je promění. Takže já jsem na první pohled pro lidi byl pořád stejný.

Rodiče to vzali. Je pravda, že když jsem jim později řekl, že jdu do kláštera, tak mi táta říkal, že si celou dobu myslel, že se něco děje, protože jenom blázen by jel na mši svatou do Říma, jen na otočku, tam a zpátky.

Bylo to v době, kdy jsem byl rozhodnutý, že do kláštera půjdu. A protože to byl jubilejní rok, řekl jsem si, že prostě musím

Řekl jsem si, co tady ještě dělám? A tehdy jsem si uvědomil, že s tímhle tím už končím.

do Říma pomodlit se tam, projít si svatou branou, prostě odevzdat tam svůj úmysl Bohu. A tam jsem poprvé nahlas vyslovil při mši svaté (každý mohl říct nějakou prosbu), že si přeji, aby moje rodina přijala moje rozhodnutí, že půjdu do kláštera.

Proč zrovna premonstráti? Čím tě zaujali?

Proč jsem se dostal k premonstrátům? Protože to chtěl Pán Bůh. To je nejkrásnější a nejpravdivější odpověď... Protože já jsem, co se týká víry, „rychlakvaška“. Já jsem o víře nic nevěděl, když jsem půl roku po křtu poprvé slyšel hlas, že bych měl být knězem. Tehdy jsem řekl: „To teda ne, to neexistuje!“

K premonstrátům jsem se dostal, protože jsem měl sen, kde jsem byl v bílém. Původně jsem si myslel, že je to jen znamení, že mám být knězem, že ten sen byl odpověď. A když jsem jel tenkrát do školy, protože jsem studoval Policejní akademii, najednou po ulici šel premonstrát (celý v bílém). Já jsem úplně vyvalil oči z auta a začalo mi bít srdce, když jsem si vzpomněl na ten sen. Prostě to bylo přesně ono. Za čtrnáct dní jsem jel znovu, a ten samý premonstrát ještě s nějakým jiným... ▷

Foto: 2x archiv P.Timoteje Marii Pavla Váchy, O.Praem.

A pak jsme s kolegyní slavili promoci v restauraci, která je na terase kláštera. Tehdy jsem nevěděl, že je to klášter – to jsou takové paradoxy života. Nenapadlo mě, že by mohl být opravdu „živý“ klášter hned vedle Hradu. Tak aspoň vidíš, že jsem nic nevěděl... A když jsme se bavili s majitelem restaurace, který to tam měl pronajaté, řekl mi: „Pan opat je úžasný.“ A já říkám: „Opat?“ A on: „Vždyť tady žijí!“

Jel jsem potom s kamarádkou na dovolenou do Řecka. Tenkrát jsem tam prožil na moři opravdu intenzivní modlitbu, která trvala čtyři hodiny. To si pamatuji, protože kamarádka, když jsem se vrátil na břeh, se mě ptala: „Cos tam tak dlouho dělal?“ Já jsem řekl, že jsem se jenom modlil, a ona na to: „Čtyři hodiny?!“ Ale já jsem po této modlitbě věděl, že budu

knězem. Když jsem se vrátil, šel jsem se do kláštera podívat a od prvního okamžiku jsem věděl, že tam patřím. Potom následoval ten Řím, jak jsem už vyprávěl... Pak jsem ihned šel k premonstrátům, protože v práci chtěli, abych dál studoval Policejní akademii (po ukončení bakalářského programu měl nastoupit na magisterský

Kněz může pomáhat, může sloužit, je pro lidi. Vidím odezvu u lidí a to mě fakt naplňuje.

Přijímání nových členů do Společnosti čistých srdcí v Medjugorje

obor – pozn. redakce). Nechtěl jsem hrát komedii. Měl jsem už jiný cíl. Tak jsem to u Hradní stráže ukončil a šel do kláštera.

Jak se na tebe díval opat – jako na „nepopsanou desku“?

On o mně nic nevěděl, všechno o mně zjistil, až když jsem byl v klášteře. Původně jsem totiž chtěl nejdříve dálkově studovat teologii, když jsem neměl žádné pořádné znalosti... Ale kvůli tomu tlaku v práci jsem šel do kláštera hned. Tak jsem mu i tohle řekl. On mi tenkrát odpověděl, že mám jednu dobrou zkušenost pro život: Člověk míní a Pán Bůh mění. My si můžeme dělat plány, ale pokud Pán Bůh chce jinak... Je dobré si dělat plány, ale ne zase až tak dlouhodobé. Říkal, že určitě je dobré mít touhu, ale nechat prostor Pánu Bohu, který když to změní, tak to změní. Takže to byla jeho reakce. Byl jsem tenkrát nadšený z jeho přivítání.

Jak dlouho jsi tedy už u premonstrátů?

Letos začínám svůj jedenáctý rok. Žiji na faře v Říčanech, jsme tam dva premonstráti. Musím říct, že je to pro mě nejkrásnější doba z mého duchovního života po vstupu do kláštera. Nebo možná nejkrásnější hned po prvním roce noviciátu (noviciát je přípravné období, které předchází složení řeholních slibů – pozn. redakce). Protože to byl takový ten rok, kdy byl člověk všemu otevřený, hltal všechno.

Pak přišla doba neshod a všeho možného. Ale jak mi říkala jedna paní, které jsem pomáhal, protože měla roztroušenou sklerózu (byla to paní profesorka Švábová, která byla pro mě jakoby duchovní vůdce): „Timoteji, vy musíte vydržet, prostě nekoukejte na to, co se děje. Snažte se, chyby dělá každý. V klášteře Bůh dopouští, aby vždycky byl někdo, přes koho budeme klopýtat, jenom abychom vyrostli.“ Tak mě vždycky povzbuzovala. Někdy klopýtali i druzí o mě, takže nechci říkat, že já jsem byl ten svatý. Ale tato doba klopýtání a různých nárazů mi pomohla mnoho věcí vyřešit, s mnoha věcmi se srovnat. Dnes s odstupem musím říct, že milost Boží tam vždy byla, že se mi nějakým způsobem otevřely oči.

A já teď asi prožívám po tom noviciátu nejkrásnější roky. Jsem na faře, to je to, kvůli čemu jsem se stal knězem. Kněz může pomáhat, může sloužit, je pro lidi. Vidím odezvu u lidí a to mě fakt naplňuje.

Připravila Anna Bekárková ■
(zkráceno)

Za manžela a za „Cyrila“...

Foto: sr. Gregorie

Můžeme něco udělat pro nová kněžská a duchovní povolání? Ano, můžeme! Zde je jeden konkrétní námět.

Dost často se setkávám s tím, že zbožní lidé bolestně pocítují úbytek kněžských a řeholních povolání. Není divu. Vždyť kněžské semináře jsou poloprázdné – alespoň ve srovnání s dobou například před 25 lety, kdy jen v našem ročníku nastupo-

valo 65 bohoslovců pro Čechy a Moravu – a novicové nebo novicky v různých řeholních komunitách jsou také dost vzácní. A tak kde je chyba? Že by Pán Bůh dnes nechtěl dávat povolání ke kněžství a k zasvěcenému životu? Anebo je to tak správně a máme si zvyknout na Církev s malým počtem kněží, řeholníků a řeholnic? Naši biskupové často vyzývají k modlitbám za ty, které Pán volá, a povzbuzují i je samotné. Často od nich slyšíme slova: „Povzbuzují mladé, aby se rozhodli jít za Kristem a zasvětili mu celý život...“

Zkušenost ukazuje: nadějně řešení

Roky už nad tím vším přemýšlím, zkoumám, jak to bylo dřív a které faktory dnes ovlivňují rozhodnutí pro kněžství ▷

Všechno začíná u malých děvčat, a to zhruba někdy od 2. třídy.

Foto: archiv MSI

Foto: Flickr, Chillapiz (CC BY-NC 2.0)

... stále znovu vysvětlovat, jak je důležité modlit se za dobrého manžela.

nebo zasvěcený život v řeholním společenství. Budu rád, když tento článek bude brán jen jako jeden z příspěvků na toto téma. Vůbec si nedělám nárok na to, že tyto mé pohledy jsou jediným možným řešením, ale na druhou stranu zkušenost mi ukazuje, že zde nejsme daleko od správného uchopení...

Nepřeceňovat koncepce, ale vytvářet podmínky

Dřív, než předložím své závěry, chci upozornit na to, že každé povolání je velkým tajemstvím a darem a že není možné si myslet, že nějaký sebegeniálnější plán a koncepce najednou zvýší počty zasvěcených osob několikanásobně. Přesto Duch Svatý často spolupracuje s naší lidskou snahou. Jsem přesvědčen o tom, že Bůh i dnes dává povolání k zasvěcenému životu, a to v poměrně velkém množství, a naším úkolem je vytvořit podmínky pro to, aby se mohla uskutečnit a neztrácela se.

Nechytat jen kočku za ocas

Určitě je potřebná modlitba za nová duchovní povolání. Samozřejmě je také potřebné pomoci v rozlišení dospívajícím a dospělým, ale někdy mi přijde, že v jejich případě se už jedná spíš o chytání

kočky za ocas, i když Pán Bůh není nikdy a ničím omezen a může si stvořit syny a dcery z kamení...

Modlitba za manžela – začít brzy

Mám za to, že všechno začíná u malých děvčat, a to zhruba někdy od 2. třídy. Těm je třeba stále znovu vysvětlovat, jak je důležité modlit se za dobrého manžela. Nejprve se sice tváří, že se jich to ještě netýká, ale brzy pochopí, že dobrý man-

žel je vlastně výhra. Osobně razím úsloví, které si děvčata lehce zapamatují a které je motivační: „Manžel vymodlený, to je něco jiného než manžel ulovený.“ Je třeba jim vysvětlit pojem „manžel ulovený“. Je to takový manžel, kterého děvče loví svými dívčími vnadami nebo intrikami. Občas některá z těchto holčiček poznamená: „Tak to by mě zajímalo, jestli má moje maminka manžela uloveného, nebo vymodleného...“ Co na to říci? „Zeptej se jí sama.“

Jestliže se děvče už od malička modlí za svého manžela, pak si také trochu jinak vybírá kluka, se kterým bude chodit, a jinak s ním také prožívá známost. Když má manžela vymodleného, jistě si s ním bude rozumět natolik, že jejich láska bude otevřená k přijetí i většího počtu dětí, ze kterých si pak Pán Bůh už bude moci snadněji vybrat.

A pak přidat modlitbu „za Cyrila“

Dalším krokem je povzbudit děvčata zhruba ve 13 letech, aby k modlitbě za manžela přidala ještě modlitbu „za Cyrila“. Za Cyrila? Tento výraz používám pro zjednodušení nejen jako cyrilometodějský ctitel a velehradský poutník, ale také jako srozumitelný pojem, na který děvčata lehce slyší a pamatují si ho. Kým byl Cyril pro náš národ? Byl tím,

Manžel vymodlený, to je něco jiného než manžel ulovený.

Foto: Flickr, E.V.Peters (CC BY-NC 2.0)

*„Modli se
za Cyrila“
znamená: Modli
se za své děti, aby
mezi nimi byl
někdo jako svatý
Cyril – aby byl
ochoten svůj život
zcela zasvětit
Pánu Bohu
a lidem...*

který spolu s Metodějem přinesl našemu národu lásku k víře. S působením svatého Cyrila a svatého Metoděje je spojeno předávání hodnot víry. Když řeknu: „Modli se za Cyrila,“ tak to znamená: Modli se za své děti, aby mezi nimi byl někdo jako svatý Cyril – aby byl ochoten svůj život zcela zasvětit Pánu Bohu a lidem a předávat hodnoty víry tak jako svatí bratři ze Soluně. Věřím tomu, že když se děvče už od 13 roků bude modlit „za Cyrila“, pak někomu ze svých dětí vyprosí milost duchovního povolání, a to dokonce v takové míře, že se bude podobat svatému Cyrilovi, který je spojován s rozšířením víry v naší zemi!

Úplně jiné rodinné ovzduší

Když děvče najde vymodleného manžela a modlí se za něj i nadále, když se modlí „za Cyrila“ a sama stojí o to, aby Bůh některé z jejich dětí povolal do zasvěceného života, pak tento postoj může sdílet i se svým manželem, který se k modlitbě za Cyrila jistě rád připojí. Tím vzniká v rodině ovzduší, ve kterém mohou děti zaslechnout Boží povolání a svobodně se pro ně rozhodnout. Samozřejmě, že rodiče nechají na Pánu Bohu a na svobodné volbě svých dětí výsledek svých modliteb, ale ovzduší rodiny, ve kterém je poznat úcta ke kněžím a k zasvěcenému životu, působí na děti velmi silně.

Ještě je zde jedna důležitá skutečnost – je dobře, aby děti, které tuší, že mají v srdci zvláštní lásku k Pánu Bohu, mohli nalézt ve svém okolí ty, co je v jejich postojích a touhách nebudou brzdit, ale ve chvílích

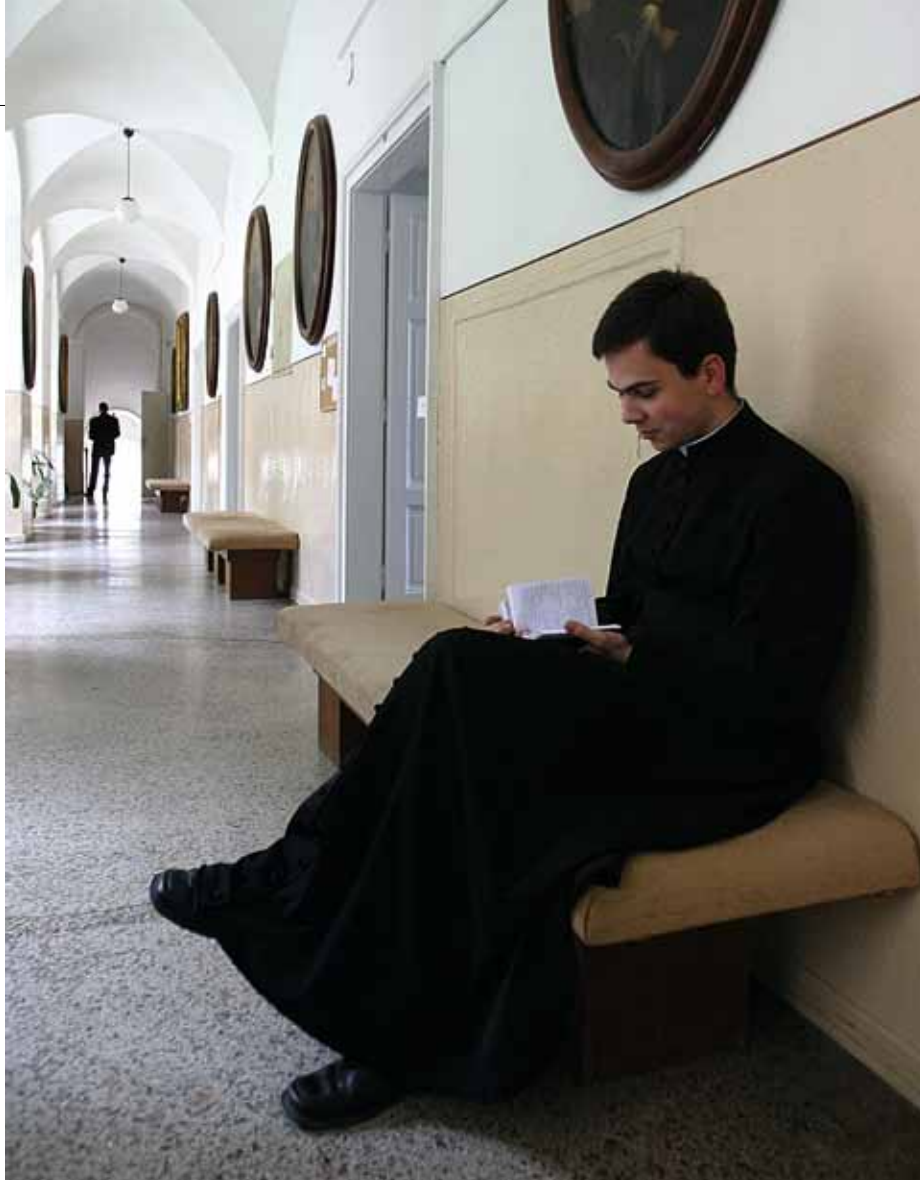

Foto: Anton Frič.

rozhodnutí dají najevo, že je provázejí svou modlitbou a jsou ochotni pomoci i jinak.

Běh na dlouhou vzdálenost

Je to tedy běh na dlouhou vzdálenost, ale jsem přesvědčen, že tato cesta nevede do slepé uličky, ale naopak k tomu, že se semináře a noviciáty znovu zaplní kandidáty, kteří nejen začnou, ale i vytrvají a kteří pomohou k obnově víry v našem národě. Rád bych se toho ještě dožil. A vše i začíná už u malých děvčat.

A kluci?

Někoho třeba v tomto okamžiku napadne otázka: „A proč neříkat klukům, aby se modlili za svou manželku a za Cyrila?“ Myslím, že u kluků by bylo předčasné začínat už ve 2. třídě a ve 13 letech, ale určitě i oni se mohou na tento úmysl modlit, až dozrají k pochopení, že je to potřebné a užitečné. To děvčata jsou v tomto směru vnímavější mnohem dřív.

Svatý Cyrile a svatý Metoději, orodujte za nás!

P. Marek Dunda ■

A pravda vás osvobodí
související body učení učitelského
úřadu Církve k dalšímu studiu

Co říká katechismus

Proč si Ježíš přeje, aby někteří lidé po celý život žili v chudobě, čistotě bez manželství a poslušnosti?

Bůh je láska. Proto touží také po naší lásce. Jednou z podob milujícího se odevzdání Bohu je žít jako Ježíš – a sice v chudobě, čistotě a poslušnosti. Kdo takto žije, má hlavu, srdce i ruce zcela k dispozici pro Boha a lidi.

Vždy se najdou jednotliví lidé, které Ježíš natolik přemůže a uchvátí, že „pro nebeské království“ (Mt 19,12) odevzdají Bohu úplně všechno – dokonce i tak nádherné dary, jako je vlastní majetek, vlastní vůle a manželská láska. Takový život podle evangelijních rad chudoby, čistoty a poslušnosti ukazuje všem křesťanům, že svět sám o sobě ještě není všechno. Teprve setkání s božským Ženichem „tváří v tvář“ zajistí člověku skutečně všechno.

Srov. Youcat. *Katechismus katolické církve pro mladé.*
Kostelní Vydří; Karmelitánské nakladatelství, 2011.

Terezie, dva zlaťáky a Bůh

Ty a Bůh – to je víc, než kolik je potřeba...

Ze života svaté Terezie z Ávily († 1582) se vypráví tento příběh:

Když přicházela do Sevilly, potkala před branou města nějakého známého. Zeptal se jí: „Terezie, proč sem přicházíš?“

„Chci zde založit nový klášter,“ odpověděla, jako by se jednalo o kdovíjak běžnou věc.

„A máš peníze?“

Terezie sáhla do kapsy svého řeholního hábitu a vytáhla dva zlaťáky: „Trochu...“

Ten známý člověk se opravdu upřímně zasmál a namítl: „A to si myslíš, že dva zlaťáky ti budou na klášter stačit?“

„Terezie a dva zlaťáky, to opravdu není nic,“ odvětila klidně řeholnice. Pak se usmála zase ona a dodala: „Ale Terezie, dva zlaťáky a Bůh – to je víc, než kolik je potřeba na několik klášterů!“

V následujících letech založila ve Španělsku celkem sedm klášterů reformovaných karmelitek. Papež Pavel VI. jí v roce 1970 udělil titul „učitelka Církve“.

Foto: Flickr, Antonio Marín Segovia (CC BY-NC-ND 2.0)

Opravdu všechnu sílu?

Malý Jirka a Lukáš se snažili posunout lavičku, aby získali víc prostoru pro své hry. Lavička měla betonové podstavce a kluci s ní nebyli schopni pohnout ani o kousek. Už byli celí zpacení a stále nic.

Jejich tatínek se na ně chvíli díval z okna a pak se zeptal: „Myslíte, že jste už použili veškerou sílu, kterou jste mohli?“ A tak to kluci zkusili znova. Funěli, supěli – a zase nic. Pak se zapřeli nohama o obrubník a zkusili to ještě jednou. Lavička se ani nehнула: „Už jsme zkusili všechno, co jsme mohli. Nejde to!“

„Ale kdepak,“ usmál se tatínek. „Ještě jste neudělali ani zdaleka všechno, co se dalo, a nepoužili všechnu sílu, kterou jste mohli... Ještě jste totiž nepoprosili mě, abych vám pomohl!“

Proste, a dostanete; hledejte, a naleznete; tlučte, a otevře se vám! Neboť každý, kdo prosí, dostává... (Mt 7,7n.)

Foto: Flickr, heymachetti (CC BY-SA 2.0)

Dřevorubec, co neměl čas

Foto: Flickr, Nathan T. Baker (CC BY-NC-SA 2.0)

V lese pracoval dřevorubec. Sekerou kácel stromy. Ale protože ji měl dost tupou, nestíhal tempo ostatních. Ti byli s prací již dávno hotovi, ale on ještě zůstával v lese a se svou tupou sekerou marně doháněl to, co nestíhl během směny.

K večeru kolem toho místa procházel nějaký pocestný. Chvilí dřevorubce pozoroval. Pak se osmělil a pronesl: „Měl byste si nabrousit sekeru, máte ji úplně tupou!“

Dřevorubec mu nevěnoval pozornost a dál sekal a sekal. Tekly z něj potoky potu...

„Povídám, člověče, měl byste si nabrousit tu svoji sekeru!“ nedal se pocestný.

Dřevorubec ani nezpomalil. Dál sekal a sekal a jen mezi zuby našťvaně procedil: „Už takhle vůbec nestíhám. A ještě se budu zdržovat broušením sekery...!“

A co ty? Také nemáš čas na modlitbu a říkáš: „Už takhle nestíhám...“?

Zastav se a „nabrus si sekeru“!

*Dvoustranu připravil
P. Pavel Zahradníček OMI* ■

Najdi si čas na Pána Boha a on ti dá čas na všechno ostatní!

Poznáte pravdu a pravda vás osvobodí. Jan 8,32

související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Nestačí modlit se jen tehdy, když máme chuť?

Ten, kdo se modlí, jen když má chuť a náladu, nebere Boha vážně a pomalu se přestává modlit vůbec. Modlitba žije z věrnosti.

Jak se může všední den stát školou modlitby?

Každá událost, každé setkání se může stát podnětem k modlitbě. Čím více prožíváme jednotu s Bohem, tím hlouběji rozumíme světu kolem sebe.

Ten, kdo vyhledává jednotu s Ježíšem hned

ráno, může žehnat lidem, se kterými se setkává, dokonce i svým protivníkům a nepřátelům. V průběhu dne svaluje všechnu svou starost na Pána. Svá rozhodnutí a úsudky činí tak, že se nejprve ptá, jak by na jeho místě postupoval Ježíš. Překonává strach díky vědomí Boží blízkosti. V zoufalých situacích není bez opory. Má v sobě nebeský pokoj a vnáší jej do světa. Je vděčný a raduje se z pěkných věcí, ale také dokáže snášet obtíže, které ho potkají. Takto vnímat Boha může dokonce i při práci.

*Srov. Youcat. Katechismus katolické církve pro mladé.
Kostelní Vydří; Karmelitánské nakladatelství, 2011.*

Modlitba Anděl Páně za Evropu

Původ této modlitby sahá do roku 1456. Turecký paša Mohamed II. se tehdy chystal zasadit smrtící úder křesťanským zemím. Odpovědí byl list papeže Kalista III., kterým nařídil polední zvonění, při kterém se všichni křesťané mají sjednotit v modlitbě. A křesťanská Evropa byla tehdy zachráněna... V kritické situaci křesťanů v Evropě by měla modlitba Anděl Páně získat opět zvláštní význam. Vzhledem k její výstižnosti a krátkosti by to mohlo být přijato. Modlíte se již pravidelně Anděl Páně za obnovu víry v Evropě?

*Anděl Páně zvěstoval Panně Marii
a ona počala z Ducha Svatého.*

Zdravas, Maria...

*Maria řekla: „Jsem služebnice Páně,
ať se mi stane podle tvého slova.“*

Zdravas, Maria...

*A Slovo se stalo tělem
a přebývalo mezi námi.*

Zdravas, Maria...

*Oroduj za nás, svatá Boží Rodičko,
aby nám Kristus dal účast na svých
zaslíbeních.*

Modleme se:

*Pane, poznali jsme andělské
poselství o vtělení Krista,
Tvého Syna;
vlej nám, prosíme, do duše
svou milost,
ať nás jeho umučení a kříž
přivede k slávě vzkříšení.
Skrze Krista, našeho Pána.
Amen.*

James Tissot: Zvěstování (1886)

Foto: wikipedia.org

Mladí sobě

Na Celostátním fóru mládeže ve Žďáře nad Sázavou zazněly mimo jiné i tyto zajímavé postřehy mladých lidí:

Duchovní život

- ✓ Na křesťanství je nejdůležitější Bůh! Někdy na to možná zapomínáme, děláme spoustu akcí atd. Ve středu naší činnosti a našeho života ale vždycky musí být Kristus.
- ✓ Nemůžeme být dobrými křesťany, pokud nejprve nejsme dobrými lidmi.
- ✓ Aby si mohli nevěřící vážit Církve, musí si nejprve vážit nás samotných jako lidí a jako křesťanů.

- ✓ Pokud jsme povoláni k vedení dalších mladých lidí, potřebujeme mít sami kvalitní vedení.
- ✓ Modleme se za rozpoznání svého povolání, za svoje budoucí partnery, popřípadě farníky. :-)

Evangelizace

- ✓ Křesťanství... – šíří se od člověka k člověku. Musíme vždy klást důraz na osobní zkušenost a svědectví.
- ✓ Bez pravidelné modlitby, znalosti Písma, osobního vztahu s Kristem

Modleme se za rozpoznání svého povolání, za svoje budoucí partnery, popřípadě farníky.

nemáme co předávat a nemůžeme být hodnověrnými svědky evangelia.

Farnosti a kněží

- ✓ Farnost je (nebo má být) jako naše druhá rodina. I v rodině může mít člověk jiné názory nebo jiné aktivity, ale to neznamená, že tuto rodinu opustí. Každý se v ní uplatňuje podle svých schopností.
- ✓ Je důležité převzít zodpovědnost za tu farnost, do které nás Pán Bůh poslal.
- ✓ Dávejme důraz na společenství. Je těžší žít dlouhodobě ve společenství stejných lidí než jezdit z akce na akci. Musíme vždycky vědět, že žít ve společenství znamená také pro něj něco obětovat.
- ✓ Budme pro kněze oporou.

Služba

- ✓ Služba a pomoc obohacuje, a to hned třikrát: 1. ty, kterým pomáháme; 2. nás samotné, protože prohlubuje naše vztahy; 3. okolí, které si klade otázku, proč to děláme.
- ✓ Zapojme se v tom, čemu rozumíme. Využijme svých schopností v oblasti nových komunikačních prostředků pro propagaci křesťanských témat a hodnot.
- ✓ Nestydme se dát najevo svoji víru v rámci sociálních sítí.
- ✓ Všimějme si více mladších kamarádů (ze základních škol). Pro svoji víru jsou často terčem posměchu mezi spolužáky. Rozhovor a zájem „staršího kámoše“ jim pomůže.

Nestydme se dát najevo svoji víru v rámci sociálních sítí.

Foto: Flickr, Write (CC BY-NC 2.0)

Z textu „Inspirace pro mladé aneb Co bychom mohli dělat lépe...“ z Celostátního fóra mládeže ve Žďáře n. S. v únoru 2012 vybral P. Pavel Zahradníček OMI ■

Den předtím...

Když jsme se s mým budoucím manželem poznali, nebo lépe řečeno den před tím, byla jsem na semináři „Duchovní obnova“ a řekla bych, že jsem byla zatrpklá vůči celému mužskému světu. Potkala jsem řadu kluků, kteří mě někam na něco opakovaně pozvali. Poznala jsem je, zdáli se mi být dobří, chodili do kostela, byli třeba i ministranti. Ale když pochopili, co chci, jaký je můj cíl – že chci prožívat známost čistě –, byli všichni zase pryč. To mě zklamalo!

Na semináři jsem se obrátila na jednoho kněze a řekla mu to. Řekla jsem, že jsem dost našťavaná a že mi Bůh asi zvláštním způsobem chce říct, že pro mě nikdo neexistuje. Byl večer, asi 19.20 (dosud si to pamatuji), a on se zeptal: „Modlíla ses k Panně Marii?“ Řekla jsem: „Ano, jasně. Před spaním trochu a tak.“ A on řekl: „Ivano, modli se celým srdcem. Modli se třikrát Zdrávas. Jedno za tvé studium, tvoji budoucí práci, druhé za čistotu tvého ducha, tvé duše, tvého těla a třetí za tvého budoucího hochu – a manžela. To netrvá dlouho. Modli se s vírou a obrať se na Pannu Marii!“

A tak jsem se v této bezvýchodné situaci v slzách obrátila na Matku Boží! Modlíla jsem se tyto tři Zdrávasy. To, co se mi

„Normální“ není to, co je běžné, ale to, co je „v normě“, tj. správné.

stalo, se nemusí přirozeně stát každému, ne každý má stejný životní příběh – ale to bylo jedenáctého července a dvanáctého, den nato jsem potkala Filipa. Dali jsme se do řeči, rozuměli jsme si. Líbil se mi,

já jemu. Přece však jsem se ptala: „Je i on snad jeden z těch, který zítra uteče?“

Když jsme seděli u kávy, hned zkraje jsem mu řekla, že bych chtěla žít čistotu. Prakticky to ze mě vyšlo v prvních dvou třech větách. Očekávala jsem reakci jako: „OK, zaplatím kafe a mizím.“ Avšak Filip řekl: „To je docela normální. Já také!“

Ivana ■

(podle Herold Seines Kommens - vybráno z delšího svědectví manželů, kteří mluvili na Mladifestu v Medžugorji)

Foto: Flickr, Ed Yourdon (CC BY-SA 2.0)

Pane Ježíši, děkuji ti, že mne miluješ láskou bez hranic, která chrání od zlého, pozdvihuje z největších pádů a léčí nejbolestivější rány. Odevzdávám Ti svou paměť, rozum, vůli, duši i tělo spolu se svou sexualitou.

Slibuji, že se nebudu oddávat sexu, dokud neuzavřu svátost manželství. Dávám si předsevzetí, že nebudu číst, ani kupovat, ani se dívat na časopisy, programy a filmy s pornografickým obsahem. Slibuji, že se s Tebou budu každý den setkávat v modlitbě i při četbě Písma svatého, v častém přístupu ke svatému přijímání a při adoraci Nejsvětější svátosti. Chci pravidelně přistupovat ke svátosti smíření, nepodléhat znechucení a ihned se pozvednout z každého hříchu.

Pane Ježíši, uč mne systematické práci na sobě, umění kontrolovat své sexuální tužby a city.

Prosím Tě o odvahu, abych nikdy nebral(a) drogy a vyhýbal(a) se všemu, co zotročuje, především alkoholu a cigaretám. Uč mne žít tak, aby v mém životě byla nejdůležitější láska.

Panno Maria, Matko moje, ved' mne cestami víry k samému zdroji lásky – Ježíši, abych důvěřoval(a) jen Jemu. Amen

Společenství čistých srdcí

Kontakty na Společenství čistých srdcí
www.spolcs.cz

P. Vilém M. Štěpán, O.Praem.
Římskokatolická farnost, 439 63 Liběšice u Žatce 1
farnost.libesice@seznam.cz, tel.: 608 831 584
P. Marek Dunda, Náměstí 20, 671 03 Vranov nad Dyjí
marek@fatym.com, tel.: 731 402 742

*Kdo poznal
hodnotu
opravdové
lásky, nebude
už spokojený
s nějakou ubohou
napodobeninou.*

třeba proti víře od lidí, kteří k ní nemají žádný vztah. Kdo se ale setkal s Boží láskou, pro něj už není víra souhrn nějakých předpisů a zákazů, které člověku kompli-

Milí přátelé,

společenství čistých srdcí se utěšeně rozrůstá, a i když se stále najdou někteří, kteří považují tuto cestu za bláznovství, určitě se najdou zase jiní, kteří jsou ochotni svědčit o tom, že cesta životem s čistým srdcem opravdu stojí za to. Někteří si myslí, že je to celé nesmysl, protože mladý člověk není schopen žít

čistě. Někteří jsou přesvědčeni, že když mluvíme o čisté lásce, deformujeme mladé lidi a nebo jim způsobujeme traumata, protože takový závazek, jako usilovat o čistou lásku, není schopen nikdo naplňovat, a když selže, trápí se víc, než kdyby do takového společenství nikdy nevstoupil. Podobné námitky připomínají výtky, které někdy můžeme slyšet

Foto: P. Krzysztof Dedek

*Je nesmírným
povzbuzením, když
mladý člověk ví, že
existují i jiní, kteří se
snaží jít podobnou
cestou.*

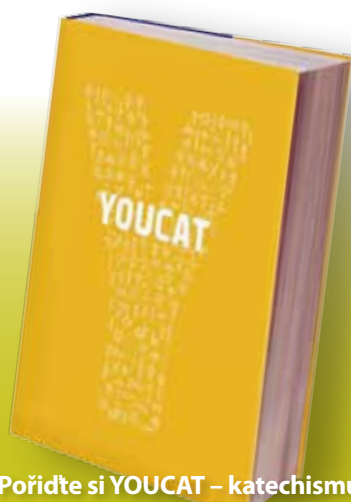
kují život a omezují ho. Je to pro něj cesta, po které jde rád, protože ví, za kým jde. Podobně bychom mohli říct, že ten, kdo poznal hodnotu opravdové lásky, nebude už spokojený s nějakou ubohou napodobeninou.

Tak jako se přijetím víry nestává člověk automaticky svatým ani dokonalým, ale spíš člověkem, který si uvědomuje, na jak dlouhou a náročnou cestu se vydal (ale ví, že po ní nejde sám a bez pomoci), tak podobně i vydat se cestou čisté lásky neznamena automaticky se stát čistým, dokonalým, bezchybným, bez pokušení a nesveditelným. Naopak se člověk vědomě vydává náročnou cestou, na které mu neschází Boží pomoc a podpora společenství.

Jako věřící pocítujeme blahodárné účinky fungujícího a živého společenství mezi věřícími. Podobně je nesmírným povzbuzením, když mladý člověk ví, že existují i jiní, kteří se snaží jít podobnou cestou, zvlášť když tato cesta není lehká a člověk na ní může nejen klopýtnout, ale někdy dokonce i padnout. Je dobré, když člověk ví, že může znovu vstát a jít dál. Je také dobré vědět, že jsme dětmi nekočně milujícího Otce, který nám vždycky podá pomocnou ruku a povzbuzuje nás, abychom svůj boj nevzdávali.

Mnozí už vyměnili prstýnky čisté lásky za ty snubní. A nelitují. Vědí, že o nic nepřišli, když do svatby počkali. Někteří to nedokázali, ale začali znovu. A každý nový začátek je prvním krokem na cestě k uzdravení minulosti.

P. Vilém M. Štěpán, O.Praem. ■

Pořídte si YOUCAT – katechismus katolické církve pro mladé.

Možnost objednávek na www.ikarmel.cz
Cena 295 Kč (brož. 200 Kč)

SČS „v Kostce“

Foto: Anežka Havlíčková

V SČS nejde o nic nového. Mladí se jen hlásí k osvědčenému učení katolické církve a vzájemně se podporují příkladem i modlitbou.

Zajímá tě, o co vlastně ve Společenství čistých srdcí (SČS), které má už víc než tisíc členů, jde?

O co se snažíme ve Společenství čistých srdcí

- ▶ jít za ideálem čistého srdce (ideál čistého srdce je zde pojímán velmi široce, nezahrnuje pouze sexualitu);
- ▶ chápat sexualitu jako Boží dar člověku, ne jako konzumní záležitost, a snažit se žít v souladu s 6. a 9. příkázáním Desatera;
- ▶ znát učení Církve o těchto otázkách, pochopit jeho význam a přijmout jej;
- ▶ rozvíjet ve všech směrech ctnost čistoty a vydávat radostné svědectví o její hodnotě;
- ▶ nezapomínat žít podle ostatních při-

kázání Desatera a rozvíjet ostatní prvky autentického křesťanského života (modlitba, četba Písma svatého, život ze svátostí...).

Kdo může do SČS vstoupit

- ▶ členem SČS se může stát každý svobodný člověk starší 15 let, který chce žít podle výše uvedených bodů;
- ▶ nezáleží na dosavadním způsobu života, důležité je rozhodnutí pro současnost a budoucnost.

Shrnutí

V SČS nejde o nic nového. Mladí se jen hlásí k osvědčenému učení katolické Církve. Rozhodují se, že se budou snažit růst k ideálu čistého srdce. Vzájemně se podporují příkladem i modlitbou.

P. Marek Dunda ■

Ideál čistého srdce je ve Společenství čistých srdcí (SČS) pojímán velmi široce – nezahrnuje pouze sexualitu.

ABC Kruciaty lásky

1.

Měj v úctě každého člověka, protože v něm žije Kristus. Buď vnímavý ke každému – je to tvůj bratr a sestra.

2.

O každém smýšlej dobře – o nikom nesmyšlej zle. I v nejhorším člověku se pokus najít něco dobrého.

3.

O druhých mluv vždy dobře – o bližních nikdy nehovoř zle. Naprav křivdu způsobenou slovem. Nebuď příčinou konfliktů mezi lidmi.

4.

S každým hovoř jazykem lásky. Nezvyšuj hlas. Neproklínej. Nezpůsobuj problémy. Nezapříčiňuj pláč. Uklidňuj a projevuji dobrotu.

5.

Odpouštěj všem a vše. Nepřečovávej v srdci hněv. Vždy podej ruku ke smíření první.

6.

Čiň vždy dobře bližnímu. Každému čiň dobro tak, jak chceš, aby ho druzí činili tobě. Nepřemýšlej o tom, co má někdo udělat pro tebe, ale o tom, co máš ty udělat pro někoho.

7.

Aktivně pomáhej v utrpení. Ochotně přispěj útechou, radou, pomocí, srdcem.

8.

Pracuj poctivě, protože plody tvé práce používají druzí, jako i ty používáš plody jejich práce.

9.

Zapoj se do života společnosti. Otevři se chudým a nemocným. Poděl se o hmotná i duchovní dobra. Snaž se vidět potřebné kolem sebe.

10.

Modli se za všechny, dokonce i za nepřátele.

kardinál Stefan Wyszyński

Když jsi to přečetl, promyslel a promodlil, běž, žij a šir to dál!

Na TV-MIS.cz najdete již víc než 1200 hodin videa i audia!

TV-MIS.cz má čtyři programy: MIS 1 – zábava, MIS 2 – vzdělání...

...MIS 3 – dokumenty a publicistika, MIS 4 – lokální.

Plus rozsáhlá audiosekcce, jukebox (<http://jukebox.TV-MIS.cz>) a další...

Křesťanský JukeBox
<http://jukebox.tv-mis.cz>
(písničky, CD, koncerty)

Křesťanský TémaBox
<http://temabox.tv-mis.cz>
(přednášky, semináře, audioknihy)

Vše on-line, kdykoliv, kdekoliv a zdarma.

Milujte se!

Římskokatolický farní úřad, Náměstí 20
671 03 Vranov nad Dyjí
e-mail: redakce@milujte.se

Foto na této straně: TV-MIS.cz